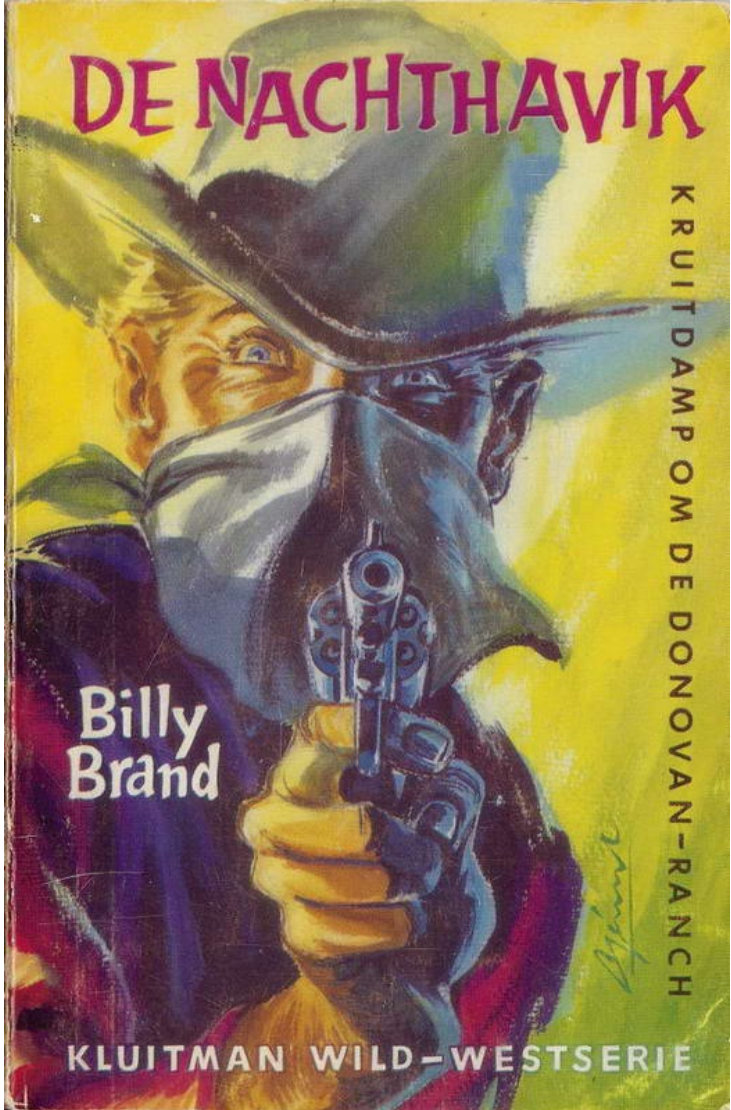

DE NACHTHAVIK

KRUITDAMP OM DE DONOVAN-RANCH

Billy
Brand

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

SERIE DE NACHTHAVIK

KRUITDAMP OM DE DONOVAN-RANCH

WILD-WEST

...trof de voet van Smith zijn vuist in een venijnige trap!
(blz. 120)

KRUITDAMP OM DE DONOVAN-RANCH

DOOR

BILLY BRAND

NACHTHAVIK-SERIE (WILD-WEST)

Geïllustreerd door
G. VAN STRAATEN

UITGEVERIJ KLUITMAN – ALKMAAR

IN DE NACHTHAVIK-SERIE VERSCHENEN

*

VEEDIEVEN IN DE VAL

*

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

*

ONRUST IN DE RATELSLANGVALLEI

*

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBOVALLEI

*

DE BENDE VAN DE APACHE-MOUNTAINS

*

HOOFDSTUK I

Paul Donovan keert terug

De kloof was smal en de steil oplopende, verweerde, roodbruine granieten wanden aan weerszijden, schenen de verzengende warmte van de middagzon duizendvoudig te weerkaatsen. Het was er heet als in een oven...

Steve Smith, bij zijn vrienden bekend als de Nachthavik, mende zijn koolzwarte hengst Blackie voorzichtig over de met rotsstenen bezaaide bodem terwijl hij, zo nu en dan, met zijn halsdoek het overvloedige zweet en stof van zijn gezicht veegde en zijn scherpe, grijze ogen onder de diep naar voren getrokken, brede rand van zijn stetson, verlangend richtte naar de uitgang van de canyon, een driekwart mijl van hem vandaan.

Hij was hier al eerder geweest en hij wist, dat na deze canyon de open vlakte begon en de

moeilijkheden achter de rug zouden zijn. Nog een vijftien mijl grotendeels vlak terrein scheidden hem dan nog van de Double Hawk, de ranch van zijn vrienden Jimmy en Dan Stevens.

Met een ploeg van zes man hadden ze een kudde van een zevenhonderd stuks meerjarig vee naar Gallico gedreven. Het was een vermoeiende tocht geweest, die gelukkig zonder strubbelingen was verlopen. Na enkele dagen rust waren zijn cowboys weer op weg gegaan naar de Double S terwijl Smith zelf naar Wellington was gereden voor een onderhoud met de State Marshall.

Toen, weer op weg naar zijn eigen ranch, was hij plotseling op de gedachte gekomen om een bezoek te brengen aan zijn beide vrienden van de Double Hawk.

Een onverwacht bezoek, maar hij wist dat hij er bijzonder welkom zou zijn.

Hij bereikte de uitgang van de canyon, een nauwe doorgang van enkele tientallen meters, waarin een lichte bries de grootste hitte verdreef en stond toen aan de top van een licht glooiende rotsachtige helling die, na honderd meter als bij toverslag, overging in een uitgestrekt weideland dat ondanks het feit dat er

al in geen weken regen gevallen was, als een groenglanzend tapijt voor hem lag.

Smith liet er zijn blik met welgevallen over gaan, terwijl hij met een lichte hielbeweging Blackie tot groter spoed aanzette.

Blackie had deze aanmoediging nauwelijks nodig. Nu de hindernissen op zijn weg verdwenen waren, had het zwarte paard er behoefte aan de benen weer eens te strekken en hinnikend wierp het dier het hoofd naar voren en stortte zich in een dolle ren, die na korte tijd overging in een snelle draf, die het paard uren zou kunnen volhouden.

Smith volgde een nauwelijks zichtbaar pas door de vlakke dat na een tiental mijlen zou overgaan in een bredere zandweg, die doorliep naar Willow Springs, het kleine veestadje dat hij nog kende van zijn eerste bezoek aan deze omgeving (*Zie: Veedieven in de val*). Als hij bij het begin van de zandweg naar het westen afboog, zou hij in korte tijd de Double Hawk kunnen bereiken.

Ongeveer een mijl naar het oosten lag een bebost terreingedeelte met hoog oprijzende sparren en loofbomen en terwijl hij zijn blik in die richting liet

gaan, ontdekte hij plotseling in de schaduw langs de bosrand een paard. Het was lichtgrijs van kleur en stond daar onbeweeglijk, het hoofd naar de grond gericht.

Voor zover Smith van deze afstand kon waarnemen, was het dier volledig aangetuigd, maar er was geen ruiters te zien en in de naaste omgeving verder geen levend wezen te bekennen. Alleen ver naar de horizon, waar de Apache Mountains zich hoog tegen de blauwe lucht aftekenden, liepen in de vlakte, als zwarte stippen, kleine groepjes grazend vee.

Hij reed langzaam verder en vroeg zich enigszins verwonderd af wat de aanwezigheid van het ruitersloze paard kon betekenen. Toen, na enkele ogenblikken, trok hij plotseling de teugel aan, en greep in zijn zadeltas naar zijn kijker.

Nu, met de kijker voor zijn ogen, kon hij ieder detail duidelijk waarnemen en meteen zag hij ook de gestalte van de man, die, enkele meters van het paard verwijderd, languit op de grond lag, door het hoge gras gedeeltelijk aan het oog onttrokken.

Er moest iets helemaal mis zijn, dacht hij, en even later liet hij de kijker weer in de zadeltas glijden,

wendde de teugel en reed spoorlags de vlakte in naar het bos.

Het grijze paard hief langzaam het hoofd op toen Smith de plek genaderd was, Blackie met een ruk tot staan bracht en haastig uit het zadel gleed.

De man lag voorover in het gras en ter hoogte van zijn rechterschouderblad vertoonde zijn gele shirt en het kalfsleren vest een grote, rode vlek, die er vochtig uitzag en waarop zich enkele vliegen genesteld hadden.

Een kogelwond, vermoedelijk veroorzaakt door een geweer, stelde Smith vast toen hij bij de man neerknielde en de verwonding vluchtig inspecteerde.

Met voorzichtige handen keerde hij het lichaam half om en toen hij het wasbleke gezicht voor zich zag, ontdekte hij tot zijn verbazing dat het slachtoffer een jongen was. Een jongen die groot was voor zijn leeftijd, maar die niet veel ouder kon zijn dan vijftien of zestien jaar.

Aan de voorzijde was ter hoogte van de schouder niets van een verwonding te zien. De kogel was kennelijk niet uitgetreden.

Voorzichtig liet hij het lichaam weer neer en kwam

langzaam overeind.

De wond was niet van ernstige aard, wanneer er tenminste zo vlug mogelijk een dokter bij zou komen om de kogel vakkundig te verwijderen. Als dat niet spoedig gebeurde, zouden de gevolgen weleens minder mooi kunnen zijn.

Er was maar één oplossing. De wond zo goed mogelijk verbinden om de bloeding te stelpen en daarna de jongen naar Willow Springs overbrengen, waar de dokter hem onder handen zou kunnen nemen.

Hij liep snel naar Blackie en diepte uit de zadeltas de kleine verbandtrommel op, die hij altijd met zich voerde en die hem al meermalen goede diensten bewezen had.

Het bleek dat de wond nog maar weinig bloedde en met vaardige vingers legde hij een stevig drukverband aan dat, naar hij hoopte, voldoende zou zijn voor de moeilijke tocht die nog voor hen lag.

De jongen kreunde zachtjes tijdens de behandeling, maar hij kwam niet tot bewustzijn.

Smith had zijn taak juist volbracht toen plotseling het geluid van snelle hoefslagen tot hem doordrong.

De ruiters, het waren er ongetwijfeld meer dan

één, waren achter een uitstulping van de bosrand nog aan zijn oog onttrokken, maar ze kwamen snel naderbij.

Hij stond een ogenblik in beraad.

Het konden vrienden zijn... maar ook vijanden en het was het verstandigst op dat punt geen risico te nemen en eerst de kat uit de boom te kijken.

Haastig stopte hij de verbanddoos weer in de zadeltas, greep de teugel van zijn rijdier en samen verdwenen ze tussen de struiken.

Automatisch controleerde hij zijn pistool en wachtte af.

Weinige ogenblikken later zag hij twee ruiters komen aanrijden.

De voorste van het tweetal, een jonge, slank gebouwde cowboy met het donkere voorkomen van een Mexicaan, schreeuwde triomfantelijk:

„Daar ligt ie, Squint! Ik wist dat ik 'm te pakken gekregen had!”

Hij bracht zijn paard met een ruk tot staan en slingerde zich uit het zadel.

Met driftige passen liep hij naar het lichaam van de jongen toe.

„De boss zal blij zijn als-ie jou ziet, jij ver...!” zei hij op venijnige toon en zijn gelaarsde voet maakte een beweging alsof hij het bewegingloze lichaam wilde omwentelen. Toen ging hij op verbaasde toon verder: „Hé, moet je hier zien, Squint. Hij is verbonden! Iemand...”

Squint, een wat oudere kerel met een grof gezicht, een stoppelbaard en twee loensende ogen, die nog niet was afgestegen, keek haastig om zich heen terwijl zijn hand langzaam naar zijn pistool gleed.

„Hou je handen uit de buurt van je schietijzers!!” Het bevel klonk hard en duidelijk en Smith kwam uit de struiken te voorschijn. Zijn halsdoek bedekte het grootste deel van zijn gezicht en zijn breedgerande hoed was diep naar voren getrokken. De Colt in zijn rechterhand zette zijn woorden kracht bij.

De jonge Mexicaan deed enkele stappen terug, zijn donkere, samengeknepen ogen op het pistool gericht. „Wie ben jij, mister?”

Smith schudde langzaam het hoofd.

„Ik ben de man die de vragen gaat stellen!” antwoordde hij kort. „Maar eerst, jij daar, kom van dat paard af!”

Squint aarzelde, maar toen het pistool in zijn richting kroop, steeg hij, nijdig grommend, af.

„En nu laat je heel voorzichtig je pistolen vallen! Heel voorzichtig, zodat het mijne niet afgaat!”

Smith wachtte met waakzame ogen tot aan zijn bevel was voldaan en dreef toen het tweetal achteruit. Met een snelle beweging griste hij de pistolen een voor een van de grond en slingerde ze een eindweegs tussen de struiken.

Squint liep rood aan van woede.

„Ik hoop jou nog 'ns tegen te komen zonder dat schietijzer, stranger!” grauwde hij. „Wanneer de kansen meer gelijk liggen!”

Smith gaf geen antwoord maar wendde zich tot Squint's makker die er met een strak, ondoorgrondelijk gezicht bijstond.

„Wie zijn jullie en wie is hij?” vroeg hij kortaf met een beweging van zijn pistool naar het roerloze lichaam op de grond.

„Wij zijn van de Rocking C,” begon de jonge cowboy op stugge toon, maar Squint viel hem onmiddellijk in de rede.

„Laat 'm naar de bliksem lopen, Miguel!”

schreeuwde hij. „Hij heeft geen...”

Hij sprong vloekend opzij toen een kogel zich vlak voor zijn voeten in de grond boorde.

„Je kunt maar beter antwoorden, amigo,” verzocht Smith, zijn grijze ogen boven het masker strak op de Mexicaan gericht. „Hoe is je naam?”

„Miguel Cortez...”

„En wie is hij daar?”

„Buck Frazer.”

Squint (schele) was blijkbaar een bijnaam.

„En wie is de jongen daar, die jij zo heldhaftig in de rug geschoten hebt?”

De Mexicaan likte met zijn tong langs zijn lippen en keek schichtig naar zijn kameraad.

„Ik... weet 't niet,” antwoordde hij en Smith wist dat het een leugen was.

„Da's een veedief,” viel Buck hem bij. „Dat is-ie en daarom hebben we op 'm geschoten toen-ie probeerde te ontvluchten!”

„Hoe heet ie?”

Buck trok een verbaasd gezicht en spreidde zijn grote handen.

„Hoe zouden wij dat moeten weten?”

„Dus jullie betraptten hem erop dat hij vee aan 't stelen was?” „That's right, mister!”

„Zo maar op z'n eentje en op klaarlichte dag?” vroeg Smith op spottende toon.

Buck schudde ijverig het hoofd.

„Ze waren met 'n heel stel. Maar deze kregen we te pakken en die hebben we achterna gezet!”

„En de hele bende ging op de loop voor jullie tweeën?”

„Wij waren met achten,” kwam nu de stem van de Mexicaan. „De anderen zijn achter de bende aan...”

„Die zullen direct ook wel hier zijn, mister, en dan ben je nog niet gelukkig!” vulde Buck Frazer aan.

„Je moet niet proberen me bang te maken, Buck,” mompelde Smith. „Waar ligt de Rocking C?”

„Ongeveer twaalf mijl naar het oosten.”

„Twaalf mijl, eh.”

Smith glimlachte achter het masker. Twaalf mijl was een heel eind om te lopen.

„Wie is de eigenaar?”

„Neil Croft!”

Smith knikte langzaam en deed een stap naar voren.

„Als je 't mij vraagt,” zei hij lijkig, „dan geloof ik dat jullie zowat het armzaligste stelletje leugenaars zijn dat in Texas rondloopt. Maar we zullen er niet verder over praten. Je ziet maar dat je naar je ranch terugkomt...”

„Sure, mister,” antwoordde Squint haastig terwijl hij aanstalten maakte om naar zijn paard te lopen.

„...maar ik ben bang dat je te voet zult moeten gaan,” vulde Smith aan.

Squint keerde zich naar hem alsof hij door de bliksem was getroffen.

„Te voet?” riep hij uit. „Twaalf mijl te voet... in deze hitte?”

„Zo is 't,” beaamde Smith en hij maakte een kort gebaar met het pistool. „Get moving! Die richting in!” en zijn hand wees naar de open prairie, „zodat ik je lang genoeg in 't oog kan houden! En denk eraan dat ik met 'n geweer ook heel aardig overweg kan!” Squint stond een ogenblik besluiteloos, zijn hele lichaam gespannen en het leek alsof hij toch nog een poging wilde doen om zijn paard te bemachtigen en er vandoor te gaan.

„Probeer 't niet, Frazer,” kwam de nadrukkelijke

stem van Smith, „ik zei lopen en dat wordt 't ook!”

Met een daverende vloek begaf Squint zich op weg. De jonge Mexicaan had zich niet bewogen. Zijn donkere ogen waren hard en kil op Smith gericht. „Het geldt voor jou ook, amigo!”

„Wat gebeurt er met m'n paard?”

„Maak je geen zorgen. Ik neem ze een eind mee en dan laat ik ze vrij. Ze zullen hun weg naar de ranch wel vinden!” verzekerde Smith luchtig.

„Si, señor,” knikte Cortez met een onheilspellend lachje. „En wees er zeker van dat wij dan jou zullen vinden. Een dezer dagen zullen we elkaar weer ontmoeten en ik weet dat ik je zal herkennen. Dan zal ik je mijn rekening presenteren!”

Hij strekte zijn hand uit naar de lege holster en de bedoeling was duidelijk.

Toen keerde hij zich met een ruk om en ging achter Squint aan.

Smith was een ogenblik bang dat de paarden hun meesters zouden volgen, maar ze bleven staan waar ze stonden en hij liep er langzaam heen, nam de dieren bij de teugel en bond ze vast aan een struik langs de bosrand.

Hij floot zachtjes en even later kwam Blackie uit het struikgewas naar hem toegelopen en streek met zijn fluweelzachte neus langs de schouder van zijn baas.

„Je zult een dubbele last te dragen krijgen, maar we zullen het kalm aan doen,” mompelde Smith terwijl hij de lasso van de zadelknop nam.

Hij liep naar het grijze paard dat vlak bij zijn baas was gaan staan en met zijn hoofd het lichaam van de jongen bijna beroerde. Zachtjes pratend om het dier gerust te stellen, nam Smith het bij de teugel en bond die daarna aan de lasso vast. Even later waren ook de beide andere paarden aan de lasso vastgemaakt en Smith bevestigde het andere einde van de lasso aan de zadelknop van zijn eigen rijdier.

Frazer en Cortez liepen op een honderdvijftig meter afstand, nu en dan omkijkend en Smith vermoedde dat ze niet veel verder zouden gaan, maar zouden wachten tot hij weg was om dan terug te keren om hun wapens op te zoeken. Hij had er geen enkel bezwaar tegen. Het zou alleen maar tijd kosten en des te geringer was de kans dat ze hem in de rug zouden komen als hij met de gewonde op weg was

naar de dokter in Willow Springs.

Hij liep naar de jongen toe, bekeek nog een ogenblik het verband dat hij had aangelegd en tilde het lichaam voorzichtig op.

„De jongen kreunde zachtjes en plotseling opende hij de ogen.

„Wie ben jij?” De stem was zacht, nauwelijks verstaanbaar.

„Een vriend! Ik zal je naar een dokter brengen!”

„Dokter...” Het gezicht vertrok van pijn en het lichaam werd slap.

Smith nam hem in zijn beide armen en niet zonder moeite slaagde hij erin de jongen schrijlings op het paard te krijgen.

Een ogenblik later zat hij ook zelf in het zadel en terwijl hij met een arm de jongen tegen zich aan gedrukt hield, reed hij langzaam aan.

Hij zag hoe de beide cowboys van de Rocking C een eindweegs in de vlakte zijn vertrek gadesloegen en zich daarna naar de bosrand bewogen, vermoedelijk op zoek naar hun pistolen.

Hij was, dacht hij, nog tenminste tien mijl van Willow Springs verwijderd en, nu hij Blackie

stapvoets moest laten gaan, zou die tocht enkele uren vergen. Aan de andere kant hadden ook de beide cowboys van de Rocking C een lange wandeling voor de boeg, en tenzij het toeval hun te hulp kwam, zouden ze niet in staat zijn tijdig een achtervolging in te zetten.

Toch bleef hij waakzaam maar, behalve het grazende vee ver weg, was er in de uitgestrekte vlakte geen levend wezen te bekennen.

Nadat hij een viertal mijlen had afgelegd, hield hij halt, haalde de lasso in en liet de beide paarden van Frazer en Cortez vrij. In het eerst volgden de dieren nog toen hij weer aanreed maar na een korte schrille kreet van Smith, wendden ze zich af en draafden de vlakte in.

De jongen was nog steeds bewusteloos.

Smith hield hem vast tegen zich aan geklemd om de bewegingen van het paard zoveel mogelijk op te vangen.

Het vlakke terrein werd geleidelijk aan meer golvend en aan zijn linkerzijde begon nu het beboste heuvelland, dat, naar Smith wist, zich uitstreckte tot aan de Double Hawk.

Maar hij moest het pad aanhouden dat zich nu had verbreed tot een smalle zandweg die naar Willow Springs leidde.

Moest hij dat?’

Hij stelde zich onwillekeurig de vraag en, gevolgd door een plotselinge gedachte, hield hij zijn rijdier in op de top van een lange helling en haalde, met enige moeite, zijn kijker te voorschijn.

Zich half omkerend in het zadel, bracht hij de kijker voor zijn ogen en liet zijn blik over de uitgestrekte vlakte gaan.

Toen kreeg hij hen plotseling in het oog... vier ruiters die door het veeland joegen, zijn spoor volgende.

Hij hoefde zich niet af te vragen wie het waren en wat hun doel was.

Ze hadden hem nog niet in het oog gekregen, maar ze gingen er vermoedelijk van uit dat hij op weg was naar Willow Springs met de gewonde jongen en ze zouden hem zeker te pakken krijgen voor hij het stadje bereikte.

Haastig borg hij de kijker weg en kwam tot een beslissing.

Niet naar Willow Springs maar rechtstreeks naar de Double Hawk.

Daar zou hij veilig zijn en ze konden de dokter daarheen halen.

Als hij doorreed, zouden zijn achtervolgers hem lang voor hij het veestadje bereikte, hebben ingehaald en in de gegeven omstandigheden zou hij tegen vier man geen schijn van kans hebben.

Het was de enige oplossing!

Veel tijd was er niet en op een plaats die hem geschikt leek, liet hij het pad voor wat het was en stuurde Blackie de heuvels in. Het grijze paard volgde gedwee.

Enige minuten later, terwijl hij langzaam zijn weg zocht tussen de dichte begroeiing, hoorde hij het aanzwellende gedreun van de paardenhoeven en hij lachte grimmig.

Het zag ernaar uit, dacht hij, dat de komende dagen minder rustig zouden verlopen als hij zich had voorgesteld...

De zon reikte in het westen al naar de hoge bergtoppen van de Apache Mountains toen Smith met het nog steeds bewusteloze lichaam van de jongen

voor zich in het zadel, langzaam door de vallei reed naar het witgepleisterde ranchhuis van de Double Hawk, aan de voet van een heuvelhelling.

Hij liet zijn ogen gaan over het vee dat zich in kleine groepjes tegoed deed aan het malse, sappige gras en zijn blik bleef een ogenblik rusten op de twee witte kruisen in de schaduw van een treurwilg langs de beek die door de vallei liep.

Daar lagen de ouders van Dan en Jimmy begraven...

Zijn gedachten gingen terug naar zijn eerste bezoek aan deze omgeving toen hij erin geslaagd was de beide jeugdige eigenaars van de Double Hawk uit de moeilijkheden te halen (*Zie: Veedieven in de val*).

Hij vroeg zich af welke moeilijkheden zich in de komende dagen zouden voordoen, want hij was er zeker van dat de Rocking C zich niet bij de gang van zaken zou neerleggen.

Toen hij het erf opreed, ging de deur van het ranchhuis open.

De ogen van de jonge cowboy die naar buiten trad, werden groot van verbazing, toen spleet zijn mond zich in een brede grijns, terwijl hij met een sprong van de veranda kwam en naar Smith toeliep.

„Steve!! Wel, alle mensen, ben ik blij dat ik je weer 'ns zie! Welkom!”

Toen eerst scheen hij de jongen te bemerken die voor Smith in het zadel zat, met het hoofd op de borst. „Steve, wat is er gebeurd? Wie heb je daar bij je?” Smith glimlachte met een zucht.

„Hello, Jimmy, ik ben blij dat ik er ben. Heb hem onderweg opgepikt. Hij is er niet al te best aan toe. Help een handje, wil je, om hem zo voorzichtig mogelijk van m'n paard te krijgen!”

„Sure, een ogenblikje, dan kan Dan ook helpen. Dan!! Dan!! Kom eens kijken wie hier is.”

Dan Stevens, Jimmy's oudere broer, kwam haastig naar buiten.

„Wel, waarachtig, Steve, wie had dat gedacht...” „Kom 'ns even meehelpen,” viel zijn broer hem in de rede. „Steve heeft 'n passagier meegebracht die er niet al te best aan toe is! Wat is hem overkomen, Steve?”

„'n Geweerkogel in zijn schouder! Zit er nog in! Voorzichtig!”

Langzaam liet hij het lichaam van de jongen van zijn paard glijden in de stevige armen van Dan en

Jimmy.

Jimmy keek een ogenblik naar het bleke gezicht van de jongen en riep plotseling uit:

„Weet je wie dit is, Dan?”

„Hij lijkt op Paul Donovan,” antwoordde Dan.

„Het is Paul Donovan!” riep Jimmy uit. „Ik ben er zeker van! Come on, let's get him inside!”

Lefty Jones, een van de cowboys van de ranch, kwam uit het bunkhouse te voorschijn.

„Why, hello, mr. Smith,” riep hij, blij verrast.

„Hello, Lefty,” glimlachte Smith. „Wil je...” „Laat de paarden maar aan mij over,” voorkwam Lefty de vraag. „Ze zullen niks tekort komen!”

„Dank je, Lefty,” antwoordde Smith terwijl hij naar het ranchhuis stapte.

Ze hadden de gewonde in het woonvertrek op de brede canapé gelegd en Jimmy keek neer op het lijkbleke gezicht van de jongen.

„'t Is Paul Donovan, zo vast als een huis!” mompelde hij en zijn broer Dan, die naast hem stond, knikte.

„Yeah! Wie had gedacht dat hij hier nog terug zou komen. Waar heb je 'm gevonden, Steve?”

„Dat zal ik je vertellen, maar eerst moet de kwestie van de dokter geregeld worden. Er is toch 'n dokter in Willow Springs?”

„Doc Davis. Hij is heel geschikt!” „Kun je iemand naar hem toesturen om hem op te halen? Lefty?”

„Natuurlijk,” antwoordde Dan. „Maar zouden we niet beter Paul naar Willow Springs kunnen brengen? Met de wagen?”

„Nee!” antwoordde Smith kort.

„Why not?”

„Om verschillende redenen! Een ervan is dat de jongen al te lang met die verwonding onderweg is geweest. Hij moet nu rust hebben! En die kogel moet er zo vlug mogelijk uit! Ieder half uur telt!”

Dan haalde de schouders op.

„Als jij er zo over denkt, dan doen we 't zo!” antwoordde hij weinig overtuigd.

Smith glimlachte flauwtjes.

„De andere redenen zijn ook belangrijk, Dan. Die zal ik je nog wel vertellen!”

„Ik zal Lefty zo vlug mogelijk op pad sturen,” verzekerde Dan terwijl hij het vertrek verliet.

„Je zult wel honger hebben, Steve,” merkte Jimmy

op, „en je zult ook het stof van je gezicht willen wassen!”

„Beide keren in de roos!” grinnikte Smith.

„Wel, je weet de weg. Ik zal Ah Sing waarschuwen dat-ie opschiet met het eten.”

Terwijl Smith zich aan het opknappen was en buiten de duisternis viel, hoorde hij de snelle hoefslagen van een paard.

Het geluid stierf langzaam weg en hij knikte goedkeurend.

Lefty Jones was op weg naar Willow Springs om doc Davis op te halen...

HOOFDSTUK II

Smith wordt op de hoogte gebracht

Ze deden de maaltijd die Ah Sing, de Chinese kok, had toebereid, alle eer aan en, nadat de tafel was afgeruimd, haalde Smith zijn rookgerei te voorschijn en begon een sigaret te rollen.

„Hoe laat zou doc Davis hier kunnen zijn?” vroeg hij toen.

„Als-ie thuis is en onmiddellijk mee kan komen, kunnen ze over een goed uur hier zijn,” antwoordde Jimmy. „En laat ons nu jouw verhaal eens horen, Steve.”

Smith gaf een uitvoerig relaas van de gebeurtenissen, hoe hij Paul Donovan gevonden had, zijn ontmoeting met de twee cowboys van de Rocking C en van de reden waarom hij niet naar Willow Springs was gereden maar het verstandiger had geoordeeld om naar de Double Hawk te gaan.

„Ik ben bang,” besloot hij met een verontschuldigend lachje, „dat ik jullie toch in een beroerde positie heb gebracht, door je hierin te betrekken. Ik heb namelijk het idee dat de Rocking C het er niet bij zal laten zitten. Maar ik vond dat ik het tegenover de jongen verplicht was. Ik kon hem niet aan z’n lot overlaten en ik zou echt niet weten hoe ik het anders had moeten doen!”

„Je hebt juist gehandeld, Steve!” verzekerde Dan. „Maak je geen zorg en zeker geen verwijten. Het is overigens de vraag of Croft er zich nog verder druk over zal maken!”

„Het zou me verbazen als hij de zaak op zijn beloop zou laten,” zei Smith terwijl hij zijn sigaret in de asbak doofde. „Zeker niet als het van die twee cowboys afhangt. Het feit dat ze mij met z’n vieren achterna kwamen, wijst er trouwens wel op!”

„Ze kunnen niet met zekerheid zeggen dat jij het was en ze weten niet dat Paul hier is,” merkte Jimmy op.

„Daar komen ze wel achter!”

„Hoe?”

Smith haalde de schouders op.

„Doc Davis houdt z'n mond wel dicht en onze mensen zullen ook niet praten,” hield Jimmy aan.

„Ik hoop dat je gelijk hebt, son! Het kan ons 'n hoop narigheid besparen!”

„Hoe de zaak ook verder loopt, we laten Paul niet in de steek!” verklaarde Dan kortaf. „Hij was onze vriend en is het nog en wij staan altijd achter onze vrienden!”

„Wie is Paul Donovan?”

„Paul is de zoon van Earl Donovan die vroeger eigenaar was van de Rocking C,” legde Jimmy uit en Smith floot zachtjes tussen zijn tanden.

„Zit de vork zo in de steel,” mompelde hij.

„Yeah! De ranch heette toen de Donovanranch, de Circle D,” ging Jimmy verder. „Donovan was onze buurman en al lagen onze ranches zo'n twintig mijl van elkaar, we hielden toch regelmatig contact, hielpen elkaar als het nodig was en, wel, Earl was 'n fijne kerel, dat kan ik je wel vertellen. Paul was toen nog maar een jongen van 'n jaar of dertien. Hij kwam hier veel, vond 't fijn om bij ons te zijn en...”

„...was hier zo'n beetje kind aan huis,” vulde Dan aan.

„En heeft Donovan z'n ranch verkocht?”

„Het fijne hebben we er nooit van begrepen, Steve. Het was een pracht ranch, 'n bloeiend bedrijf en we wisten niet beter of het ging voortreffelijk. Je bent er vanmiddag overheen gereden, Steve, de Bitter Creek Meadows, het beste veeland dat er vijftig mijl in de omtrek te vinden is. Het maakte allemaal deel uit van de ranch van Donovan! We hebben nooit begrepen hoe hij ertoe gekomen is z'n bedrijf van de hand te doen!”

„Heeft hij je nooit verteld wat de reden was?” „Nee! Hij kwam hier op een goeie dag binnenvallen met Paul en vertelde dat hij de ranch had overgedaan aan Neil Croft en dat hij samen ging doen met zijn broer, die een ranch had in Arizona. Wij hadden nooit eerder van zijn broer gehoord en ik heb me altijd afgevraagd of hij ons toen de waarheid verteld heeft. Paul huilde en ook z'n vader stond het huilen nader dan het lachen, dat herinner ik me nog wel!”

„Heb je niet geprobeerd iets meer te weten te komen!”

Dan schudde het hoofd.

„Nee. Hij praatte er niet over en wij... wij durfden er eigenlijk niet goed naar te vragen. Het waren onze

zaken niet. Je moet niet vergeten Steve, dat hij een heel stuk ouder was dan wij... Bijna zo oud als vader!" „Ik begrijp het," knikte Smith.

Jimmy streek peinzend met z'n hand door zijn haar. „Ik snap gewoon niet hoe het komt dat Paul weer in deze streek verzeild is geraakt," merkte hij op. „En blijkbaar zonder zijn vader."

„Dat zullen we wel van hem horen als hij weer zover is opgeknapt," antwoordde zijn broer.

Ze hadden de jongen in een van de slaapkamers op een bed gelegd en Ah Sing waakte bij hem totdat de dokter zou zijn gearriveerd.

„En Croft, is die ook hier uit de streek?" informeerde Smith verder, terwijl hij zich opnieuw bezighield met het vervaardigen van een sigaret.

„Niet uit de streek. Voor hij de Donovanranch overnam, woonde hij al enkele jaren in Willow Springs. Hij had vermoedelijk geld of hij wist er op een gemakkelijke manier aan te komen, want hij voerde niet veel uit. Je kon hem regelmatig in de ‚Longhorn', een van de saloons, vinden. Hij hield nogal van een spelletje poker!"

„Een beroepsspeler?"

„Dat geloof ik niet! Hij deed het voor z'n plezier. Wist zich in korte tijd nog al wat vrienden te maken, vooral onder de lui die graag een glas voor niks hebben!”

„Was Donovan ook een speler? Ik bedoel, had hij omgang met Croft?”

„Hij speelde weleens een spelletje mee, als hij in de stad was. Zijn vrouw was al jaren dood, begrijp je, en hij reed dus zo nu en dan weleens naar de stad om z'n glas bier te drinken, met mensen te praten en het laatste nieuws te horen, je kent dat wel.”

„Jij weet nog heel wat van zijn doen en laten af,” grinnikte Smith.

Dan knipoogde tegen zijn broer.

„Wij komen ook weleens in Willows en dan vernemen we zo het een en ander!”

„Ja, ja!”

Smith deed een haal aan zijn sigaret en blies, nadenkend, de rookwolk uit.

„Waar denk je aan, Steve?” vroeg Dan nieuwsgierig.

Smith glimlachte, maar zijn ogen stonden ernstiger. „Ik zit eraan te denken, welke reden een rancher kan hebben om een bloeiend veebedrijf zomaar vlot van

de hand te doen aan iemand, die blijkbaar niets met het veebedrijf te maken heeft. Wat is Croft voor iemand?"

Dan haalde de schouders op.

„Wij hebben er geen relatie mee. Hebben hem gelukkig nog nooit nodig gehad en hij ons niet wat dat betreft!"

„Ik ken hem maar oppervlakkig maar ik moet hem niet," viel Jimmy uit. „Hij is me te glad!"

„Mijn kleur is 't ook niet," gaf Dan toe. „Maar we hebben nooit last van 'm gehad!"

„Naar mijn mening is hij achterbaks," verklaarde Jimmy fel. „Hij doet zich vriendelijk voor, maar als je hem iets in de weg legt, dan zal hij je op 'n gemene, slinkse manier te grazen nemen! Zo'n type is het!" „Heeft hij de ploeg van Donovan overgenomen?" „Een paar heeft hij gehouden. De rest ontslagen. Wij hebben er twee van in dienst genomen. Verder heeft-ie z'n ploeg aangevuld met kerels van zijn eigen keus. Waar hij ze vandaan gehaald heeft, weet ik niet!" „Maar het is niet veel zaaks," bromde Jimmy op verachtelijke toon. „Ik ken ze niet allemaal, maar de meesten heb ik weleens ontmoet in Willows. Onze

jongens kunnen er trouwens ook 'n boekje over opendoen.

Het is over het geheel genomen 'n ruw stelletje! Die kerels waarmee jij vanmiddag hebt te maken gehad, zijn al helemaal niks! Buck Frazer is 'n dronkenlap en 'n ruziezoeker, zo scheel als-ie is en die kleine Mexicaan, Miguel, is zo gemeen als een ratelslang! Eentje die bovendien heel vlug klaarstaat met z'n pistool!"

„Een gunman?"

„Iets in die richting. Hij is er behoorlijk vlug mee. Hij is ook altijd in gezelschap van Croft. Nu ik eraan denk, zou het me niet verbazen als die ook nog ergens Mexicaanse voorouders heeft!"

„Zo, zo!" Smith schoof zijn stoel achteruit en stond op. „Ik weet nu in elk geval zo'n beetje hoe de kaarten liggen!"

Hij keek op de grote hangklok aan een van de wanden en mompelde voor zich heen:

„Die dokter zou nu zo onderhand toch hier moeten zijn! Ik ga eens even naar de patiënt kijken."

Ah Sing kwam uit zijn stoel overeind toen Smith de kamer binnenstapte.

„Koolts komt nu opzetten, mistel Smith,” fluisterde hij. „Doktel moet vlug komen!”

Bij het schemerachtige licht van een olielamp keek Smith enkele ogenblikken zwijgend neer op het magere, ingevallen gezicht, dat nu niet langer bleek zag. De jongen was onrustig en nu en dan kwamen er half gemompelde woorden, die niet waren te verstaan.

Smith legde zijn hand op het hete voorhoofd. Het was inderdaad duidelijk dat de koorts snel opkwam.

„Kun je 'm niet iets geven om de koorts tegen te houden, Ah Sing?”

„Al gedaan, mistel Smith. Niet veel help! Kogel moet el uit, dan mistel Paul vlug betel!” verklaarde de kleine Chinees op een hoge fluisterton.

„Yeah, I know,” mompelde Smith terwijl hij het vertrek verliet en Ah Sing zijn plaats weer innam.

„Hoe is het?” informeerde Jimmy.

„Koorts! Die zal nog erger worden zolang die vervloekte kogel niet verwijderd is!”

Hij liep langzaam naar de deur en stapte op de veranda.

Boven de vallei welfde zich de sterrenhemel. De

rust werd alleen verstoord door het gesjirp van krekels en het schorre geblaf, ver weg, van een prairiehond.

Hij stond daar enkele minuten onbeweeglijk, toen vingen zijn oren plotseling het geluid op waarop hij gewacht had.

Het geluid werd sterker en hij zuchtte opgelucht.

„Daar komen ze,” kwam de stem van Jimmy achter hem.

Maar, na enkele ogenblikken, fronste Smith opnieuw de wenkbrauwen.

„Het is maar één ruiter,” stelde hij vast, „of ik moet me al heel sterk vergissen!”

Het gedender van de paardenhoeven werd sterker en het was nu duidelijk dat het inderdaad maar een ruiter was die daar kwam aangeloppeerd.

„’t Zou de dokter kunnen zijn,” opperde Dan, die ook naar buiten gekomen was, maar aan de toon van zijn stem was te horen dat hij dat zelf niet geloofde.

Enkele ogenblikken later reed de ruiter het erf op, hield zijn paard in en sprong uit het zadel.

Het was Lefty Jones.

„Waar is de dokter?” vroeg Dan op scherpe toon.

Lefty spreidde zijn beide handen in een verontschuldigend gebaar.

„Sorry,” zei hij, nog nahijgend van de snelle rit, „ik kon ’m niet meekrijgen!”

„Wat? Wou Davis niet komen! Heb je ’m dan niet verteld hoe hard we hem hier nodig hebben?”

„Ik heb ’m niet eens te zien gekregen!” verklaarde Lefty. „Toen ik bij hem aanklopte, deed een van die kerels van de Rocking C me open... ik ken ’m wel, Crane heet ie. Hij vroeg wat ik moest hebben en ik vertelde hem dat ik de dokter zocht en waarvoor. Toen keek hij me alleen maar aan met ’n grijnzend gezicht en vertelde me dat de dokter niet thuis was en voorlopig ook niet meer thuis zou komen! Wel, daar stond ik dan!”

Lefty hield op om eens diep te zuchten en Smith keek Dan aan.

„En wat het ergste is, boss,” vervolgde Lefty, „het was gelogen! Gewoon ’n vervloekte leugen! Toen hij de deur voor m’n neus had dichtgedaan, liep ik langs de zijkant van het huis en keek door een van de ramen naar binnen en daar zat de dokter aan tafel. Crane was bij hem en die schele Buck Frazer! Ik was

nijdig en ik ramde zowat de deur in. Toen kwam Buck Frazer naar voren en hij had waarachtig 'n pistool in z'n hand! Enfin, het slot van 't liedje was dat ik maar weer zo vlug mogelijk naar hier gereden ben, want ik zag echt geen mogelijkheid om doc Davis naar hier te krijgen. Maar snappen doe ik er niks van!”

„Wel, je hebt je best gedaan, Lefty,” mompelde Dan. „In de keuken staat nog 'n pot koffie. Ga het stof maar uit je keel spoelen!”

„Wat nou?” bromde Jimmy. „Geen dokter en de Rocking C weet nu dat Paul hier is!”

„Die dingen kun je nooit geheimhouden, Jim. Dat lekt altijd uit. Die kerels hebben het goed bekeken. Ze wisten dat Paul een dokter nodig zou hebben en ze hebben gewoon daar een wacht neergezet. En op die manier zijn ze ook nog te weten gekomen waar Paul zich bevindt. We zullen het vlug genoeg merken! Denk je dat de dokter vrijwillig met hen meespeelt?”

„Geen sprake van!” antwoordde Dan fel. „Doc Davis staat altijd voor iedereen klaar en geen moeite is hem teveel. Hij zou hier eerder zijn geweest dan Lefty, want hij heeft een verdraaid fijn paard en hij rijdt als de baarlijke duivel!”

„Wel, we zullen eens zien of hij er vlugger zal zijn dan ik,” mompelde Smith met een grimmig lachje.
„Wat ben je van plan?” vroeg Jimmy snel.

„Ik rij naar Willows en ik haal 'm op! We hebben hem nodig en hij zal hier komen, al ligt de hele Rocking C voor de deur!”

„Ze zullen op je staan te wachten, Steve.”

„Dat geloof ik niet, maar als het zo is, dan zie ik wel hoe ik de zaak aanpak. Maar ik breng hem mee, dat verzeker ik je!”

HOOFDSTUK III

De Nachthavik haalt de dokter

De Nachthavik moest onwillekeurig denken aan zijn vroegere tocht in 't duister naar Willow Springs (*Zie: Veedieven in de val*), toen hij de heuvels verliet en de vlakke inreed, vanwaar hij in de verte de nog verlichte vensters van het stadje kon waarnemen.

Het huis van doc Davis, zo had Jimmy hem uitgelegd, lag aan het einde van de hoofdstraat, een vrijstaand, stenen gebouw met rondom een tuin en aan de voorzijde, langs de straat, een groot houten naambord.

Het zou hem niet veel moeite kosten om het te vinden.

In een snelle galop reed de Nachthavik, in zijn donkere uitmonstering één met zijn zwarte paard, door de vlakke. Het licht van de sterrenhemel stelde hem voldoende in staat zich te oriënteren en toen hij

de laatste huizen aan de achterzijde in het oog kreeg, boog hij in die richting af en liet zijn paard in draf overgaan.

Hij moest nu een plaats zien te vinden waar hij Blackie kon achterlaten en hij vond die plek in de schaduw van een stal achter een van de laatste huizen.

Te voet ging hij verder tot hij na enkele tientallen meters de hoofdstraat bereikte.

Een keus makend liep hij naar rechts en vrijwel onmiddellijk viel zijn oog op het houten bord met het opschrift: Barry Davis M. D.

Hij glimlachte tevreden. Hij had het niet beter kunnen treffen!

Even keek hij om zich heen, maar dit deel van de straat was volkomen verlaten.

Toen glipte hij snel de voortuin in en liep door naar de zijkant van het huis waar uit een van de vensters licht naar buiten straalde.

De man die aan de tafel zat te lezen, moest ongetwijfeld dokter Davis zijn. Tegen de wand, zijn stoel achterover geknikt, een sigaret bungelend van zijn lip, zat Buck Frazer. Hij scheen half te slapen,

maar dat was ongetwijfeld maar schijn.

Er was geen derde man te ontdekken en de Nachthavik kon de reden wel raden.

Na het bezoek van Lefty was de man, Crane vermoedelijk, weggereden om zijn baas op de hoogte te brengen en was Frazer als enige bewaker achtergebleven.

De Nachthavik liep terug naar de voordeur en klopte aan terwijl hij zijn pistool uit de holster trok. Zijn donkere stetson was naar voren getrokken, de zwarte halsdoek bedekte het grootste deel van zijn gezicht.

Hij hoorde stappen en een ogenblik later ging de deur open.

Buck Frazer, wantrouwend, had zijn hand aan zijn revolver, maar hij kreeg geen tijd om het wapen te trekken, want onmiddellijk nadat hij de deur had geopend voelde hij de loop van een pistool in zijn maag.

„Steek ze omhoog!” snauwde de stem vanachter het masker en Buck Frazer voelde dat het ernst was en bracht haastig zijn handen omhoog.

„What’s...” begon hij terwijl zijn loense ogen zich min of meer op de duistere figuur voor hem richtten.

„Shut up! Kom naar buiten en doe 't rustig!”

Frazer stapte over de drempel en met een snelle greep had de Nachthavik zijn pistool te pakken en slingerde het de duisternis in.

„Die kant op!”

Met een vlugge beweging stond hij achter Frazer en met het pistool in zijn rug liep Frazer met houterige passen langs de zijkant van het huis, naar de daarachter gelegen stal.

Voor de staldeur bleef hij staan, wachtend op een nieuw bevel, maar toen had de Nachthavik het pistool bij de loop beet en beukte de kolf op het achterhoofd van de cowboy.

Hij liet zijn pistool in de holster glijden, trok de halsdoek omlaag, duwde de staldeur met zijn voet open en sleepte het machteloze lichaam van Frazer de stal in. Hij hoorde het zachte stampen van een paard, streek een lucifer aan langs de zool van zijn laars, ontdekte aan de muur een kleine olielamp en stak die geruisloos aan.

Hij wendde zich haastig om toen hij een geluid hoorde bij de deur.

In de opening stond dokter Davis, een middelgrote,

gedrongen figuur van een jaar of veertig, met donker haar en een korte donkere baard.

Davis glimlachte verontschuldigend.

„Frazer kwam niet terug en ik dacht, laat ik maar eens op onderzoek uitgaan,” legde hij uit. „Je hebt je al over ’m ontfermd, zie ik!”

„Je kunt je later met hem bezighouden, doc,” antwoordde de Nachthavik, „maar eerst heb ik een ander karwei voor je!”

„Dat soort onkruid heeft gewoonlijk alleen maar een dokter nodig voor de begrafenis,” bromde Davis minachtend. „Jij hebt ’n patiënt op de Double Hawk, als ik ’t goed begrepen heb!”

„Hoe weet je dat?”

„Leidde het af uit het gesprek dat ze samen hadden, nadat die cowboy van de Double Hawk aan de deur was geweest. Wie is ’t?”

„Een jongen, Paul Donovan!”

„Paul Donovan,” riep Davis uit. „Hoe komt die weer hier terug?”

„Don’t know. Ik vond hem vanmiddag met ’n schot in zijn schouder. De kogel zit er nog in. Heb ’m naar de Double Hawk overgebracht. Dat zijn vrienden van

me.

„Voor hetzelfde geld had je hem onmiddellijk naar hier kunnen brengen,” bromde Davis.

De Nachthavik schudde met een grimmig lachje het hoofd.

„Niet voor hetzelfde geld, doe. Waarachtig niet! Maar dat is 'n ander verhaal! De koorts is behoorlijk op komen zetten en die kogel moet er zo vlug mogelijk uit! Daarom ben ik hier!”

„I see! Wel, waar wachten we op, mister..

„Smith... Steve Smith!”

„All right! Ik zal even m'n koffertje gaan pakken...”

„Dan zadel ik intussen je paard!”

„Good!”

Doe Davis verdween en de Nachthavik hield zich bezig met het optuigen van het paard van de dokter, een bruine vos die er inderdaad uitzag als een paard met kwaliteiten.

Terwijl hij het dier naar buiten leidde, kwam Davis weer aanzetten, zijn grote, zwarte instrumententas aan de hand.

Hij liet de tas in zijn zadeltas glijden en zat met een lenige sprong op zijn paard.

„Waar is jouw cayuse?” vroeg hij.

„Achter de stal!”

„All right, let's go!”

Even later galoppeerden ze zij aan zij door de vlakke, op weg naar de Double Hawk.

Ze verlieten de heuvels en reden de vallei binnen. De Nachthavik liet Blackie even de sporen voelen en in een razende vaart zette het zwarte paard zich in voor de laatste anderhalve mijl die hem nog van de ranch scheidde. De bruine vos van Davis volgde onmiddellijk in zijn spoor.

De helft van de afstand was onder de snelle hoeven doorgesleden toen plotseling, boven het doffe gestamp van de paarden, de luide knal van een gewerschot opklonk, direct daarop gevolgd door een hele serie schoten vanaf verschillende plaatsen.

„Een aanval op de ranch!” schreeuwde doc Davis boven het rumoer van hoeven en schoten uit.

De Nachthavik had het eveneens begrepen en met onverminderde snelheid raasde hij verder in de richting van de ranch, laag over zijn paard gebogen, terwijl zijn ogen rondzwierven om in het vage sterrenlicht de plaats te ontdekken waar de

aanvallers zich bevonden.

Op een honderd meter van de ranchgebouwen hield hij zijn paard in en wendde zich om naar Davis.

„Hier gaan we eraf, doc!” riep hij en op hetzelfde ogenblik floot een geweerkogel laag over zijn hoofd.

De Nachthavik rukte zijn Winchester uit het foedraal en wierp zich haastig uit het zadel toen opnieuw enkele kogels als nijldige horzels langs zijn oren floten.

„Get goin’!” snauwde hij gehaast, terwijl hij Blackie een fikse klap op de flank gaf.

Het zwarte paard scheen het gevaar te beseffen want het keerde zich met een ruk opzij en galoppeerde weg in het duister.

De Nachthavik hoorde de dokter een krachtterm uiten toen een kogel de jas op zijn schouder openreet...

Hij viel vrijwel uit het zadel en ook zijn vos, verschrikt door het tumult, zette het op een lopen.

„You’re all right, doc?” schreeuwde de Nachthavik ongerust.

„Sure! Maar het scheelde maar ’n haartje! Die vervloekte kerels schieten beter dan je in het donker

zou verwachten!”

„Geluk! Heb je 'n schietijzer!”

„Wat dacht je?”

„Kom mee dan... we moeten dicht naar de ranch toe!”

In gebukte houding renden ze in de richting van de ranch, waar het vuren nog steeds aanhield.

„Zo is het dicht genoeg!”

Ze hielden stil in een smalle geul en de Nachthavik, zijn scherpe ogen gericht op de plaats vanwaar zij, naar hij dacht, onder vuur waren genomen, zag plotseling op enige afstand de donkere figuren van twee ruiters opdoemen, die koers zetten naar de ranch.

Opnieuw werd de nachtelijke stilte verscheurd door de harde knallen van verscheidene schoten, blijkbaar afgevuurd vanaf het ranchhuis want de beide ruiters gingen snel uit elkaar.

Een van de twee boog af naar de beek, de ander richtte zich naar het bunkhouse om, onder dekking van dat gebouw, de ranch zo dicht mogelijk te naderen.

„Die kerel zal zo ver niet komen!” bromde doc

Davis krijgszuchtig en hij bracht zijn pistool omhoog.

Ze wisten niet of het schot raak was geweest maar de ruiter vloog uit het zadel en begon te rennen. In een ogenblik was hij in het duister verdwenen.

Zijn paard, volledig in paniek geraakt, galoppeerde weg in de richting van de corral. Ze hoorden de klap toen het de houten omheining raakte... Het dier werd teruggeworpen en snelde, luid hinnikend, als een donkere schicht in het duister weg.

Het schieten hield met korte tussenpozen aan en blijkbaar hadden de meeste schutters zich genesteld achter het ranchgebouw, tegen de heuvelhelling.

De Nachthavik vroeg zich af wat de bedoeling kon zijn, want het was duidelijk dat de aanval in feite mislukt was en dat de aanvallers er op die wijze zeker niet in zouden slagen om de ranch en daarmee ook de jongen, in handen te krijgen.

Plotseling vertrouwde hij het niet meer.

„Hou jij m'n geweer, doc,” zei hij, terwijl hij Davis zijn geweer in de handen stopte. „Ik zal proberen om erachter te komen wat die kerels daarginds uitspoken!”

„Ik ga met je...”

„Nee, probeer jij ze van de voorzijde weg te houden! En zorg ervoor dat ze je vanuit het ranchhuis niet onder schot krijgen! Ze weten daar niet wie je bent!”

„Laat het maar aan mij over!”

Met zijn vingers om de kolf van zijn pistool geklemd, liep de Nachthavik met snelle passen naar het slaaphuis, dat als een donkere massa voor hem lag.

Alles was op dit ogenblik stil.

Hij bewoog zich snel langs de wand tot hij de hoek bereikte.

Daar liet hij zich vallen... precies op tijd!

Twee pistoolkogels boorden zich met een luide tik in het hout boven hem en de Nachthavik wentelde zich razendsnel om en vuurde enkele schoten af naar de plaats waar hij de aanvallers vermoedde.

Hij hoorde een gesmoorde kreet, zag de venijnige vuurtongetjes toen hij op zijn beurt weer onder vuur werd genomen door een schutter die zich snel langs de heuvelhelling terugtrok.

De schoten misten ver hun doel en langzaam kroop de Nachthavik verder tot hij het achtererf van het

ranchgebouw voor zich had.

Hij bleef liggen, al zijn zintuigen gespannen, wachtend op verdere actie van de vijand.

Onder de bomen op het achtererf was het hels donker en hij kon er geen levend wezen ontdekken.

Hij snoof een vage geur op... olie!

Aan de andere kant van het ranchgebouw riepen opnieuw enkele schoten de echo's op in de vallei en de Nachthavik herkende de vertrouwde klank van zijn eigen Winchester, waarmee doc Davis blijkbaar zijn bijdrage aan het leveren was.

Toen vlamde plotseling, een veertig meter van hem vandaan en op nauwelijks tien meter van het ranchhuis, een lucifer op en onmiddellijk daarna laaide de vlam op van een fakkel...

De Nachthavik kon in het licht duidelijk de kerel waarnemen die de toorts hanteerde en die op het punt stond deze door de kapot geschoten vensters van het ranchhuis naar binnen te smijten...

Hij vuurde blindelings enkele schoten af... zag de fakkel op het erf vallen terwijl de kerel zich luid vloekend uit de voeten maakte...

Dat was op het nippertje...

De Nachthavik wachtte gespannen op de verdere gebeurtenissen maar de strijd was gestreden.

Op enige afstand riep een rauwe stem een of ander bevel... even later klonk het gehinnik van een paard en daarna het doffe gedreun van de paardenhoeven... de vijand trok zich terug.

De Nachthavik, zijn ogen gericht op de uitdovende fakkel, die zo groot onheil had kunnen stichten, kwam langzaam overeind.

Hij liep langzaam naar de voorzijde van het ranchhuis en toen klonk, vanaf de veranda, een stem:

„Ver genoeg! Hou je handen...”

„Oké, Lefty, ik ben het... Smith!”

„Wel, waarachtig,” kwam de opgeluchte stem van Lefty. „Wij zijn blij dat je d'r bent, mister Smith. Maar je komt net iets te laat! De troep is er net vandoor!” „Ja, ik schijn heel wat gemist te hebben,” mompelde de Nachthavik.

„'t Is er eventjes heet toe gegaan!” verzekerde Lefty. „Heb je doc Davis nog te pakken gekregen?”

„Ik geloof dat-ie daar juist aankomt!”

Barry Davis dook uit het duister op en tegelijkertijd kwamen Dan en Jimmy Stevens naar buiten.

„Het schijnt dat we aan de winnende kant staan, Smith,” zei Davis op nuchtere toon.

„Dus jullie waren het!” riep Jimmy uit. „Dan en ik dachten al dat we buiten hulp hadden en ik vermoedde zo half en half dat jij het was. Het was wel nodig want we zouden het met z’n drieën niet gered hebben! En de dokter heeft waarachtig ook meegedaan! Glad to see you, doc!”

Davis lachte.

„Ik ben naar hier gekomen om ’n patiënt te helpen en ik heb tot nu toe alleen maar m’n best gedaan om er ’n paar bij te maken!” grinnikte hij. „Hoe is ’t met de jongen?”

„Nog ’t zelfde! Hoge koorts! Die kogel moet er eerst uit!”

„Gelijk heb je,” mompelde Davis. „Laten we maar eens gaan kijken wat we daaraan kunnen doen!”

Hij bleef een ogenblik in gedachten staan en grinnikte schaapachtig.

„Kan het niet met mes en vork,” bromde hij. „Eerst m’n instrumenten even ophalen. Heb ik achtergelaten in die greppel waar wij gelegen hebben!”

Davis liep haastig de veranda af en Jimmy vroeg:

„Waar is je paard, Steve?”

„Ergens in de buurt, denk ik.”

De Nachthavik deed enkele stappen het erf op en liet een schrill gefluit horen.

Hij glimlachte flauwtjes toen even later het zwarte paard rustig kwam aanstappen, op de voet gevolgd door de bruine vos van Davis.

„Ze hebben elkaar gezelschap gehouden!” zei Jimmy droog.

„Wel, daar zijn we dan weer!” kwam de stem van dokter Davis. „En de paarden ook, waarachtig!”

Hij klopte zijn paard liefkozend op de hals.

„Brownny is een paard met een goed verstand!” zei hij. „Als iemand ervoor wil zorgen dan zal ik nu eens naar m’n patiënt gaan kijken. Ga jij maar voor, Dan!”

Dan grinnikte.

„Dat is wel nodig,” lachte hij. „Toen het schieten begon, heeft Ah Sing zich meester gemaakt van een dubbelloops geweer met afgezaagde lopen. Je zou vermoedelijk niet levend binnenkomen!”

Lefty ontfermde zich over de paarden en de anderen gingen het ranchhuis binnen.

Jimmy ontstak de olielamp die ze, toen het schieten

begon, snel hadden gedooft en Dan en dokter Davis gingen naar boven.

„Er is wel 't een en ander op te knappen,” merkte de Nachthavik op terwijl hij zijn blik in het rond liet gaan.

„Morgenvroeg komen vier van de jongens terug!” antwoordde Jimmy. „Dan hebben we het zo weer gefikst!”

„Yeah!”

De Nachthavik ging op een stoel zitten en haalde zijn rookgerei te voorschijn.

„De moeilijkheden zijn nog eerder gekomen dan ik verwacht had!” zei hij. „'t Spijt me, Jimmy. Ik had toch misschien...”

„Vergeet 't maar, Steve!” viel Jimmy in de rede. „Wij kunnen wel 'n stootje hebben!”

Hij lachte terwijl hij op zijn beurt de ravage bekeek die door de kogels was aangericht.

„'t Is wel 'n bende!” gaf hij toe. „Maar we hebben die kerels flink op hun kop gegeven. Het zou me niet verbazen als er enkelen op het ogenblik hun wonden lopen te likken!”

„'n Reden te meer waarom ze het er niet bij zullen

laten zitten! Heb je iemand van de aanvallers herkend?”

„Nee, maar je hoeft er niet aan te twijfelen dat het de bende was van de Rocking C!”

„Daar twijfel ik niet aan!”

„Ze waren zeker met ’n man of zeven, acht en als ze ons onverhoeds hadden overvallen, waren we zuur geweest. Maar we hadden geluk dat een van die kerels een schot loste op Lefty die uit het bunkhouse kwam. Dat was voor de anderen het sein om er ook op los te knallen en toen waren we meteen gealarmeerd. Zonder jullie hulp zouden we met z’n drieën vermoedelijk toch wel ’t loodje hebben moeten leggen. Dan hield de achterkant in ’t oog. Daar lagen ze zeker met ’n man of vier tegen de heuvelhelling. Lefty en ik hadden hiervoor onze handen vol. Op het laatst kregen we hier nog even de volle laag en moest Dan bijspringen...”

„En intussen probeerden ze aan de achterzijde het ranchhuis in de fik te steken!”

„Nee toch!”

„Ja zeker! Ik kon het nog maar net op tijd verhinderen!”

„Vervloekte schurken!” mompelde Jimmy. „Het was natuurlijk om Paul te doen!”

„Daar ben ik van overtuigd!”

De Nachthavik streek peinzend met zijn hand langs z'n kin en keek Jimmy vanonder gefronste wenkbrauwen aan.

„You know, son, ik vraag me af of er achter dit alles niet veel meer steekt dan wij op het ogenblik kunnen begrijpen. Croft wil de jongen kost wat kost in handen krijgen of hem uit de weg ruimen, dat is duidelijk. Er moet een bijzondere reden voor zijn!”

„Daar zullen we niet gemakkelijk achter komen!”
„Misschien kan de jongen ons de nodige inlichtingen verstrekken als-ie weer zover is opgeknapt.” „Zullen we 'ns even gaan kijken hoe het er hierboven bijstaat?”

Op het ogenblik dat ze, zachtjes, de slaapkamer binnentraden, was doc Davis met zijn werk klaar.

Met duim en wijsvinger hield hij het kleine, bebloede stukje lood omhoog, dat hij uit het lichaam van de jongen had verwijderd.

Hij smeed het nonchalant op tafel en stroopte met een routinegebaar de gummihandschoenen af.

„’n Kogel uit ’n Lowlandrifle,” bromde hij.

De Nachthavik knikte.

„Zo is ’t!” beaamde hij.

„Hoe weet je dat?”

„Ik heb ’t geweer gezien,” glimlachte de Nachthavik. „Van wie was ’t?”

„Miguel Cortez!”

Davis knikte zwijgend en boog zich over zijn patiënt. Paul Donovan lag op zijn zijde, buiten bewustzijn, maar zijn ademhaling was rustig.

„Over ’n paar dagen ben je ’n heel eind opgeknapt, m’n jongen,” mompelde Davis. „Je bent hier onder vrienden, waar je op kunt rekenen en die kun je ook vinden in Willow Springs als het nodig is!”

Bij de laatste woorden keek Davis de Nachthavik aan en deze knikte begripkend.

„Wanneer denk je dat hij zover is, dat we met ’m kunnen praten, doe?” vroeg hij.

„Niet voor overmorgen!” antwoordde Davis beslist. „Laat ’m tot zolang met rust. Hij is verzwakt door het bloedverlies en door de koorts die geleidelijk zal verdwijnen, als er zich geen complicaties voordoen. Ah Sing weet wat-ie moet doen voor de verzorging! Ik

kom overmorgen nog een keer langs.”

„Oké, doc! Zoals jij zegt, gebeurt 't!”

„Dat verwacht ik ook!” bromde Davis in zijn baard. Toen keek hij met een schuin oog naar de Nachthavik.

„Waarom wil je zo graag met 'm praten?” vroeg hij. „Omdat ik even nieuwsgierig ben als jij om te weten te komen waar het allemaal om gaat! Of heb jij er al enig idee van?”

Davis haalde de schouders op terwijl hij de instrumenten in zijn tas borg.

„Ik zou er naar kunnen raden,” zei hij tenslotte. „En het misschien nog 'n heel eind kunnen brengen. Maar laten we liever afwachten wat de jongen te zeggen heeft. En nu zou ik wel 'n glas bier kunnen gebruiken!”

„Laten we dan naar beneden gaan,” stelde Dan voor. „Ah Sing zal hier een slaappleats inrichten en voor jou zullen we ook nog wel 'n plekje vinden, doc. Het is te laat om nu nog naar huis te rijden!”

HOOFDSTUK IV

Bedreigingen

Ze hadden bijna de hele morgen nodig om de schade die het ranchhuis, en vooral de woonkamer, bij de nachtelijke overval had opgelopen, zo goed mogelijk te herstellen, maar tegen de middag was het dan toch zover.

De vensters waren weer voorzien van glas en binnen waren weliswaar de sporen van de overval en van de kogels, die rondgevlogen waren, nog duidelijk te zien, maar alles bijeengenomen, zag het er toch weer toonbaar uit.

„De rest knappen we wel op als we tijd hebben!” bromde Dan. „Wie weet wat we in de komende dagen nog meer te verduren krijgen!”

Doc Davis was al vrij vroeg in de morgen naar Willow Springs teruggedreden met de belofte dat hij de andere dag zou terugkomen en met de nodige

aanwijzingen voor de verzorging van zijn patiënt.

Voor hij wegreed, had hij de Nachthavik nog even ter zijde genomen.

„We zijn het er allebei wel over eens, Smith, dat er meer achter deze zaak zit dan zo op 't oog te zien is. Pas goed op de jongen, Smith, en neem je in acht voor Neil Croft. Je kent hem niet en als je hem ontmoet, lijkt-ie bijzonder vriendelijk, maar neem van mij aan, hij is volkomen gewetenloos en meedogenloos als het erom gaat een bepaald doel te bereiken.”

„Dat had ik al begrepen,” verzekerde de Nachthavik met klem.

„De aanval van vannacht wijst daar ook wel op. Daarvan was Croft ongetwijfeld op de hoogte!”

„Neem van mij aan dat het op zijn instructie gebeurd is!” verklaarde Davis kortaf. „Ook al zal-ie 't ontkennen! En nog iets. Als de moeilijkheden te groot zouden worden, kom dan naar mij. Er wonen in Willows verschillende mensen die menen dat er een zwaar luchtje zat aan de manier waarop Croft de Donovanranch in handen gekregen heeft. Er zijn erbij die het graag voor de jongen zullen opnemen als dat nodig is.”

„Thanks, doc! Maar laten we eerst 'ns afwachten wat de jongen zelf te vertellen heeft. Voorlopig zullen we onze eigen boontjes zien te doppen!”

Davis keek een ogenblik naar de slanke cowboy met zijn gebronsd, wilskrachtig gezicht en de koele, grijze ogen en hij knikte waardierend.

„Jij bent geen man die gemakkelijk de hulp van anderen zal aannemen, Smith,” zei hij, „maar het kan nodig zijn.”

„In dat geval zal ik je weten te vinden, doc!” zei de Nachthavik rustig.

„Wat verwacht je, Steve,” begon Dan, nadat ze het middagmaal achter de rug hadden. „Geloof je dat we ons ook voor de komende nacht zullen moeten prepareren op moeilijkheden?”

Smith schudde het hoofd.

„Die dingen herhalen zich nooit twee keer op dezelfde manier,” antwoordde hij. „Croft heeft hier vannacht z'n neus gestoten en hij zal wel begrijpen dat we nu op onze hoede zijn!”

„Hij zal wel iets moeten doen,” merkte Jimmy op. „Hij zal heus niet stil blijven zitten!”

„Dat verwacht ik ook niet.” Smith haalde tabak en

vloeitjes voor den dag en begon een sigaret te rollen. „Misschien komt hij wel naar hier om te vertellen hoe hij het wenst!”

Jimmy lachte smakelijk.

„Dat zal-ie niet in zijn hoofd halen!”

Maar daarin vergiste hij zich, want nauwelijks een uur later kwam Bob Carson, de voorman, het ranchhuis binnen waar Dan op dat ogenblik alleen aanwezig was.

„Je krijgt bezoek, Dan,” kondigde hij aan. „Neil Croft en zijn bodyguard, Miguel Cortez, zijn op weg naar hier. Verder nog een van zijn cowboys met een vierwielige wagen! Het ziet ernaar uit dat ze een verhuizing komen verzorgen,” voegde hij er grinnikend aan toe.

„Je zit misschien dichter bij de waarheid dan je zelf denkt, Bob,” bromde Dan. „Waar zijn Steve en Jimmy?”

„Baxter is hen waarschuwen,” antwoordde Carson. Even later kwamen Smith en Jimmy binnen.

„Het ziet ernaar uit dat je gelijk krijgt, Steve,” zei Dan. „Croft is op weg hierheen! Wat-ie komt doen weet ik niet, maar hij krijgt zonder meer nee op

iedere vraag. Laten we naar buiten gaan. Ik wil hem niet hier in huis hebben om naar 'n pak leugens te luisteren!" Toen ze enkele minuten op de veranda zaten, zagen ze Croft komen aanrijden, met naast zich de kleine Mexicaan Cortez terwijl achter hen een vierwielige wagen reed met een van zijn cowboys op de bok.

Het gezelschap reed het erf op en Croft en Cortez stegen uit het zadel.

Croft stapte naar de veranda, een glimlach om zijn dunne lippen. Hij was vrij groot, gekleed in een donker kostuum, en zijn ogen, onder de zwarte wenkbrauwen waren, ondanks de glimlach, volkomen koud.

„Je zult ongetwijfeld verrast zijn door m'n bezoek, mister Stevens," richtte hij zich tot Dan.

„Dat ben ik, ja!" antwoordde Dan vijandig. „Na de manier waarop jouw troep hier vannacht heeft huisgehouden, is het zowat het laatste wat ik verwacht had!"

Croft keek hem niet begrijpend aan.

„Ik weet waarachtig niet waar je 't over hebt!" antwoordde hij. „Wat zouden mijn mannen gedaan

hebben?”

„Probeer me niet voor de gek te houden!” viel Dan nijdig uit. „Je weet verdraaid goed waar ik het over heb!”

Croft trok zijn wenkbrauwen en schouders op om aan te geven dat hij er niets van snapte.

Hij keek om zich heen en ontdekte de sporen van de kogelinslagen, die in de gevel van het ranchhuis nog duidelijk te zien waren.

„Bedoel je dat je ranch vannacht is aangevallen?” vroeg hij, met een vage handbeweging. „En mijn mannen zouden daarbij betrokken zijn geweest?”

„Je weet er alles van!” zei Dan fel.

„Ik neem aan dat je 't kunt bewijzen, mister Stevens?”

„Ik weet 't!” antwoordde Dan koppig.

„Ik kan je verzekeren...”

„Je verzekering is me geen cent waard!” onderbrak Dan hem op snijdende toon. „Vertel me wat je hier komt doen en dan zijn we verder uitgepraat!” Croft's gezicht kreeg een kleur van ergernis en zijn ogen konden zijn woede niet verbergen, maar hij bleef uiterlijk kalm.

„Ik kwam hier, mister Stevens, als 'n vriend...” begon hij opnieuw.

„No, you didn't!” snauwde Dan. „Je bent hier gekomen in je eigen belang. Niet als 'n vriend! Alleen maar omdat je iets van me moet hebben!”

„Alright, Stevens!” de stem van Croft had nu een scherpe klank en het was duidelijk dat zijn geduld ten einde was, „ik heb inderdaad 'n bijkomstige reden om hier te komen! Ik kom mijn gast, die nu hier onderdak heeft, weer ophalen!”

„Jouw gast?”

„Mijn gast!” bevestigde Croft. „Paul Donovan, de zoon van m'n vriend Earl Donovan, wiens ranch ik 'n paar jaar geleden heb gekocht!”

„Earl was zeker jouw vriend niet, evenmin als Paul jouw gast was!” bromde Jimmy. „Of is het jouw gewoonte om je gasten 'n kogel in hun rug te schieten!” „Dat was 'n betreurenswaardig ongeluk, maar niet meer dan dat!” verzekerde Croft.

Hij zette een voet op de verandaverhoging om gemakkelijker te staan en keek uitnodigend naar de ene lege stoel, die hem niet werd aangeboden.

„We hebben de laatste tijd enige last gehad van

rustlers,” vervolgde hij. „We zijn wat vee kwijtgeraakt en mijn mannen zijn daardoor ’n beetje geprikkeld. Toen ze Paul, die een ritje was gaan maken, op een afstand in het oog kregen, zetten ze hem na en er werden enige schoten gewisseld. Blijkbaar is de jongen toen door ’n geweerkogel geraakt! Bijzonder jammer, maar dergelijke ongelukken gebeuren! Hoe is ’t op het ogenblik met hem?”

„Nog steeds buiten kennis!” zei Jimmy kortaf en Smith, die het gezicht van Croft nauwlettend in het oog hield, kon er de voldoening die deze mededeling hem gaf, op aflezen.

Croft had daarop kennelijk gespeculeerd, anders zou hij de leugens die hij stond te verkondigen, zeker niet verteld hebben, dacht Smith.

Hij zag ook hoe de Mexicaan hem op zijn beurt gadesloeg en blijkbaar voor zichzelf probeerde uit te maken of hij de man was, die zij daags tevoren hadden ontmoet.

„’t Spijt me om dat te horen, maar hij is nog jong en hij komt er wel weer bovenop! Zeker met de goede verzorging die ik hem zal geven!”

Dan lachte smalend.

„We zitten niet aan de pokertafel, Croft. De jongen blijft hier tot hij zo ver beter is dat hij ons kan vertellen wat-ie zelf wenst. Als-ie dan naar jou terug wil gaan, is 't ons goed. Maar tot zolang zullen wij hem de nodige verzorging geven! Hier is hij in elk geval bij vrienden!”

„Ik ben bang dat ik daarmee geen genoeg kan nemen!” zei Croft afgemeten. „Ik ben hier gekomen om hem op te halen en ik zal hem meenemen. Ik ben verantwoordelijk voor hem en ik sta erop om die verantwoordelijkheid te dragen, zeker na die ongelukkige gebeurtenis van gisteren!”

„Hij kan niet vervoerd worden in de toestand waarin hij zich bevindt!” merkte Jimmy op.

„Ik geloof het wel,” verzekerde Croft. „Er ligt 'n brancard in de wagen die kan worden opgehangen zodat de jongen geen schokje te verduren zal krijgen tijdens het vervoer naar mijn ranch!”

„Hij blijft hier en daarmee uit!”

Dan stond op uit zijn stoel.

„Zo is het Croft en we hebben elkaar verder niets meer te vertellen!”

Croft keek hem een ogenblik aan met ogen waarin een kille woede smeulde.

„Ik hoop dat je geen spijt krijgt van die beslissing, Stevens,” zei hij zacht. „Je hebt hier ’n aardige ranch...”

„Jij ook... zolang het duurt,” antwoordde Dan uitdagend en het raakte een tere plek bij Croft, wiens gezicht plotseling vertrok van woede.

„Wat bedoel je daarmee?” siste hij.

„Probeer dat zelf maar uit te vinden!”

Met moeite kreeg Croft zich weer in bedwang.

„Je vraagt om moeilijkheden, Stevens, en je zult ze krijgen! Meer dan je kunt verwerken!”

„Wij kunnen heel wat hebben, Croft! En het is de vraag of jij dat kunt. Voor ’n goed pokerspeler heb je jezelf te veel in je kaarten laten kijken,” zei Dan spottend.

Croft haalde diep adem en draaide zich abrupt om.

Hij maakte een hoofdbeweging naar zijn lijfwacht.

Een ogenblik later zaten ze in het zadel en reden van het erf weg.

De Mexicaan wendde het hoofd om, een onheilspellend lachje op zijn gezicht en zijn hand ging

met een duidelijk gebaar naar zijn pistool.

Daar bleef ze op de kolf rusten en de betekenis liet niets te raden over.

„In elk geval weten we nu waar we staan,” stelde Dan vast, nadat ze een minuut of wat het vertrek hadden gadegeslagen. „Er moet wel ’n verdraaid goede reden zijn voor Croft om de boy weer in handen te krijgen. Wat denk je, Steve, zou het iets te maken kunnen hebben met de eigendomsrechten van Croft.”

„Dat zou inderdaad een heel goede reden zijn!” gaf Smith toe. „De beste die ik zou kunnen bedenken. Het verhaal van de jongen kan op dat punt opheldering geven, misschien, maar het zou me niet verbazen als we het in die richting moeten zoeken! Intussen kan Croft toch een verduiveld gevaarlijke vijand blijken te zijn en als inderdaad de ranch voor hem gevaar zou lopen, zal hij geen middel onbeproefd laten om dat gevaar af te wenden. We zullen verdraaid goed op de jongen moeten passen want, naar mijn mening, loopt zijn leven gevaar. Croft zal alles proberen om hem uit de weg te ruimen!”

„Wat moeten we doen?”

„Zo lang hij hier hulpeloos is, zullen we hem ’n

goeie bewaking geven. Dag en nacht! Zeker, zolang hij ons niet op de hoogte heeft gebracht! Dan kunnen we beter beoordelen wat we moeten doen!”

„Dat zal dan gebeuren!” knikte Dan.

Paul Donovan was die dag een heel stuk opgeknapt. Twee keer was hij, gedurende korte tijd, weer bij bewustzijn geweest en hij had zelfs een kleinigheid gegeten. De tweede keer was Jimmy bij hem geweest en hij had met Jimmy, die hij onmiddellijk herkende, enkele woorden gewisseld. Toen was hij weer vredig in slaap gevallen, wetende dat hij bij vrienden was.

Ah Sing had het grootste deel van de tijd als een trouwe hond bij de jongen gewaakt en daarbij ook zijn werkzaamheden als kok waargenomen en de kleine Chinees was hard aan de nodige nachtrust toe.

Op voorstel van Smith hadden ze nu besloten de eerstkomende nachten de wacht over hun drieën te verdelen. Jimmy had nu de eerste wacht, tot halfeen. Daarna kwam Smith tot half vijf en vervolgens zou Dan overnemen. Overdag zou Ah Sing een oogje in het zeil houden.

Het was goed halfeen toen Smith de slaapkamer binnenstapte.

Jimmy kwam uit zijn stoel overeind en geeuwde luidruchtig.

„Is het alweer zo laat?” vroeg hij terwijl hij zich uitrekte.

„Yeah!”

„Ik heb het idee dat we hier onze tijd verdoen, Steve. Croft weet dat we op onze hoede zijn en hij zal, na dat gesprek van vanmiddag, het niet in z'n kop halen om iets te ondernemen. Dan zou-ie zich weer in de kaart laten kijken!”

„Dat zal hem nu weinig kunnen schelen. Hij weet dat we ons niks wijs laten maken. Maar misschien heb je wel gelijk en konden we beter op een oor gaan liggen. We kunnen alleen het risico niet nemen, son!”

Hij liep voorzichtig naar het bed en keek naar het gezicht van de slapende jongen.

„Slaap rustig,” zei Jimmy. „Dat is de beste medicijn voor 'm!”

Smith grinnikte zachtjes.

„Sure, doc! Dan ga jij nu je medicijn maar innemen!”

„Dat ga ik onmiddellijk doen!”

„Maf ze, Jimmy!”

Smith liep naar de olielamp en draaide de pit een eind omlaag.

In het vage, schemerige licht kon hij juist voldoende waarnemen.

Toen ging hij in de oude leunstoel zitten, naast het raam, en strekte zijn benen voor zich uit.

Hij was klaar wakker en hij wist dat hij geen enkel gevaar zou lopen om in slaap te vallen. Het was niet de eerste keer dat hij de nacht wakend had doorgebracht.

Hij hoorde de rustige ademhaling van de jonge Donovan. Morgen zou hij een heel eind zijn opgeknapt en vermoedelijk wel in staat zijn om de nodige uitleg te geven.

Zijn gedachten gingen terug naar het bezoek van Croft die namiddag.

Het was een brutaal staaltje geweest om zomaar te komen aanzetten met een verhaal dat van leugens aan elkaar hing, terwijl hij er rekening mee moest houden dat zij van de juiste gang van zaken op de hoogte zouden zijn.

Het toonde wel aan dat de komst van Paul Donovan Croft lelijk in de hoek gedreven had.

En Croft was er zeker de man niet naar om daarmee genoeg te nemen. Integendeel, hij zou op alle mogelijke smerige manieren proberen om het gevaar dat hij dachtte, af te wenden. En na de behandeling die Dan hem gegeven had, zou zijn woede zich ook richten tegen de Double Hawk...

Hij haalde tabak en een papiertje te voorschijn en begon met rustige vingers een sigaret te rollen.

Even bleef hij zitten met het witte rolletje tussen zijn vingers. Toen stond hij op, deed de paar passen naar het raam en zette het op een kier. Dan zou de rook onmiddellijk kunnen ontsnappen...

De nachtlucht was koel en er stond geen wind. De lucht was een zee van sterren.

Het achtererf was in de diepste duisternis gehuld.

Hij staarde enkele ogenblikken naar buiten en haalde diep adem...

De boom op het erf, enkele meters van het venster, was een donkere massa maar plotseling hoorde hij het zachte geritsel van de bladeren...

En er was geen wind...

Het drong plotseling tot hem door en met een stap die meer op een sprong leek was hij weg van het

venster.

Op hetzelfde ogenblik werd de nachtelijke stilte verscheurd door de harde knal van een pistoolschot!

Het geluid van brekend glas en Smith hoorde de luide tik waarmee de kogel in het hout sloeg.

Onmiddellijk daarna volgde een tweede schot!

Zonder op zijn veiligheid acht te slaan, rukte Smith het raam open en zijn Colt sproeide een stroom kogels door het lover!

Een luide kreet... het geluid van brekende takken en toen kwam een lichaam zwaar op de grond neer.

Smith kon de man duidelijk waarnemen... een donkere schim die zich hinkend over het erf bewoog en een ogenblik later in het duister was verdwenen.

Het zou hem weinig moeite hebben gekost om de man met een welgemikt schot tot staan te brengen!

In plaats daarvan haalde hij diep adem, liet het pistool weer in de holster glijden en sloot het venster.

Hij hoorde buiten gerucht van stemmen en ook beneden waren Dan en Jimmy blijkbaar door de knallen wakker geschrikt.

Hij draaide de olielamp omhoog en liep naar het bed.

Paul Donovan was nog in diepe slaap verzonken maar Smith floot zachtjes tussen zijn tanden toen hij op geen tien centimeter van het hoofd van de jongen het kogelgat zag in de houten opstand van het bed.

De deur werd opengeworpen en Dan en Jimmy stormden binnen.

„Wat is er gebeurd, Steve?”

„We hadden een bezoeker,” verklaarde Smith. „Hij zat buiten in de boom en had vandaar een prachtig uitzicht op onze patiënt. Gelukkig was het schot niet accuraat genoeg. Het kwam misschien omdat ik toevallig voor het venster stond en het geritsel in de bladeren hoorde. Hij moest toen de trekker te vlug overhalen... Wel, het is mislukt en dat is 't voornaamstel!”

„De smerige moordenaars!” bromde Dan hartgrondig. „Kon je 'm niet te pakken krijgen?”

„Ik geloof dat ik 'm geraakt heb... Zag 'm tenminste over het erf hinken, maar hij wist weg te komen. Z'n paard zal wel ergens in de buurt hebben gestaan!”

„Luister!” zei Jimmy en ze stonden even doodstil.

Vanuit de verte drong vaag het gedender van

hoefslagen tot hen door.

„Het betekent dat we nu allemaal rustig kunnen gaan slapen,” merkte Smith nuchter op. „Voor vannacht hebben we ’t wel gehad, I guess!”

HOOFDSTUK V

Het verhaal van Paul Donovan

Het was tien uur in de morgen toen doc Davis het erf van de Double Hawk opreed en met een sprong uit het zadel kwam.

Hij bond zijn bruine paard luchtigjes vast aan een droogpaal op het erf en stapte de veranda op.

„Hi, Jimmy. Hoe is 't vandaag met de patiënt?”
„He's fine, doc! Kon niet beter. De koorts is verdwenen en hij heeft vanmorgen gegeten. Hij is goed aan het herstellen.”

„Da's plezierig om te horen. Hello, Smith.” „Mornin' Davis. Je hebt 't goede nieuws al gehoord?” „Yeah! Ik verwachtte het wel. Die jongens kunnen 'n stootje verdragen. Geen moeilijkheden meer gehad?”

„We hebben Croft op bezoek gehad,” antwoordde Jimmy. „Hij had 'n wagen bij zich en hij kwam Paul ophalen. Mijn gast, noemde-ie hem!”

Jimmy lachte sarcastisch.

„Wat 'n vervloekte brutaliteit,” mompelde Davis.
„Je hebt 'm zeker voor vijf centen meegegeven.”

„En of,” grinnikte Jimmy. „Dan heeft 'm heel duidelijk te verstaan gegeven hoe-ie over hem dacht. Hij stikte bijna van woede toen-ie wegging.”

„Hij is 'n gevaarlijk man... heel gevaarlijk en hij moet wel een bijzondere reden hebben om zo achter de jongen aan te zitten,” zei Davis nadenkend.

„Daar zijn wij zeker van. Er is vannacht zelfs een aanslag gepleegd op Paul.”

„Wat?”

„Ze hebben geprobeerd om hem te vermoorden. Een sluipschutter. Dank zij Steve is het op 'n mislukking uitgelopen.”

„En dat was meer geluk dan wijsheid,” verzekerde Smith en hij legde in enkele woorden uit wat er die nacht gebeurd was.

„Alle mensen!” bromde Davis ontsteld.

Hij streek met zijn hand door zijn baard en keek Smith onderzoekend aan.

„Wat denk je dat we er aan kunnen doen?” vroeg hij.

Smith glimlachte traag, zijn blik gericht op de vallei.

„Ik zit me af te vragen,” antwoordde hij langzaam, „of het geen tijd wordt om Croft ’n portie van zijn eigen medicijn te geven. Maar eerst moet ik wat meer weten over de achtergrond van deze hele geschiedenis. Dan weten we misschien hoe we Croft ’t best kunnen aanpakken!”

Davis knikte.

„Ja, we dienen eerst te weten wat er eigenlijk aan de hand is,” gaf hij toe. „Wel, laat ik eens naar de jongen gaan kijken! Hij slaapt toch niet!”

„’n Kwartier geleden niet. Toen ben ik nog even bij hem geweest,” antwoordde Jimmy.

Davis ging het ranchhuis binnen en kwam na een minuut of vijf weer terug.

„Wel,” glimlachte hij, „de jongen is bijna weer zo goed als nieuw, ’n Beetje zwak nog door het bloedverlies en de koorts maar dat zal gauw bijkomen. Die jongens kunnen heel wat hebben. Hij wil jou zien!” „Mij?” vroeg Smith verbaasd.

„Ja, jou! Jij hebt z’n leven gered.”

Smith blies langzaam zijn adem uit en keek Jimmy

onderzoekend aan.

Jimmy haalde de schouders op en keek zo onschuldig mogelijk.

„Ik heb hem zo het een en ander verteld,” verklaarde hij op onschuldige toon. „Hoe hij hier gekomen is en... eh... zo!”

„Jimmy!” bromde Smith. „Jij praat te veel... en zo!”

Hij smiet een eindje sigaret op het erf en stond op. „Dan zal ik me maar eens even laten zien,” mompelde hij. „Ik zou zeggen, gaan jullie mee. Misschien kan de jongen ons de nodige inlichtingen geven. Of is-ie nog te zwak om wat langer te praten?”

„Veel kwaad zal het hem niet doen, maar ik zal meegaan. Als het te vermoeiend wordt voor de boy, maken we maar 'n eind aan het gesprek!”

„Oké!”

Paul Donovan zat half overeind in zijn bed, gesteund door enkele kussens. In zijn ingevallen, bleke gezicht, dat hier en daar enkele sproeten vertoonde, stonden zijn bruine ogen opvallend levendig.

Hij glimlachte en stak zijn magere hand uit toen Smith op het bed toeliep.

„Hello, son, je ziet er 'n stuk beter uit dan toen ik je de eerste keer ontmoette!”

„Ik wil je graag bedanken, mister Smith, voor alle moeite die je voor me gedaan hebt. Je hebt m'n leven gered, heeft Jimmy me verteld!”

„Jimmy kan bijzonder goed sprookjes vertellen,” antwoordde Smith met goedmoedige spot. „In dat opzicht lijkt-ie op moeder de gans!”

„'n Ogenblikje...” kwam de verontwaardigde stem van Jimmy.

„Jimmy is geen man die leugens vertelt,” verzekerde Paul Donovan met een ernstig gezicht.

„Dat zou ik ook zeker niet willen beweren! Ik ken Jimmy al langer dan vandaag...!”

Hij keek de jongen glimlachend aan.

„Laten we dat allemaal maar vergeten, m'n jongen,” zei hij zacht. „Je bent nu bij vrienden en dat is 't voornaamste. We zitten ons alleen af te vragen hoe het komt dat je hier zo alleen verzeild bent geraakt!”

De jongen staarde enkele ogenblikken strak voor zich uit.

„Dat is 'n lang verhaal,” zei hij toen.

„Wil je er ons iets van vertellen?” vroeg Smith rustig. „’t Is niet alleen maar nieuwsgierigheid. Als er moeilijkheden zijn, kunnen wij je misschien helpen!”

De jongen schudde langzaam het hoofd, zonder hen aan te kijken.

„Niemand kan mij helpen!” mompelde hij voor zich heen.

„Waarom ben je naar hier gekomen, Paul?” kwam de stem van Davis.

„’t Was stom van me maar ik dacht dat ik ’t doen moest!”

„Waarom wil je het niet vertellen, boy?” hield de dokter aan.

„Je bent hier bij vrienden,” viel Jimmy bij. „Vrienden die je willen helpen en die je misschien ook kunnen helpen. Je moet ons ’n kans geven. Hoe komt ’t Paul, dat je naar hier gekomen bent, zonder je vader?”

De jongen slikte enkele ogenblikken krampachtig en draaide toen met een ruk zijn hoofd van hen af, kennelijk om te voorkomen dat ze de tranen zouden zien die in zijn ogen kwamen.

Jimmy wist plotseling met zijn houding geen raad.
„Wel, I'm sorry...” begon hij haperend.

Smith schudde snel het hoofd en legde zijn hand op de magere hand van Paul Donovan.

„It's all right, son,” mompelde hij. „We dachten dat het je misschien op zou luchten als je je moeilijkheden met anderen kon delen, 't Wil weleens helpen!” Langzaam draaide Paul zijn gezicht weer naar hen toe. Zijn ogen zagen er branderig uit maar hij had zichzelf weer in bedwang.

„'t Is niet zo dat ik 't niet wil vertellen,” begon hij. „Ik dacht alleen... weet je... vader is dood!”

Zijn ogen gingen van de een naar de ander en hij hield zijn tanden op zijn onderlip geklemd om het verraderlijke beven te voorkomen.

„Dat... dat wist ik niet, Paul!” stamelde Jimmy.
„We wisten er geen van allen wat van!”

Hij deed een stap naar het bed en nam de hand van de jongen in de zijne.

„Ik weet hoe je je voelt, Paul,” zei hij met zachte stem. „Het is ons ook overkomen. Het is zowat 't ergste wat je kan treffen!”

Paul knikte, zijn ogen vrijwel gesloten. Toen

glimlachte hij, half tussen tranen door.

„Ongeveer een half jaar geleden! 'n Hartaanval! In drie dagen tijd was het gebeurd. Maar voor vader stierf, heeft hij me alles verteld en... en dat is de reden waarom ik naar hier gekomen ben. Om wraak te nemen op Neil Croft...”

Smith richtte een vragende blik op doc Davis en deze knikte geruststellend.

„Wat is er gebeurd, son?” vroeg Smith rustig. „Voel je je goed genoeg om het te vertellen?”

„Yes, mister Smith,” antwoordde Paul Donovan zachtjes.

Zijn blik gleed naar de deur waar Dan op dat ogenblik binnenkwam.

„Hello, Dan,” zei hij met een glimlachje.

„Nou, jij bent weer een heel beetje bijgekomen, m'n jongen,” deed Dan opgewekt. „Hoe is het met hem, doc!”

„'t Komt weer helemaal in orde met 'm!” antwoordde Davis. „Paul wilde ons juist het een en ander vertellen over zijn terugkomst.”

„Laten we 't gezellig maken en er bij gaan zitten,” stelde Dan voor.

„Waarom eigenlijk niet,” bromde Davis.

„Wel, je weet hoe vader enkele jaren geleden de ranch verkocht aan Neil Croft,” begon Paul, zich richtend tot Jimmy die op de rand van zijn bed was gaan zitten. „Ik kan je wel zeggen dat het ’n hele slag voor mij was...”

„Voor ons ook,” mompelde Dan.

„Vader was al enkele dagen stil en teruggetrokken geweest en op een middag vertelde hij het me, op een heel rustige manier. Ik begreep het toen maar nauwelijks en toen ik hem vroeg waarom hij de ranch had verkocht, was hij een ogenblik stil en toen zei hij dat hij het prettig vond om naar zijn broer te gaan, oom Josuah, die een ranch had in Arizona...”

Paul glimlachte wat verdrietig.

„’t Bleek niet helemaal zo te zijn,” ging hij verder. „Oom Jos was voorman op een ranch en vader en ik konden daar terecht om bij hem te werken.”

„Hadden jullie niet ergens anders opnieuw kunnen beginnen?” informeerde Jimmy. „Je vader had toch de ranch verkocht voor ’n behoorlijk bedrag neem ik aan en...”

Paul schudde mistroostig het hoofd.

„Over de manier waarop Croft zich van de ranch heeft meester gemaakt, vertelde vader me, daags voor hij stierf...”

Dan schrok op bij het horen van dit nieuws en opende zijn mond om iets te zeggen maar Smith legde haastig een hand op zijn arm en schudde het hoofd.

„Vader vertelde me dat hij op een avond in de ‚Longhorn’ had meegedaan aan een pokergame met Neil Croft en enkele van diens vrienden. Het was vrij laat geworden en toen werd vader plotseling ziek en ging van z’n stokje. Tenminste, dat vertelde Croft toen vader de volgende morgen in zijn huis wakker werd. Zelf kon hij er zich niets meer van herinneren en hij begreep ook niet hoe het gekomen kon zijn, want hij had, meende hij, toch niets meer gedronken dan één glas bier en enkele koppen koffie. Hij voelde zich ’s morgens nog beroerd en half ziek maar hij slaagde er toch in om in die toestand naar de ranch terug te rijden...”

„Waarom is hij niet bij mij langsgekomen?” mompelde doc Davis. „Ik zou wel ontdekt hebben wat er met hem aan de hand was. Vermoedelijk hebben ze iets in z’n koffie gedaan...”

Paul knikte.

„Tot die conclusie is vader later ook gekomen. Maar toen had hij nog nergens erg in. Enkele dagen na dat voorval kwam Croft met 'n uitgestreken gezicht op de ranch aanzetten om te informeren hoe het met vader ging. In de loop van het gesprek informeerde hij langs z'n neus weg wanneer vader gedacht had om de ranch te ontruimen. Niet dat het allemaal zo'n haast had, maar hij wilde zich nu toch wel zo spoedig mogelijk aan het veebedrijf gaan wijden en de nodige maatregelen treffen.

Paul keek zijn toehoorders aan en zuchtte diep. „Vader wist niet hoe hij 't had. Hij begreep er niks van maar toen kwam Croft met een verklaring voor den dag door vader ondertekend, waarin stond dat hij de ranch met alle gronden en vee aan Croft had verkocht voor de prijs van vijftienduizend dollar. Hij legde uit dat vader nogal veel geld verloren had bij dat pokerspelletje en toen aan Croft had voorgesteld om de ranch van hem over te nemen... Croft had eerst geweigerd maar vader was blijven aandringen en tenslotte had Croft geaccepteerd en waren ze het eens geworden over de koopprijs van vijftienduizend

dollar...” Jimmy snoof verontwaardigd.

„’n Belachelijk lage prijs!” bromde hij. „Daar zou je vader, zelfs als hij van plan was geweest om te verkopen, nooit op in zijn gegaan!”

„En hoe kwam het dat die verklaring die je vader ondertekend had, zomaar onmiddellijk aan de speeltafel bij de hand was?” wilde Smith weten.

„Dat vroeg vader zich ook af. Hij kon zich helemaal niet herinneren dat er over de verkoop van de ranch gesproken was, laat staan dat-ie ’n verkoopverklaring getekend had. Hij wist nog wel vaag dat hij inderdaad aan de verliezende hand was geweest, maar toch niet zoveel dat hij niet meer kon betalen en zeker niet zoveel dat hij ’n speelschuld had die alleen maar door de verkoop van de ranch kon worden voldaan...!” „En wat zei Croft?”

Croft vertelde dat het inderdaad toch zo was, dat hij het ook niet kon helpen en dat die verklaring was opgesteld door een van de medespelers... Lee Oliver!” „O, die!” mompelde Davis op minachtende toon. „Wie is Lee Oliver?” vroeg Smith.

„’n Advocaat. Een goeie vriend van Croft. Hij behartigt zijn zaken, en ook die van anderen, ’t Is de

enige advocaat in Willows. Persoonlijk moet ik 'm niet!"

„Onbetrouwbaar?"

De dokter haalde alleen maar de schouders op.

„Hij had de verklaring opgesteld... en ze ook mee ondertekend," vervolgde Paul. „Hij en... eh... Bill Roscoe! Als getuigen!"

„Roscoe is nu voorman van de Rocking C," lichtte Dan toe.

„Heeft je vader weleens met die advocaat te maken gehad?" vroeg Smith.

„Een keer, geloof ik. Hij is toen voor vader opgetreden... Waar 't over ging, weet ik niet."

„De handtekening onder die verklaring, was die inderdaad van je vader?"

„Ze leek er tenminste sprekend op, volgens vader."

„En nam je vader zomaar genoeg met die mededeling van Croft?"

„Nee, eerst probeerde hij Croft te bewegen om die verklaring te vernietigen, maar die wilde daar niet van horen, 'n Overeenkomst was een overeenkomst en die moest worden nagekomen. Hij had allang uitgezien naar 'n veebedrijf, beweerde hij. Toen zei

vader, dat-ie naar 'n advocaat zou gaan om eens te horen of hij aan die overeenkomst, die hij zonder het te weten en tegen zijn zin getekend had, vast zat.”

„Waarom heeft-ie dat niet gedaan?” informeerde Dan.

„Vader vertelde me dat Croft toen verschrikkelijk boos werd. Vader had hem de ranch verkocht, daar waren getuigen van en als hij nu probeerde terug te krabbelen en een hele boel moeilijkheden zou gaan maken dan zou Croft op zijn beurt terug vechten en dan zou-ie niets en niemand ontzien. Daar kon vader staat op maken. „Je hebt maar één zoon, Donovan,” schreeuwde hij tegen m'n vader, „zorg dat 'm niks overkomt...”!

„Dat was een smerige bedreiging!” mompelde Dan. „Zo is Neil Croft,” zei Davis verachtelijk.

„Wel,” vervolgde Paul, „hij reed heel nijdig weg met de mededeling dat hij over 'n paar dagen zou terugkomen en hij raadde m'n vader aan in die tussentijd geen domme dingen te doen, maar de zaak nog eens grondig te overwegen!”

De jongen zuchtte diep en streek met zijn tong langs zijn droge lippen.

„De volgende dag,” vervolgde hij op zachte toon, „werd er uit ’n hinderlaag op mij geschoten. Mij raakten ze niet maar m’n paard was dood. Ik wist niet wat er aan de hand was, maar toen ik ’t vader vertelde, begreep die onmiddellijk dat het een waarschuwing was en dat Croft zijn dreigement zou waarmaken als vader hem de voet dwars zette. Dat is de reden waarom hij toen besloot om er zich maar bij neer te leggen en de ranch prijs te geven!”

„Wat ’n vuile schurkenstreek,” bromde Jimmy verontwaardigd. „Maar je vader heeft toch wel de koopsom uitbetaald gekregen?”

„Ja, op het kantoor van Oliver heeft vader de koopsom gehaald. In contanten. Maar we hebben ze niet lang gehad!”

„Hoe bedoel je?”

„We gingen met de stagecoach naar Laramy Town om daar de trein te nemen. Maar onderweg werd de stage aangehouden door twee gemaskerde bandieten, die zich van vaders portefeuille meester maakten. Dat was ’t enige waarvoor ze belangstelling hadden. De rest van de bagage lieten ze ongemoeid.”

„Waren jullie de enige passagiers?”

„Ja”

„Dan kunnen we rustig aannemen dat het geld weer naar Croft is teruggekeerd!” bromde Davis.

Paul sloot zijn ogen en het was duidelijk dat hij moeite moest doen om zijn tranen terug te dringen.

Hij slikte enkele keren om de brok in zijn keel kwijt te raken en vervolgde toen: „Ik wist dat het verhaal, dat vader me verteld had, waar moest zijn en dat Croft ons op ’n oneerlijke manier de ranch ontfutseld had. De eerste tijd na vaders dood was ik niet in staat om iets te doen. Maar ’n week of wat geleden kwam ik tot het besluit dat ik ’t er niet bij kon laten zitten. Ik moest iets doen en ik besloot naar hier te rijden en Croft te dwingen me de waarheid te vertellen en... eh... het allemaal weer ongedaan te maken!”

Hij keek de anderen aan en glimlachte een beetje zielig.

„Toen ik erover nadacht, leek ’t me allemaal heel eenvoudig. Ik zou proberen om Croft ergens alleen te treffen en hem, onder bedreiging van m’n pistool, dwingen om een verklaring af te geven waarin hij z’n oneerlijkheid zou bekennen. Ik kwam in de buurt van de Rocking C aan toen het al donker was en verborg

me op een plaats vanwaar ik 't ranchhuis in het oog kon houden. Toen het licht was, heb ik er op zitten wachten tot Croft alleen zou uitrijden... Maar zover kwam het niet want die twee kerels, die Mexicaan en Buck Frazer, ontdekten mijn schuilplaats. Frazer herkende mij en ik moest er vandoor... een van die twee heeft mij toen 'n kogel in m'n schouder geschoten! Ik probeerde zo lang mogelijk in het zadel te blijven maar op 'n gegeven moment ben ik van m'n stokje gegaan... de rest weten jullie!"

„De rest weten we," herhaalde Smith peinzend, zijn grijze ogen nadenkend op de jongen gericht.

„Het was natuurlijk maar een stomme streek, vind je niet, mister Smith. Zo eenvoudig zou het natuurlijk niet gegaan zijn!"

Smith glimlachte flauwtjes en schudde het hoofd. „Nee, ik ben bang dat het niet zo gemakkelijk zou zijn gegaan als jij dacht, son," antwoordde hij. „Maar de poging alleen was al van belang. Ook al had 't beroerd met je kunnen aflopen! Anderen kunnen zich nu ook voor jouw zaak inzetten! Voor 'n eerlijke zaak is er altijd hulp te krijgen!"

„Denk je dat er een mogelijkheid is...?" begon

Davis.

Smith knikte vol overtuiging.

„Ik weet op het ogenblik niet wat de beste manier is om Croft schaakmat te zetten, maar dat zal toch moeten gebeuren. Ik wil er nog eens rustig over nadenken! Nu we weten hoe de vork in de steel zit, moet er een middel te vinden zijn om die samenzwering te ontmaskeren. Want vergeet niet dat dit niet iets is wat Croft alleen bekokstoofd heeft. Er zijn ook anderen bij betrokken en dat is voor Croft 'n zwak punt! Als hij niet praat, kunnen anderen zo ver gebracht worden dat ze de waarheid vertellen! Dat weet hij en naar mijn mening heeft hij daarom zo z'n best gedaan om Paul hier in handen te krijgen en zo de zaak in de doofpot te houden. Dat is nu niet meer mogelijk en daarom is het er voor hem veel moeilijker op geworden...!”

„Hij zal zich niet gemakkelijk gewonnen geven, Smith,” verklaarde Davis met nadruk.

„Dat weet ik, doc,” verzekerde Smith met een grimmig lachje. „Maar we zullen toch alles doen om deze harde noot te kraken. Zo, dat er niet veel meer van over is...!”

HOOFDSTUK VI

Een streek van Croft

De moeilijkheden begonnen de andere morgen.

Het was nog vroeg en ze hadden juist het ontbijt achter de rug, toen twee cowhands van de Double Hawk, Tex Landon en Ron Baxter, die een half uur eerder waren uitgereden voor hun werkzaamheden, in een snelle pace door de vallei naar de ranch kwamen terugrijden.

Dan, die voor het venster stond, ontdekte hen het eerst en zijn gezicht betrok.

„Er is iets aan de hand,” bromde hij z’n wenkbrauwen fronsend en liep haastig naar de deur.

Smith, die aan tafel zat en juist een sigaret had gefabriceerd, streek een lucifer aan, kwam overeind en volgde Dan naar buiten.

Jimmy kwam met rasse schreden van achter het ranchhuis vandaan, gealarmeerd door de dreunende

hoefslagen. Met zijn hand boven zijn ogen keek hij naar de naderende ruiters.

„’t Zijn waarachtig Tex en Ron weer!” stelde hij verbaasd vast.

Enkele ogenblikken later brachten de twee cowboys hun paarden op het erf tot staan en stegen, bezweet en hijgend, uit het zadel.

„Hoe het gebeurd is weet ik niet, boss,” begon Tex Landon, een breed geschouderde cowboy met een verweerd gezicht, „maar we hebben net ontdekt dat de hele Deer Creek zowat droog staat!”

„Wat zeg je?” riep Dan ongelovig uit.

„Sure thing, boss!” viel Ron Baxter, een schrale, pezige kerel van ruim zes voet lang, zijn maat bij. „Hier en daar in de holten staat nog ’n plasje water maar verder in de hele beek geen drop! De grond begint zelfs hier en daar al te scheuren van de hitte!”

„Onmogelijk! De beek krijgt zijn water van de Pecos en zolang die niet droog staat, hebben we hier ook water!”

„Nu niet!” bromde Tex een beetje verongelijkt. „Je kunt zelf gaan kijken!”

„’t Komt door de droogte,” vulde Baxter aan. „We

hebben al in bijna vier weken geen regen gehad!”

„Kletskoek!” snauwde Dan nijdig. „Zolang ik weet, heeft de beek water gehad, zelfs in de meest droge perioden!”

De twee cowboys keken elkaar eens aan en haalden de schouders op.

„Je moet zelf maar eens gaan kijken, boss, als je ons niet gelooft!” stelde Baxter op zijn beurt voor.

„Oh, ik geloof jullie wel!” bromde Dan met een verontschuldiging glimlachje. „Ik kan er alleen met m’n pet niet bij! Goed, laten we dan maar eens gaan kijken!”

Ze zadelden hun paarden en reden in snelle draf naar de beek.

De Deer Creek was van levensbelang voor de vallei. Zonder het water van de beek, dat door middel van smalle geulen door de vallei werd geleid en dat ervoor zorgde dat ondanks de droge perioden, het gras groen en sappig bleef, zou er van al die overvloed aan voedsel voor het vee weinig overblijven. Zonder het water zou bij een aanhoudende droogte het gras in enkele dagen, onder de schroeïende zon, bruin en verdord zijn...

Aan de oever van de beek hielden ze hun paarden in en stegen af.

De beide cowhands hadden zeer zeker niet te veel gezegd.

Op enkele plaatsen stond in kleine oneffenheden in de bodem nog wat water, dat snel verdampt zou zijn, maar voor het overige was de bedding volkomen drooggefallen.

„Hoe is 't mogelijk!” mompelde Dan terwijl hij, met een verbijsterd gezicht, zijn blik over de droge, leemachtige bodem liet gaan. „In één dag tijd al het water verdwenen...!”

„Dan moet de Bitter Creek ook zonder water zitten!” kwam plotseling de stem van Jimmy. „Dat is iets wat nog nooit is voorgekomen! In dat geval ziet 't er voor de weidegronden van de Rocking C ook niet te best uit!”

Smith, die tot dusverre zwijgend de situatie in ogenschouw had genomen, haakte in op de opmerking van Jimmy.

„Is deze beek 'n zijriviertje van de Bitter Creek die door het gebied van Croft loopt?”

„That's right!” beaamde Jimmy.

„Dat kan de verklaring zijn,” zei hij.

„Hoe bedoel je, Steve?”

„Wel, de droogte, ook al duurt die al enkele weken, kan niet de oorzaak zijn van het droogvallen van de beek in zo korte tijd,” legde Smith uit. „Dat zou je al dagen van tevoren zien aankomen! En omdat ik niet zou weten welke andere natuurlijke oorzaak zich heeft voorgedaan... Waar splitst de beek zich af van de Bitter Creek?”

Jimmy maakte een vaag gebaar.

„In de oostelijke heuvels. De Bitter Creek loopt van noord naar zuid het rotsachtige heuvelland in dat in het zuidoosten van ons gebied ligt. Er is daar 'n smalle kloof, waardoor een deel van het water in westelijke richting afvloeit en zo is de Deer Creek ontstaan die hier door de vallei stroomt...”

„Ligt die kloof op jullie terrein?”

Jimmy haalde de schouders op en keek Dan vragend aan.

„De juiste grens is aan die kant niet precies aan te wijzen,” ging Dan verder. „Het is zo'n beetje niemandsland. Het is terrein waarvoor 'n rancher weinig belangstelling heeft! 't Is er ruw en woest...”

voor niemand van betekenis!”

Hij richtte een onderzoekende blik op Smith.

„Denk je dat er op een of andere manier geknoeid is, Steve. Dat Croft hier achter zit en dat ze kunstmatig de toevoer van water hebben afgesneden?” „Die gedachte heb ik inderdaad, son!”

„Dan zullen we er iets aan moeten doen!” betoogde Jimmy fel. „We kunnen niet anders. Zonder water gaat de hele ranch naar de haaien!”

„We zullen eerst op onderzoek uitgaan,” stelde Smith voor. „Daarna zullen we zien wat voor maatregelen er genomen moeten worden!”

„Zullen wij er samen heenrijden?” stelde Jimmy vol ijver voor.

„Oh, no!” kwam Dan tussenbeide. „Deze keer rijden Steve en ik samen. Ik wil het met m’n eigen ogen zien.

Jij gaat terug naar de ranch, broeder, je neemt Tex en Ron mee en je zorgt ervoor dat Paul niets overkomt!” „Oké!” bromde Jimmy teleurgesteld.

De groene heuvels gingen geleidelijk over in rotsachtig terrein met veel stenen, waarin geen pad meer te ontdekken viel en waarvan de korte hellingen

en afdalingen het paarden en ruiters moeilijk maakten.

Hier en daar was er wat begroeiing van kleine, doornige struiken maar voor het overige was alles dor en kaal en heet...

Dan, die dit gebied kende, reed voorop met Smith vlak achter zich aan.

Van onder de brede rand van zijn naar voren getrokken stetson, gleden diens scherpe ogen voortdurend over het landschap, ieder detail in zich opnemend.

Ondanks de loommakende hitte, die de lucht in trillende beweging bracht en die in gloeiende golven van de rotsen scheen terug te kaatsen, verslapte zijn aandacht geen moment.

„Hoe ver is het nog naar de kloof, Dan?” vroeg hij toen ze een klein rotsplateau bereikt hadden.

Dan keerde zich half om in het zadel.

„Couple of miles! Waarom?”

„Zo maar 'n vraag!”

„Je vertrouwt het niet erg, wel?”

„'t Kan geen kwaad om onze ogen open te houden!”

Ze reden langzaam verder tot Dan na enige tijd zijn

paard inhield.

„Daar,” wees hij, „schuin beneden ons ligt de westelijke toegang tot de kloof. Ze loopt ’n mijl of drie naar het oosten. De oostelijke toegang is smal maar naar deze kant wordt de canyon steeds breder. De Deer Creek loopt er dwars doorheen en komt zo, tussen de heuvels door, met enig verval in de bedding, die naar onze ranch voert!”

„Duidelijk,” knikte Smith terwijl hij met saamgeknepen ogen het oplopende terrein links van hen bekeek.

„Als we die kant opgaan, moeten we boven de kloof uitkomen, lijkt me.”

„Ik ben er nooit geweest!”

„Laten we die richting maar nemen, voor alle voorzichtigheid!”

Ze menden hun paarden de rotsachtige helling op tot ze een met grote stenen en granietblokken bezaaid plateau voor zich zagen, dat zich ruw en onregelmatig, over grote afstand uitstreckte.

De canyon lag nu aan hun rechterhand, op een afstand van enkele honderden meters.

„Laten we evenwijdig aan de kloof verder rijden,”

stelde Smith voor. „Als ik het wel heb, loopt dit plateau geleidelijk af naar de vlakke... de Bitter Creek Meadows?”

„Zo is 't!” beaamde Dan.

„Naar mijn mening moeten we de versperring die Croft heeft aangebracht om de Deer Creek droog te leggen, zoeken op de plaats waar de oevers nog boven het peil van de Bitter Creek uitkomen. Dat kan niet ver van de oostelijke ingang van de kloof zijn!”

„Vermoedelijk niet!”

Ze zetten hun paarden in draf en na een mijl te hebben afgelegd, wendde Smith zijn rijdier naar rechts. Hij reed naar een enorme grote rotssteen, die verscheidene meters hoog boven het plateau uitrees en steeg af.

„We laten de paarden hier en gaan te voet verder!” zei hij terwijl hij het zweet van zijn gezicht veegde. „Al heb ik er 'n gruwelijke hekel aan in deze hitte!”

De afstand naar de canyon was maar kort en weldra lieten ze zich neer aan de rand van het plateau, vanwaar ze de kloof, die zich een zestig meter beneden hen naar links en rechts uitstreckte, goeddeels konden overzien.

Onder hen lag de in de rotssteen uitgeschuurde bedding, bezaaid met stenen, maar zonder water! De oorzaak daarvan was onmiddellijk waar te nemen.

Op enige afstand, links van de plaats waar zij lagen, was in de beek, tussen de hoge oevers, een dam aangebracht. Een aantal enorme rotsstenen waren zo goed mogelijk in elkaar gepast en aangevuld met kleinere stenen en rijshout, en een aantal op elkaar gestapelde dunne boomstammen, die op hun beurt door grote rotsstenen op hun plaats werden gehouden.

De grote granietblokken braken de kracht van het aanwervende water, dat kolkend en wielend tegen de versperring spoelde, als een bruisende, schuimende massa, maar binnen de hoge oevers volledig in bedwang gehouden werd.

Het weinige water dat doorsijpelde was nauwelijks enkele tientallen meters verder verdampt in de verzengende hitte.

„Ze hebben 'n goed stukje werk geleverd, son,” mompelde Smith. „Daar moet de hele ploeg aan gewerkt hebben om dat in zo korte tijd voor elkaar te krijgen!”

„Yeah!”

Dan's gezicht stond somber en hij streek nadenkend met zijn hand langs zijn kin.

„Dat ziet er niet mooi uit, wat ons betreft, Steve! Het zal ook 'n heel karwei zijn om dat geval op te ruimen en ze zullen het ons niet rustig laten doen. Kijk daar ginds maar 'ns!”

Aan het andere einde van de kloof kwamen een viertal ruiters in zicht.

Ze reden twee aan twee en ondanks de afstand, herkende Smith de kleine Mexicaan, Cortez.

„Die kerel naast Cortez is Bill Roscoe, de voorman. Die twee daar achter zijn Crane en Freeman!” vertelde Dan. „Zij zullen moeten voorkomen dat wij hier dat geval weer ongedaan maken!”

Het viertal reed, zonder zich van de aanwezigheid van de verspieders bewust te zijn, naar een plek, waar langs de beekoevers een brede zandlaag was aangeslibd, waar gras stond en struiken en zelfs enkele bomen groeiden.

Daar stegen ze af, lieten hun paarden grazen en Crane en Freeman verzamelden enkele stenen om een klein kampvuur te kunnen aanleggen.

„Die blijven voorlopig,” bromde Dan. „Vervloekte kerels! Ik voel er alles voor om m’n geweer te halen en er ’n paar schoten aan te wagen!”

„’t Is een manier maar niet de goeie, son!”

Smith liet zijn ogen opnieuw rusten op de versperring in het riviertje, zijn voorhoofd gefronst in diepe lijnen.

„’t Zal niet gemakkelijk gaan, Steve! Je zou er dynamiet voor nodig hebben!” merkte Dan op.

Smith keek hem aan, een grijns op zijn gezicht.

„Je haalt me ’t woord uit de mond, cowboy,” grinnikte hij. „Dat is precies wat er aan te pas moet komen.”

„Meen je dat?” vroeg Dan ongelovig. „Serieus!” „Nooit meer serieus geweest in m’n leven,” verzekerde Smith. „En vertel me niet dat je geen dynamiet op de ranch hebt!”

„We hebben inderdaad nog enkele staven!” knikte Dan. „Hebben het een aantal maanden geleden nodig gehad om een landverschuiving die de doorgang naar een van onze weiden versperde, op te ruimen!”

„That’s great! Ik was al bang dat we ervoor naar Willow Springs zouden moeten. Zou tijdverlies zijn en

je weet nooit hoe het uitlekt. Croft hoeft het niet te weten!”

„Hoe wil je 't aanleggen? Je zult die wachtposten daarginds niet gemakkelijk voorbijkomen! Zelfs niet in het donker!”

„Is ook niet m'n bedoeling. Ik ga daar bij de versperring omlaag!”

„Bedoel je langs de rotswand naar beneden?” vroeg Dan op twijfelachtige toon. „Die is te steil en het is bovendien 'n afstand van vijftig, zestig meter omlaag, op zijn minst! Dat is vrijwel niet te doen!”

„Als we met een paar mensen zijn, kun je me aan een touw naar beneden laten... met een aantal stevig aan elkaar geknoopte lasso's kunnen we 't wel halen! Nee, dat zal echt niet zo moeilijk zijn!”

Dan overwoog de mogelijkheid en liet zijn ogen nog eens kritisch langs de rotswand gaan.

„Ja, op die manier zou het inderdaad kunnen lukken,” gaf hij toe. „'t Is voor zover ik het zie, ook de enige oplossing. Daarop zullen die kerels ginds niet verdacht zijn.”

„Laten we dat hopen!”

Ze richtten hun blik opnieuw op het viertal, dat in

de kloof bezig was zich te installeren voor een lange wachttijd. Er brandde nu een klein vuurtje waarboven een pan hing. Twee kerels waren bezig hout te verzamelen. Roscoe, de voorman, stond tegen een boom geleund een sigaret te roken.

„Ze zijn ver genoeg weg,” bromde Dan, „om er geen erg in te hebben wat hier gebeurt. Ze zullen ook wel geen wacht bij de versperring zetten. Dat heeft geen zin!”

„Dat lijkt mij ook niet waarschijnlijk.”

„Wanneer zou jij de operatie willen laten plaatsvinden, Steve?”

„Vannacht! Hoe vlugger we toeslaan, des te minder zullen ze er op verdacht zijn!”

„Wel, ik heb maar één bezwaar tegen je voorstel, Steve,” kwam Dan plotseling.

Smith keek hem verwonderd aan.

„Wat is je bezwaar?”

„Jij wilt die afdaling maken, eh?”

„Zo had ik het me voorgesteld, ja!”

Dan schudde zeer beslist het hoofd.

„Nothing doing! Ik ga naar beneden. Zie je, 't gaat om mijn ranch en 't zijn mijn moeilijkheden!”

„Je hebt ze aan mij te wijten,” mompelde Smith.
„Zo zie ik 't niet!”

Smith glimlachte.

„Wel, hoe het ook is, ik zal je niet tegenhouden!”
„Mooi!”

Dan keek opnieuw naar de versperring in de beek.
„Hoeveel staven dynamiet zouden we nodig hebben om dat ding op te blazen, denk je?”

„Drie moet voldoende zijn! Ze moeten alleen op de juiste plaatsen worden aangebracht.”

„Ja, drie is genoeg,” knikte Dan, zonder zijn blik af te wenden. „En ik weet precies waar ik ze zal plaatsen.

„Wel, dan weten we nu wel voldoende hoe het er hier bijstaat!”

Smith kroop enkele meters terug en richtte zich op. Hij sloeg het stof van zijn kleren en zei: „We rijden terug naar de ranch. We moeten de nodige spullen nog bij elkaar zoeken en eens praten over de manier waarop we dit zaakje vannacht zullen aanpakken! Het moet een klap geven, son, waarover ze op de Rocking C nog 'n paar dagen zullen napraten! Veel langer zullen ze er trouwens niet meer zitten, als ik 't kan

helpen!” Langzaam liepen ze terug naar de paarden...

HOOFDSTUK VII

De vallei krijgt weer water

Het was rond middernacht toen een groep van vijf ruiters de plaats bereikte, waar de helling begon die naar het noordelijk van de kloof gelegen rotsplateau voerde.

Het waren Dan, zijn voorman Bob Carson, twee van zijn cowboys, Tex Landon en Frank Hunter en... de Nachthavik!

Jimmy had, tot zijn groot verdriet, met enkele van de jongens op de ranch moeten achterblijven. Daar was niets aan te doen. Paul Donovan kon niet onbeschermd worden achtergelaten.

„Wel, hier scheiden zich onze wegen voorlopig,” zei de Nachthavik, zich tot Dan richtend. „Zorg goed voor jezelf, son en neem geen onnodig risico. Doe het voorzichtig aan! Ik wacht op je in de canyon en eventuele moeilijkheden zullen we samen wel

oplossen! Ik hoor 't wel als 't zover is!" voegde hij er nog droogjes aan toe.

Tex Landon lachte zachtjes.

„Be seein' you, Steve," antwoordde Dan rustig.

„Oké! Good luck, boys!"

De Nachthavik hief zijn hand ten groet en als een schim gleden het paard en zijn zwarte ruiter weg in het vage licht van de sterrenhemel, het gedempte hoefgetrappel nauwelijks hoorbaar...

Bij de bespreking van het plan waren ze tot de conclusie gekomen dat het een gevaarlijk karwei zou zijn om Dan, nadat hij de lonten voor het doen ontploffen van het dynamiet zou hebben aangestoken, weer met een touw naar boven te halen.

Hij zou een speelruimte hebben van ruim vijftien seconden voor de detonators de dynamietstaven in werking zouden zetten en de dam in de lucht zou vliegen.

Hij zou dan nog lang niet boven kunnen zijn en als gevolg van de luchtverplaatsing bij de ontploffing zou hij een flinke smak tegen de rotswand kunnen maken en ernstige kwetsuren kunnen oplopen.

Vandaar dat besloten was dat Dan zo goed mogelijk

in de kloof dekking zou zoeken en daarna zich terug zou trekken naar de westelijke uitgang waar de anderen op hem zouden wachten.

De Nachthavik zou in de canyon aanwezig zijn om hem bij te staan als er moeilijkheden mochten komen met kerels van de Rocking C.

De klap zou ongetwijfeld wel de nodige consternatie geven maar het was niet te voorspellen hoe ze daarna zouden reageren...

De Nachthavik bereikte de ingang van de canyon en hield zijn rijdier in.

De beek had hier heel wat slib afgezet en er was een vrij dichte begroeiing aanwezig.

Hij luisterde scherp en probeerde zich in de duisternis zo goed mogelijk te oriënteren.

Er was niets te horen maar hij steeg af en, zijn paard aan de teugel meevoerend, liep hij langzaam verder de kloof in.

Bij een bosje hoogopgaand struikgewas bond hij Blackie vast en ging alleen verder.

De begroeiing werd minder dicht maar de schaduw van de rotswand maakte dat hij zich vrijwel onzichtbaar voor een eventuele bewaker snel kon

voortbewegen.

Hij deed het voorzichtig, zonder enig geluid te veroorzaken.

Plotseling kreeg hij in de verte een vage lichtschijn in het oog.

Het kampvuur dat gaande was gehouden...

Een onvoorzichtigheid maar het wees er wel op dat de bewakers van de dam zich volkomen veilig voelden en geen moeilijkheden verwachtten. Vermoedelijk lagen ze zich stierlijk te vervelen en het was niet waarschijnlijk dat ze een wachtpost zouden hebben uitgezet.

Desondanks nam de Nachthavik geen risico en al zijn zintuigen waren gespannen terwijl hij langzaam verder sloop in de richting van het bos waar de tegenstanders gelegerd waren.

Hij bereikte het onopgemerkt, naar hij meende, en geruisloos gleed hij tussen de struiken door naar de open plek waar het kleine kampvuur brandde.

Achter een struik bleef hij liggen, trok de halsdoek voor zijn gezicht zodat alleen zijn ogen nog vrijbleven. Automatisch tastten zijn handen naar de kolven van zijn pistolen... toen ontspande hij zich.

Freeman en Crane zaten dicht bij het vuur. Enige meters daar vandaan lag Bill Roscoe, in een deken gehuld, te roken. De Mexicaan bevond zich niet meer bij het gezelschap.

Het drietal bewaarde het stilzwijgen en de Nachthavik vroeg zich af hoever Dan en zijn makkers gevorderd zouden zijn. Het zou nog wel even duren. Het afdalen in de kloof langs de hoge, steile rotswand, was een heksentoer die in alle rust moest gebeuren en die nog al wat tijd zou vergen in het donker.

Freeman kwam overeind om nog een paar stukken hout op het vuur te gooien.

Hij rekte zich uit en geeuwde, ging toen weer dicht bij het vuur zitten.

„D'r gebeurt vannacht niks, Bill!” merkte hij op. „Die kerels hebben misschien nog niet eens ontdekt dat wij ze zonder water hebben gezet!”

Bill Roscoe liet een onverstaanbaar gebrom horen en mikte zijn eindje sigaret in het vuur.

„Ik ben 't wel met je eens, Al, maar de boss wou 't risico niet nemen,” kwam de stem van Crane. „Ik kan hem geen ongelijk geven. Nou we ons naar gesjouwd

hebben om die dam daar te maken, moet-ie er ook maar 'n tijdje blijven liggen! Ik heb er nog pijn van! in m'n rug! 'n Hel van 'n karwei!"

„Yeah!"

Het was even stil.

Toen stelde Freeman de vraag: „Heb jij er enig idee van Harry, waarom de boss 'n dokter uit White Falls heeft laten komen om Ed en Ray te laten behandelen? Zou-ie met doc Davis overhoop liggen?"

„I don't know. Ik weet alleen dat Ray er beroerd aan toe is! En dat tijdverlies zal 'm geen goed doen!"

„Wat weet jij ervan, Bill?"

„Ik heb geleerd me met m'n eigen zaken te bemoeien," bromde Roscoe zuur.

„Je wilt wel eens weten wat er aan de hand is," klonk de stem van Freeman verongelijkt. „Tenslotte wagen wij ons hachje ook en wat Eddy en Ray is overkomen, had ons evengoed kunnen gebeuren!" „Daar word je voor betaald!" snauwde Bill Roscoe.

„Ik niet!" snauwde Crane terug. „Voor veertig dollars en de kost laat ik me niet overhoop schieten!"

„Oh, shut up!" bromde Roscoe en spuwde verachtelijk in het vuur.

Freeman gooide opnieuw een paar stukken hout op het vuur.

„’t Is hier nog verdraaid koud ook,” gaf hij te kennen, toen een kille windvlaag door de kloof sneed.

„Waar blijft Cortez?” vroeg Crane even later.

„Hij is ’n straatje om,” antwoordde Freeman op spottende toon. „Hij is te ongedurig om lang stil te zitten!”

De Nachthavik hoorde de laatste woorden maar half want plotseling drong een ander geluid tot hem door... vlak bij... achter hem!

Voor hij tijd had om erop te reageren, hoorde hij de stem van de Mexicaan, zacht en dreigend: „Get up en hou je handen weg van je schietijzers!”

De Nachthavik bleef een ogenblik onbeweeglijk liggen met saamgeknepen lippen... nijdig op zichzelf. Hoe kon-ie zo zorgeloos zijn geweest! De afwezigheid van de Mexicaan had hem tot voorzichtigheid moeten manen...

Terwijl hij opstond, zag hij ook het tweetal bij het vuur overeind springen terwijl hun handen naar de holsters zakten... ook Roscoe wierp de deken van zich af en veerde op.

Hij voelde het pistool van Cortez in zijn rug porren en deed enkele stappen naar voren.

„Waar komt die vandaan, Miguel?” vroeg Roscoe verbaasd.

De Mexicaan kwam van achter de Nachthavik vandaan, zijn pistool gericht.

„Don't know. Ik ving 'n glimp van hem op aan de ingang van de canyon, maar verloor hem toen weer uit 't oog. Ik vermoedde wel dat het vuur hem zou trekken en ik had gelijk!”

Hij keek Freeman een ogenblik honend aan.

„Iemand moet 'n straatje om gaan!”

„Jij wint!” bromde Freeman.

„En wie ben jij?” vroeg hij op kille toon terwijl hij de Nachthavik nauwlettend opnam.

Toen kneep hij z'n ogen samen en lachte... een kort onheilspellend lachje.

„Kan het zijn dat wij elkaar al eerder ontmoet hebben, señor?”

De Nachthavik liet zijn ogen gaan over de zwijgende, vijandige gezichten van de drie cowboys van de Rocking C en tenslotte bleef zijn blik weer rusten op de Mexicaan.

„Wel, señor? Je tong verloren? Daar heb ik 'n goed middel voor!”

Het licht van het kampvuur glinsterde in zijn donkere ogen terwijl hij langzaam zijn pistool omhoog bracht.

De Nachthavik vroeg zich af waarom zijn eigen vuurwapens hem niet onmiddellijk ontnomen waren. Blijkbaar voelde Cortez zich zo zeker dat hij het niet nodig vond.

„'t Kan zijn dat wij elkaar al eerder zijn tegengekomen, son,” gaf hij toe.

De Mexicaan knikte langzaam.

„Dezelfde stem!” Hij lachte schamper en zijn gezicht vertrok van woede. „Nu zijn de rollen omgekeerd, señor!”

„Wie is hij? Heeft hij iets te maken met die troep van de Double Hawk?” vroeg Roscoe op dreigende toon.

„Hij heeft er alles mee te maken!” snauwde Cortez, zonder zijn ogen af te wenden van de donkere figuur voor hem. „Hij is de oorzaak van al onze moeilijkheden! Hij is verantwoordelijk voor de verwondingen van Porter en Chandler! Hij nam de

jongen mee... hij nam onze pistolen... en onze paarden zodat ik en Buck moesten lopen in de gloeiende hitte... deze stinkende Gringo liet mij lopen... mij, Miguel Cortez...!"

Zijn stem klonk hees en de Nachthavik, die hem scherp in het oog hield, vroeg zich af hoe die woedeaanval zou eindigen.

„Laat me je gezicht zien, señor!" schreeuwde de Mexicaan plotseling terwijl hij een snelle stap naar voren deed... De lange, scherpe loop van zijn pistool sloeg woest naar het gezicht van de Nachthavik.

Maar, uitschietend als een slang, klemde zich een stalen hand om de smalle pols van Miguel Cortez, draaide die bliksemsnel om... er kwam een kreet van pijn toen het pistool uit de machteloze hand van de Mexicaan viel. Onmiddellijk daarna smakte een vuist op zijn gezicht en ruggelings duikelde hij naast het vuur tegen de grond.

Het gebeurde in een ogenblik en de handen van de Nachthavik waren alweer onderweg naar zijn eigen vuurwapens toen plotseling de dam de lucht in ging.

Een enorme donderslag, nadreunend in echo's, vulde de gehele canyon met geluid... geluid dat tussen de

rotswanden nadaverde en dreunde en de trommelvliezen beukte als een kolossale vuist.

Onmiddellijk daarna volgde een windstoot als van een orkaan!

De Nachthavik werd meegesleurd en tuimelde in het struikgewas, het brak zijn val! In het licht van het kampvuur dat plotseling reuzenvormen scheen aan te nemen, toen brandende stukken hout werden weggeblazen, zag hij ook de anderen tegen de grond gaan... enkele bomen werden in de luchtstroom meegevoerd... onmiddellijk daarna kwamen stukken steen en hout uit de lucht neerdalen...

Het was gedurende enige ogenblikken een chaos van lawaai en wind en vallende brokstukken en hijgend, naar adem snakkend, bleef hij tussen de struiken liggen.

Hij drukte zijn handen tegen zijn oren... in zijn hoofd gonsde het als in een bijenkorf!

Automatisch voelde hij naar de beide holsters waarin zijn pistolen nog aanwezig waren... probeerde toen overeind te krabbelen.

Het gelukte met moeite en wankelend op zijn benen keek hij om zich heen.

In het spaarzame licht zag hij het viertal op de grond liggen, allen bewusteloos... neergesmaakt door de formidabele windstoot.

Roscoe lag bijna in de nagloeïende overblijfselen van het kampvuur.

Zijn rechterarm lag onder zijn lichaam gevouwen en de Nachthavik ontdekte dat de arm gebroken was.

Voorzichtig sleepte hij het lichaam een eind weg van het vuur.

Hij haalde diep adem en veegde met zijn halsdoek, die omlaag gegleden was, zijn gezicht af.

Vaag en als van heel ver, hoorde hij een stem die zijn naam riep en toen dook Dan uit het duister op.

„Hello, Steve,” riep hij verbaasd en toen op een juichtoon: „Het is gelukt! Het hele geval is verdwenen. Morgen heeft onze vallei weer water. Luister... je kunt het water weer horen stromen!”

„That’s fine, son!” mompelde de Nachthavik terwijl hij opnieuw zijn handpalmen tegen zijn oren drukte.

„Hoe ben jij hier in dit kamp verzeild?” vroeg Dan terwijl hij rondkeek.

„Harder praten!” bromde de Nachthavik die zijn eigen stem nauwelijks kon verstaan.

Dan wees om zich heen.

„Is dat allemaal door die klap gekomen?” riep hij, wijzend op de lichamen die op de grond lagen.

De Nachthavik knikte vermoeid maar hij bemerkte tot zijn geruststelling, dat zijn doofheid begon af te nemen.

„Ik was er ’n zeventig meter vandaan... lag tegen de rotswand gedrukt met m’n handen tegen m’n oren,” legde Dan uit, nog steeds vol geestdrift. „Boy oh boy... dat was me ’n klap. Op nog geen meter van me vandaan kletterde ’n stuk steen neer van heb ik jou daar. Als die op mij terechtgekomen was, had ik ’t niet meer kunnen navertellen. Hoe komt ’t dat jij...?”

„Ik had ’t geluk dat ik in de struiken terecht kwam! ’t Was ’n volkomen verrassing. Ik was zo stom geweest om tot hier door te dringen, en die kleine Mexicaan kreeg me te pakken... De kansen waren juist aan het keren toen die ontploffing kwam. Die kerel daar, Roscoe, is er niet zo goed van af gekomen... hij heeft ’n arm gebroken!”

„Oh,” zei Dan zonder veel interesse. „Had hij maar thuis moeten blijven. Hoe voel jij je nu, Steve?”

De Nachthavik vertrok zijn gezicht tot een

moeizame grijns.

„’t Gaat wel weer. Ik had het gevoel of ze m’n oren naar binnen duwden. Een sigaret en een goed bed is ’t enige wat ik nodig heb!”

„Wat doen we met dat stelletje hier?”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„We kunnen weinig doen! Morgenvroeg zullen ze wel worden afgelost. Dan kunnen ze de schade opnemen... en zien wat er moet gebeuren. Heb jij er enig idee van waar hun paarden staan?”

„Heb er niets van gemerkt.”

De Nachthavik streek met zijn tong langs zijn lippen en zuchtte diep.

„Wel, let’s go! De anderen zullen wel staan te wachten... Op een of andere manier heb ik ’n hekel gekregen aan deze canyon, son. Ik heb er meer dan genoeg van!”

Dan grinnikte zachtjes.

„Je zei vanmiddag, Steve, dat die kerels ’n goed stukje werk hadden geleverd bij het bouwen van die dam. Je zult ’t met me eens zijn dat wij ’t er ook niet zo slecht hebben afgebracht om ’m weer op te ruimen.” „Yeah, it was great!” mompelde de

Nachthavik. „Ik zal het mijn leven lang niet vergeten.”

HOOFDSTUK VIII

Smith gaat op inlichtingen uit

Die dag heerste er een opgewekte stemming op de Double Hawk over het welslagen van hun onderneming. Zelfs Jimmy, die zijn teleurstelling over het feit, dat hij 'operatie dynamiet' niet had kunnen meemaken, aanvankelijk maar moeilijk had kunnen verzetten, liep weer met een vrolijk gezicht rond.

Hij had het laatste deel van de nacht bij de beek doorgebracht en was de eerste geweest die het water in de Deer Creek had zien terugkeren... een lage golf die plotseling tussen de beide oevers kwam aanrollen over de droge, zanderige bodem.

Het had hem wild enthousiast gemaakt en in een opwelling had hij zijn laarzen en sokken uitgetrokken en een vreugdedans gemaakt midden in de Creek...

Ook Smith voelde zich weer zo goed als nieuw.

Zijn doofheid was nagenoeg verdwenen en alleen

een licht suizen in zijn oren en een flauwe hoofdpijn herinnerden hem nog aan het avontuur van die nacht.

Laat in de namiddag haalde hij Blackie uit de corral en sleepte zadel en tuig aan uit het bunkhouse.

„Trek je er nog op uit, Steve?” informeerde Jimmy.

„Yeah. Ik ga eens kijken hoe het er in Willow Springs bijstaat! Een bezoek brengen aan de dokter...”

„Hapert er iets?” vroeg Jimmy bezorgd.

Smith keek hem met een goedmoedig spottend glimlachje aan, terwijl hij de zadelriem aantrok.

„’n Mens moet zo nu en dan de dokter eens raadplegen,” antwoordde hij luchtig.

„Och ja, natuurlijk,” mompelde Jimmy, die het nu pas begreep. „Paul is anders al ’n heel stuk beter, eh!”

„Over een paar dagen loopt-ie weer rond als ’n kievit!” voorspelde Smith. „Tussen twee haakjes, Jim, is Gus Williams nog altijd sheriff in Willows?”

„Nog altijd,” beaamde Jimmy.

„Dan ga ik ook bij hem nog even aan. Vanwege de oude vriendschap!”

„’n Heel programma!”

„En of! Misschien ga ik zelfs nog ’n advocaat

raadplegen!”

„Toe maar,” bromde Jimmy.

Hij wachtte tot Smith zijn rijdier had aangetuigd en vroeg toen:

„Zal ik met je meerijden?”

Smith schudde het hoofd.

„Sorry, son. Ik vind het altijd plezierig om je in de buurt te hebben maar het is deze keer beter dat ik alleen ga! Mij kennen ze niet in Willows en dat is in sommige omstandigheden een groot voordeel!”

„I see,” zuchtte Jimmy met een spijtig glimlachje.

„Ik ben de laatste dagen bepaald niet in trek!”

Smith lachte om het beteuterde gezicht van de jonge cowboy en klopte hem vriendschappelijk op de schouder.

„Ik ga alleen maar ’n bezoek afleggen aan ’n paar mensen, son. Proberen om wat inlichtingen te krijgen. Dit is geen avontuur! Er is geen gevaar bij. Ik denk er zelfs over om m’n pistool maar hier te laten!”

„Dat moet je niet doen, Steve,” zei Jimmy haastig.

„Je kunt nooit weten. Als je tegen ’n paar kerels van de Rocking C aanloopt, kun je zo de poppen aan ’t dansen hebben!”

„Daar is weinig kans op. Maar hoe dan ook, ik neem m'n schietijzer toch maar mee, want het is anders zo'n kaal gezicht!”

Hij liep naar het ranchhuis om zijn stetson te halen en even later slingerde hij zich met een lenige sprong in het zadel.

„Be seein' you, cowboy!”

Jimmy keek hem na tot hij uit het zicht verdwenen was.

Met gefronste wenkbrauwen liep hij toen het ranchhuis binnen.

Het was bijna donker toen Smith Willow Springs binnenreed, de hoofdstraat volgde en tenslotte afsteeg bij het huis van doc Davis.

Hij bond zijn paard vast aan het rek, keek een ogenblik om zich heen, stapte de voortuin door en klopte aan.

Davis deed zelf open en glimlachte verrast toen hij zijn bezoeker herkende.

„Why, Smith, kom binnen!”

Smith volgde de dokter naar de woonkamer en ging zitten in de stoel die Davis hem aanwees.

„Heb net mijn laatste patiënt weggeholpen,” legde

Davis uit. „Dat hoop ik tenminste. Het is altijd mogelijk dat iemand in de saloon nog eens naar zijn zesschieter grijpt en er dan weer de nodige reparaties te doen zijn. Maar dat gebeurt maar zelden gelukkig. Williams, onze sheriff, heeft er de wind nogal onder!”

„Is Gus nog altijd dezelfde ijzervreter?” „Je kent ’m?” vroeg Smith zeer geïnteresseerd.

„Ik heb ’m bij een vroegere gelegenheid meegemaakt (*Zie: Veedieven in de val*). Ik mag hem wel. Ik wilde strakjes even bij hem langsgaan.”

Davis knikte en streek langs zijn zwarte baard.

„Hoe is ’t met de jongen?” vroeg hij.

„Fijn! Hij is vandaag op geweest en het ziet ernaar uit dat hij over enkele dagen vergeten zal zijn dat hem iets is overkomen,” glimlachte Smith.

Hij strooide met voorzichtige vingers tabak op een papiertje en rolde vaardig met één hand een sigaret.

Davis sloeg hem enkele ogenblikken gade en vroeg toen langs zijn neus weg: „Niks meer gehoord van Croft?”

„Daar zeg je zo iets, doc. Ik heb op het ogenblik! hoofdpijn en mijn oren suizen nog een beetje en ik kan je vertellen dat dat allemaal indirect de schuld is

van Croft!”

Hij schoot in een lach toen hij het verbouwvereerde gezicht van Davis zag, ging toen gemakkelijk in zijn stoel zitten, deed een haal aan zijn sigaret en vertelde uitvoerig welke streek Croft hun geleverd had en over de manier waarop ze diens opzet hadden doen mislukken.

„Zo zie je, doc, dat jij er ook de dupe van geworden bent! Je hebt ’n stel klanten verloren!”

„Blij dat ik dat zootje kwijt ben!” bromde Davis.
„Jij ’n kop koffie, Smith?”

„Graag!”

Davis liep naar de keuken en kwam even later terug met een pot dampende koffie.

Nadat hij had ingeschonken, zei hij: „Ik heb vandaag ook niet helemaal stilgezeten!”

Hij wachtte even en nam een slokje koffie.

Over de rand van de kop keek hij Smith aan.

„Als ik het goed begrepen heb, is het jouw bedoeling om eraan mee te werken dat young Paul Donovan zijn erfdeel, z’n vaders ranch, weer terugkrijgt?” vroeg hij toen.

Smith glimlachte flauwtjes.

„Je gebruikt er heel wat woorden voor, doc, maar dat is precies m'n bedoeling!”

Doc Davis knikte bedachtzaam.

„Ik heb er vandaag zo eens over lopen piekeren,” zei hij, „hoe het zal moeten gaan. De jongen is nog maar goed vijftien jaar en hij is zeker niet in staat om de ranch te drijven. Hij zal een goeie voorman moeten hebben, een man die een vaderlijke vriend voor hem is en die zijn belangen net zo goed zal behartigen alsof 't zijn eigen belangen waren!”

„Zo iemand hebben we nodig!” beaamde Smith.

„Zo iemand is Will Wright, de vroegere voorman van de Donovan ranch. Een kerel die zijn mannetje staat, betrouwbaar, eerlijk als goud en iemand die het veebedrijf door en door kent! Ik liep hem vandaag toevallig tegen het lijf. Toen Croft de ranch overnam, heeft hij zijn ontslag genomen en hij werkt nu op de Slash Five, de ranch van Pat Milton, 'n twintig mijl naar het noorden.”

„Heb je met hem gesproken?”

„Ja en ik heb hem de hele geschiedenis verteld. Ik moest wel om mijn voorstel aannemelijk te maken.”

„Wat zei hij!”

„Hij was woest toen hij hoorde op welke smerige manier Croft zich van de Donovanranch heeft meester gemaakt. Maar hij nam m'n voorstel onmiddellijk aan. Op hem kunnen we volledig rekenen en hij vertelde me dat-ie kans zag om het grootste deel van de vroegere cowboys van de Donovanranch weer bij elkaar te krijgen. En Earl Donovan had een goeie ploeg, dat kan ik je verzekeren!”

„Dat is prachtig. Ik heb alleen 't gevoel, doc, dat je de huid van de beer al aan het verdelen bent geweest, voor het dier geschoten is, maar dat is 'n andere zaak!”

„Nonsens!” zei Davis fel. „Jij weet 't en ik weet 't, dat Croft van de Donovanranch moet verdwijnen en dat zal ook gebeuren... Heb jij er al enig idee van hoe we 't moeten aanleggen?”

„Vaag. Weet je, ik zou graag die verklaring eens willen zien, die Earl Donovan zogenaamd getekend zou hebben.” Hij lachte kort. „Ik zou ze niet alleen graag willen zien, maar ik zou ze in handen willen zien te krijgen!”

Doe Davis maakte een gebaar van twijfel.

„Dat zal niet gemakkelijk gaan. Croft zal ze

ongetwijfeld goed opgeborgen hebben. Of hier in de Bank maar het kan ook zijn dat hij ze op de ranch bewaart. In zijn huiskamer staat een kleine kluis, een brandkast. Ik heb ze weleens gezien bij m'n visites. Er is alle kans dat hij daar de papieren bewaart, die hij onmiddellijk onder zijn bereik wil hebben! En je zou 'n eerste klas brandkastkraker moeten zijn om dat ding open te krijgen, Smith!”

„Heb je nog met de sheriff gesproken, doc?”

„Nee. Daar zag ik 't nut niet van in. Williams is 'n goeie kerel maar hij heeft van Croft nooit last gehad, ook al weet ik dat-ie 'm persoonlijk niet erg moet, en hij zou naar bewijs vragen! Het verhaal van de jongen, ook al is het waar, zegt natuurlijk niets!”

„Dat mag zo zijn,” gaf Smith toe, „maar ik ben toch van plan om de sheriff op de hoogte te stellen. Het kan van belang zijn dat hij 't weet, ook al kan hij dan voorlopig geen enkele maatregel nemen!”

Hij slurpte zijn koffie en begon opnieuw een sigaret te rollen.

„Waar woont die advocaat... wat was z'n naam ook weer?”

„Lee Oliver... 'n huis of vijf hier vandaan,” wees

Davis. „Z'n naam staat in grote letters op de deur!”
„Dan vind ik 'm wel... als 't nodig is!”

„Wat ben je van plan?” vroeg doc Davis nieuwsgierig.

„Op 't ogenblik alleen maar informatie aan 't inzamelen. Niets meer. 't Kan nodig zijn dat ik ook eens met hem een praatje ga maken!”

„Hij zal je niet meer vertellen dat hij kwijt wil. Niks!” „Misschien heeft nog niemand op de juiste manier met hem gepraat!” glimlachte Smith. „Nog een laatste vraag, Davis. Je hebt hier natuurlijk ook 'n registratiekantoor... kantoor waar de eigendommen geregistreerd staan?”

„Hier schuin tegenover!”

„Wie is de beheerder?”

„Sam Hill. Hij woont daar ook!”

„Kun je gemakkelijk inlichtingen van 'm loskrijgen?”

„Als je hem vriendelijk behandelt, zal-ie je alles vertellen wat je wilt weten! Waarom?”

„Hij zal me vermoedelijk kunnen vertellen of een bepaalde actie die we zouden kunnen ondernemen, zin heeft of niet,” mompelde Smith met een raadselachtig

glimlachje.

Doc Davis drong niet verder aan.

Smith schoof zijn stoel achteruit en stond op.

„Bedankt voor de koffie, doc,” zei hij.

„Rij je vanavond nog terug naar de ranch?” informeerde Davis.

„Denk 't niet! Waar is 't hotel dat je me 't best kunt aanbevelen!”

„Niks hotel,” bromde Davis. „Je kunt hier slapen. Ik heb nog een kamer met 'n bed over!”

„Da's prachtig. Ik zal er graag gebruik van maken.”

„Ik zal ze je laten zien en je een sleutel geven, voor het geval je laat mocht zijn. Ik kruip al vroeg onder de wol want mijn klanten staan 's morgens al vroeg aan de deur!”

„Leg de sleutel maar in het raamkozijn. Ik mocht 'm eens verliezen!”

„Wel, waarachtig, als dat niet Steve Smith is!”

Sheriff Gus Williams schoot overeind en kwam van achter zijn houten schrijftafel vandaan.

Het kantoor zag, in het licht van de olielamp, blauw van de rook van heel veel pijpen.

„Sit down!”

Williams zelf schoof zijn lange, magere gestalte weer achter de schrijftafel en nam zijn pijp uit de bukkelige, blikken asbak.

Terwijl hij ze stopte, bekeek hij zijn bezoeker aandachtig en begon toen zachtjes te grinniken, blijkbaar bij de gedachte aan hun vroegere ontmoeting.

„De naam is toch nog steeds Smith, eh?”

„Smith is nog altijd goed genoeg voor mij, Gus!”

„Ben je op de Double Hawk?”

„Yeah!”

„Toch geen moeilijkheden... deze keer?”

„Ja... en nee,” antwoordde Smith lijsig. „Ik dacht, laat ik je eens gaan bezoeken, zien hoe je het maakt en zo... maar nu ik toch hier ben, kon ik je eigenlijk wel een verhaaltje vertellen. Je kent de Donovanranch...?”

„De Rocking C bedoel je!”

„Voor mij is het nog altijd de Donovanranch. Ik zal je vertellen waarom. Luister...”

Smith gaf zo getrouw mogelijk het verhaal weer dat Paul Donovan verteld had en sheriff Williams luisterde aandachtig. Zijn ogen, in een bed van rimpeltjes,

waren strak op Smith gericht en nu en dan ontsnapte een forse rookwolk aan zijn mond, terwijl zijn pijp snorkende geluiden maakte.

Toen Smith zijn verhaal beëindigd had, legde hij met een zucht de pijp in de asbak en streek met zijn hand over zijn benig gezicht.

„Wel, wat denk je van m'n verhaal, Gus?”

De sheriff staarde enkele ogenblikken zwijgend voor zich uit.

„Ik heb altijd wel gedacht dat er aan die Croft iets haperde... heb de kerel nooit vertrouwd, 'k Heb me ook altijd afgevraagd, hoe Earl Donovan er toe gekomen is om zijn ranch op stel en sprong aan die vent te verkopen, 't Verbaasde me, maar ik wist niet dat er zo'n stinkend luchtje aan zat! Ik kende Earl goed en het heeft me destijds geërgerd dat-ie hier uit de streek is weggetrokken, zonder afscheid van me te komen nemen...!”

Hij strekte zijn hand weer uit naar zijn pijp, liet ze toen op de tafel rusten.

„Nu weet ik hoe 't komt!” zei hij zacht.

„Je gelooft dus wel dat 't de waarheid is, Gus!”

Sheriff Williams knikte voor zich heen.

„Ben alleen bang dat ik er, zoals de zaken er nu bij staan, weinig aan kan doen! Of denk jij er anders over, Smith?”

Smith schudde langzaam het hoofd.

„Er is op het ogenblik geen enkel bewijs,” gaf hij toe. „En dat zul jij nodig hebben, voor je iets kunt ondernemen! Dat weet ik! Maar ik vond het toch van belang dat je op de hoogte was, Gus. Als die bewijzen op tafel komen, dan hoef je niet nog een heleboel tekst en uitleg te hebben!”

„Ik hoop dat je me wat bewijsmateriaal kunt geven! Als er maar iets is waar ik houvast aan heb, zal ik Croft met plezier in zijn nekvel pakken!”

„We zullen ons best doen om je dat houvast te geven!” verzekerde Smith.

„En ik zal m’n ogen intussen ook openhouden, son! Nu ik dit weet, loop ik misschien ook nog ergens tegenaan!”

Hij keek Smith met een ondeugend lachje aan.

„En als ’t voor de goeie zaak van belang kan zijn, son, dan ben ik ook nog bereid om ’n oogje dicht te doen!”

Buiten het kantoor van de sheriff bleef Smith

nadenkend staan op het houten trottoir.

Hij vroeg zich af of het zin kon hebben om nu nog met Sam Hill het gesprekje te houden dat hij in gedachten had. Het kantoor was weliswaar gesloten, maar wellicht had Sam er geen bezwaar tegen om ook nu nog de inlichtingen te verstrekken die hij nodig had.

Er zou tijd mee gewonnen worden en dat was van belang.

Wel, waarom niet? Sam kon hoogstens nee zeggen!

Zijn paard had hij al bij Davis op stal gezet en dus moest hij lopen.

Er was weinig verkeer op dit avonduur in de half duistere straat.

Nu en dan passeerde hij een voetganger... enkele cowboys, op weg naar de stalhouderij om hun paard weer op te halen... een groep van vijf ruiters reed hem achterop en hij kon het stof ruiken dat de dravende paarden opwierpen. De groep verdween in een zijstraat, niet ver voor hem uit. Hij kwam langs de ‚Longhorn’-saloon, waar, voor zover hij kon zien, nog maar weinig klanten aanwezig waren.

De deur van Hill's kantoor bleek gesloten te zijn en

nadat hij enkele keren had geklopt, zonder resultaat, kwam hij tot de conclusie, dat Sam al naar bed was gegaan of mogelijk nog een glas bier was gaan drinken.

Dat idee stond ook hem wel aan.

Een glas bier, om het stof uit zijn keel te spoelen en dan zou hij bij doc Davis zijn bed maar eens gaan opzoeken. Het kon morgen een drukke dag worden...

Terwijl de klapdeuren van de ‚Longhorn‘ achter hem dichtzwaaiden, bleef Smith een ogenblik staan en keek de gelagkamer rond.

Het was er drukker dan hij gedacht had.

Aan een tafel, links in het vertrek, was een pokergame aan de gang en Smith had geen moeite om in een van de spelers Neil Croft te herkennen, hoewel die met zijn rug naar hem toezat.

Aan een tafel, recht voor hem uit, waren een drietal cowboys in gesprek.

De oudste, een vijftiger, stevig gebouwd, met een wilskrachtig gezicht onder een bos spierwit haar, sloeg Smith even met rustige, onderzoekende blik, gade, voor hij zich weer tot zijn makkers wendde.

Aan de tapkast stond een man of vijf, die allen

inwoners van het stadje leken te zijn.

Smith liep op zijn gemak naar de tapkast, vond een plaatsje en bestelde een glas bier.

Hij nam een teug uit zijn glas en haalde toen zijn rookgerei te voorschijn.

Juist streek hij een lucifer aan toen hij, in de spiegel achter de tapkast, die hem in staat stelde het vertrek te overzien, de klapdeuren in beweging zag komen om een aantal nieuwe bezoekers door te laten.

Het waren er vijf en twee ervan herkende hij onmiddellijk: Cortez, de Mexicaan en Buck Frazer. Vermoedelijk waren ook de anderen mannen van de Rocking C.

Wel, dacht hij grimmig, het zou heel mooi moeten gaan, wilde hij hier zonder herrie weggkomen. Hij was er niet zeker van dat de Mexicaan hem zou herkennen als de man die hij de vorige nacht in de canyon had betrapt, maar in elk geval wisten ze van zijn relatie met de Double Hawk. Croft en de Mexicaan hadden hem daar gezien.

Miguel Cortez keek snel de gelagkamer rond en zijn donkere ogen bleven tenslotte rusten op de drie cowboys aan de tafel, recht voor hem uit.

Een spottend lachje verscheen om zijn mond terwijl hij op zachte toon een opmerking maakte tegen zijn makkers.

Toen liep hij naar de kaarttafel, bleef enkele ogenblikken het spel volgen en fluisterde toen zijn baas iets in zijn oor. Croft luisterde zonder zijn blik van zijn kaarten af te wenden.

Toen schoof hij met een snel gebaar een rolletje geldstukken naar het midden van de tafel, vouwde zijn kaarten ineen, legde ze voor zich, schoof zijn stoel terug en stond op.

Met langzame, afgemeten passen liep hij naar de tafel waar de drie cowboys zaten. Zijn ogen onder de gefronste zwarte wenkbrauwen stonden kil en onbewogen in het arrogante gezicht.

Cortez kwam vlak achter hem aan, nog steeds glimlachend en het viertal bij de deur stelde zich langzaam achter hun baas op.

Het was, dacht Smith, bedoeld om indruk te maken maar dat lukte niet helemaal. De man met het witte haar wachtte rustig en naar het scheen onbekommerd af wat er zou gaan gebeuren en Smith meende zelfs een glimlachje op zijn gezicht te bespeuren.

„Wright, ik weet niet wat je hier komt uitspoken, maar dit stadje is niet groot genoeg voor ons tweeën. Je maakt dat je hier wegkomt en je laat je voorlopig hier niet meer zien. Dat is 'n bevel!”

Wright kwam langzaam overeind. Zijn helblauwe ogen stonden ijskoud en er lag een minachtende trek om zijn mond.

„'n Paar minuten geleden, toen je die troep nog niet om je heen had, was je niet zo stoer, Croft,” zei hij smalend. „En ik geloof niet dat jij de man bent van wie ik orders aan kan nemen!”

Tergend langzaam liet hij zich weer op zijn stoel neer en het maakte Croft woedend.

„Je krijgt een minuut, Wright, om mijn bevel op te volgen!” snauwde hij.

Hij haalde een gouden horloge uit zijn vestzak om de seconden af te tellen.

Wright keek hem rustig en volkomen onbewogen aan, wachtend op wat er verder zou komen.

„Dit is dus Will Wright, de vroegere voorman van de Donovan ranch,” dacht Smith. Doc Davis had niet teveel gezegd. Het was inderdaad een mannetjesputter, iemand die niet gemakkelijk van

zijn stuk was te brengen.

Hij vroeg zich af hoe Wright zich uit de situatie zou redden.

Op de gezichten van de mannen aan de tapkast zag hij alleen maar afkeuring en ergernis. Van die kant waren geen moeilijkheden te verwachten, als hij zich in de zaak zou mengen.

„De tijd is om!”

Croft had zich weer volkomen in de hand en zijn stem klonk koud en gevoelloos.

Wright bewoog zich niet.

„Breng 'm buiten de stad... en zorg ervoor dat hij de eerste veertien dagen niet in staat is om hier terug te komen!” commandeerde Croft tegen zijn mannen, zonder zijn ogen van Wright af te wenden.

„Je hoort wat de boss zegt!” kwam de stem van Buck Frazer terwijl hij een stap naar voren deed.

Smith zag hoe de Mexicaan Cortez zijn rechterhand naar zijn heup liet zakken...

Wright stond langzaam op met een licht schouderophalen... alsof hij zich gewonnen gaf.

Toen smeed hij met een heftige beweging het tafeltje omver en dook naar de benen van Croft.

Smith, die de Mexicaan in het oog hield, zag diens hand naar zijn pistool grijpen en in een flits had hij zijn eigen Colt uit de holster en vuurde hij vanaf de heup.

De kogel sleurde het wapen weg uit de vuist van Cortez, die verwilderd rondkeek en onmiddellijk daarna met de vloer kennis maakte, toen het zware lichaam van Buck Frazer tegen hem werd aangeslingerd!

Croft rukte zich los van Will Wright, probeerde overeind te komen, maar werd opnieuw tegen de grond geslagen door een beukende vuist van de woedende voorman... zijn beide metgezellen bleken ware mannetjesputters die links en rechts om zich heen sloegen dat het een lieve lust was en die de slagen die ze ontvingen nauwelijks schenen te voelen.

Het schot en het tumult hadden een aantal nieuwsgierigen aangetrokken die buiten voor de ramen en vanachter de klapdeuren de vechtpartij gadesloegen.

De laatsten werden wild opzij geworpen door sheriff Williams, die de gelagkamer binnenstormde, een geweer in de hand.

„Stop it!”

De stem van de sheriff dreunde door het vertrek en Buck Frazer, die juist omhoog gekrabbeld was en probeerde zijn pistool te trekken, schreeuwde het uit van pijn toen de zware loop van het geweer op zijn arm neerhamerde.

„Stop it, I tell you!!” brulde Williams opnieuw en onvervaard wierp hij zich tussen de vechtenden en begon met de kolf van zijn geweer orde te scheppen.

Hij liep zelf in het gewoel een paar klappen op die hem nog woester maakten en tenslotte slaagde hij erin de vechtenden te scheiden.

Will Wright en zijn makkers, hijgend en verformfaaid maar met de glans van triomf op hun gezichten, schaarden zich aan een kant.

Croft bette zijn mond met een kleine, witte zakdoek. Hij had een blauw oog en de vuist van Wright had zijn tanden door zijn lip geslagen. Al zijn arrogantie was verdwenen.

De Mexicaan stond wat ter zijde, terwijl hij langzaam zijn ene hand masseerde. Hij had geen poging gedaan om zich weer van zijn pistool meester te maken. Het was hem duidelijk geworden wie het

schot gelost had en zijn samengeknepen ogen waren met een dodelijke haat en woede op Smith gericht.

„Wat is er aan de hand?” vroeg de sheriff met luide stem, terwijl hij om zich heen keek en toen hij niet onmiddellijk antwoord kreeg voegde hij er aan toe: „Wel, wie heeft hier geschoten?”

Smith, die tegen de tapkast geleund stond, deed een stap naar voren.

„Dat was ik, sheriff,” zei hij lijsig. „Als je 't goedvindt...”

„Waarom?” vroeg de sheriff met fonkelende ogen. „Wel, iemand greep naar zijn schietijzer, sheriff, en ik vond dat we er de pistolen beter buiten konden houden,” legde Smith uit.

„En daar heb je goed aan gedaan, mister,” viel een van de mannen aan de tapkast hem bij. „Het heeft de hele knokpartij netjes en zuiver gehouwen!”

Hij knikte heftig en draaide zich naar de tapkast om zijn glas bier leeg te drinken.

„En waar ging 't allemaal over?” Williams was kennelijk niet bereid om het er zonder meer bij te laten zitten.

„'t Had niks te betekenen, sheriff! Er werden

orders uitgedeeld en die werden door anderen niet geaccepteerd, that's all!"

„'t Komt hier op neer, Gus," bromde een van de cowboys, „dat hij daar," hij wees op Croft, „ons order gaf om uit Willows te verdwijnen en hier niet meer terug te komen voorlopig!"

Hij lachte schamper.

„Hij zal er nu wel achter zijn dat we er niks voor voelen om bevelen van hem op te volgen!"

Sheriff Williams wendde zich geërgerd tot Croft. „Dat soort orders zal ik wel geven als ik 't nodig vind," bromde hij op wrevelige toon. „Dat geldt voor iedereen en ook voor jou, Croft!"

Croft nam de zakdoek van zijn mond en keek met sombere blik naar de sheriff. Zijn onderlip was gezwollen en zijn gezicht was er niet mooier op geworden.

„Je kunt naar de duivel lopen, Williams," zei hij met dikke tong. „En dat geldt voor jullie allemaal!"

Hij maakte een korte hoofdbeweging naar zijn mannen en de hele troep verdween uit de saloon.

Het brak de spanning.

Smith legde zijn hand op de arm van de sheriff.

„Wat denk je van ’n glas bier, Gus?”

„Ik kan ’t wel gebruiken om die smerige smaak uit m’n mond kwijt te raken,” bromde de sheriff met een veelbetekenende blik naar de deur.

„En neem jij een biertje van mij, stranger,” kwam plotseling de stem van Will Wright. „Je hebt het ons een stuk gemakkelijker gemaakt, heb ik begrepen. By the way... mijn naam is Wright... Will Wright en m’n twee kameraden hier zijn Joe Mitchell en John Trigger!”

„Howdy,” begroette Smith zijn nieuwe kennissen met een handgebaar. „Mijn naam is... eh... Steve Smith!”

„Smith, eh,” mompelde Wright terwijl hij zijn wenkbrauwen verbaasd optrok. Toen grinnikte hij zachtjes. „Heb me vandaag een verhaal laten vertellen, waarin een kerel die Smith heette, voorkwam. Kan ’t zijn dat jij...?”

Smith glimlachte flauwtjes.

„Ik vermoed, dat ik de enige met die naam ben, die hier in de buurt rondscharrelt,” gaf hij toe. „Ik weet niet of doc Davis het niet te mooi gemaakt heeft!”

„’t Klonk in mijn oren bijzonder goed,” verzekerde

Wright. „Maar ik zou er nog graag eens met je over willen praten. Ik en de jongens hier. Zij tweeën maakten ook deel uit van de Donovanoutfit en ze willen weer graag meedoen!”

„Ik denk dat Paul er blij mee zal zijn!”

„Daar ga je, Steve,” klonk de stem van Williams en hij dronk zijn glas in een lange teug leeg en veegde met de rug van zijn hand het schuim van zijn mond weg. Hij nam zijn geweer, dat tegen de tapkast stond, weer op. „Zie je nog wel. Je weet waar je me kunt vinden!”

„Laten wij daar nog even gaan zitten om ons glas bier te drinken,” stelde Wright voor en Smith en de beide cowboys volgden hem naar de tafel waar ze eerder gezeten hadden.

Wright staarde een ogenblik naar zijn glas bier en zei toen: „Dat is ’n smerige streek die Croft old man Donovan geleverd heeft. Denk je dat je ’t hem betaald kunt zetten!”

„Dat is de bedoeling en het moet lukken. Paul Donovan krijgt zijn ranch terug als ik ’t kan helpen.”

„Kun je ons daarbij gebruiken om dat voor elkaar te krijgen?”

„Op het ogenblik niet. Wel als het op de afrekening aankomt. Blijven jullie hier in Willows?”

„Wij wel,” antwoordde Joe Mitchell.

„Ik niet,” zei Wright. „Ik heb hier morgenvroeg een bespreking namens m’n baas en dan moet ik weer terug naar de ranch. Maar Pat zal me wel een paar dagen verlof willen geven als ik het vraag. Hij zal me toch kwijtraken als het een beetje wil!”

„Yeah! Wel, ik zou je dit willen voorstellen. Rijden jullie tweeën morgen naar de Double Hawk en jij, Will, zo gauw je daartoe in staat bent. De jongen zal blij zijn jullie te zien. Je kunt daar blijven tot het moment dat we Croft gaan liquideren. En dat ogenblik is niet zover meer af!”

Hij dronk zijn glas leeg en keek de anderen aan. „Gaan jullie daarmee akkoord?”

„Sure!” bevestigde Wright. „Wanneer denk je dat de laatste slag geleverd moet worden?”

„Weet ’t niet precies. Kwestie van ’n paar dagen...” Hij luisterde naar de plotseling opdreunende hoefslagen buiten in de straat.

„Da’s Croft die terugrijdt naar de ranch,” merkte Joe Mitchell op. „Hij heeft het er hier vanavond niet

te best afgebracht!”

„Hij zal het nog harder te verduren krijgen!”
verzekerde Smith grimmig.

HOOFDSTUK IX

Smith raakt in de klem

Ze waren zowat de laatsten die de ‚Longhorn’ verlieten en een eind verder in de straat, bij het Palace Hotel, nam Smith afscheid van Will Wright en de beide cowboys, die daar hun onderdak voor de nacht hadden.

Hij vervolgde zijn weg door de donkere, verlaten straat naar het huis van doc Davis en zijn gedachten hielden zich bezig met de moeilijkheden die nog voor hem lagen. De verdere gang van zaken was hem nog niet helemaal duidelijk maar veel zou afhangen van hetgeen hij morgen van Sam Hill te horen zou krijgen. Dan zou hij kunnen bepalen wat hem verder te doen stond.

En ook dan zou het nog niet zo eenvoudig zijn, peinsde hij. Het zou een werkje zijn voor één man... en het zou allemaal heel erg moeten meezitten, wilde

hij het er zonder kleerscheuren afbrengen.

Nog steeds in gedachten en zich van geen onheil bewust, passeerde hij een smalle doorgang tussen twee vervallen huizen.

Een smalle, verraderlijke steeg waarin het hels donker was.

De betekenis van de zachte schuivelende voetstap die hij achter zich hoorde, drong net iets te laat tot hem door.

De slag op zijn achterhoofd veroorzaakte een vlammende pijn, onmiddellijk gevolgd door een zwarte diepte waarin hij wegzonk.

Zijn benen droegen hem niet langer en hij duikelde voorover in het stof.

Hij hoorde ook niet meer de sissende stem van Miguel Cortez: „Dit is de laatste keer dat wij elkaar ontmoeten, señor!”

Smith kwam weer tot bewustzijn, maar hij hield zijn ogen gesloten. Hij probeerde te luisteren, maar het enige wat hij aanvankelijk hoorde was het bonzen in zijn hoofd, gepaard gaande met een doffe pijn.

Zijn handen en voeten waren stevig gebonden en voor zover hij na kon gaan, lag hij op een houten

vloer.

Geleidelijk aan kwam de herinnering terug aan wat er gebeurd was.

Hij had een klap op zijn hoofd gekregen, terwijl hij onderweg was naar het huis van doc Davis.

Het was zijn eigen schuld!

Hij was geen moment op zijn hoede geweest en had, zonder er verder bij stil te staan, aangenomen dat Neil Croft, toen hij uit Willow Springs wegreed, vergezeld was geweest van al zijn ruiters!

Het was een vergissing!

Tenminste twee waren er achtergebleven om hem op te wachten. Misschien was het Croft zelf wel die was gebleven om hem onschadelijk te maken. De rancher was slim genoeg om te beseffen dat hij zijn gevaarlijkste tegenstander was en als hij het zelf niet wist, zou de Mexicaan Cortez het hem wel duidelijk hebben gemaakt.

Het was een onvoorzichtigheid die hem nu wellicht duur te staan zou komen en die de hele onderneming die erop gericht was om Paul Donovan zijn rechtmatig eigendom terug te geven, in gevaar zou brengen en misschien zelfs zou doen mislukken!

Wel, zover was het nog niet.

Hij hoorde geen enkel geluid en opende voorzichtig zijn ogen.

Het vertrek waarin hij lag was vaag verlicht en het was klein. Er stonden een tafel en twee wrakke stoelen. Toen hij zijn hoofd opzij wendde, zag hij een klein raam waardoor het licht naar binnen viel. Het was buiten nog schemerig en hij vermoedde dat het de ochtendschemer was.

Het betekende dat hij het grootste deel van de nacht buiten bewustzijn was geweest. Te oordelen naar de pijn in zijn hoofd was de klap behoorlijk hard aangekomen!

Hij sloot zijn ogen en probeerde zijn armen die op zijn rug gebonden waren, te bewegen. Hij kwam vrijwel onmiddellijk tot de conclusie dat hij zich met geen mogelijkheid van zijn boeien zou kunnen ontdoen.

Dan maar afwachten wat er verder zou gaan gebeuren!

Onbeweeglijk bleef hij liggen en hoopte maar dat het bonzen in zijn hoofd en de knagende pijn wat minder zou worden.

Hij wist niet hoeveel tijd verstreken was, toen hij de voetstappen hoorde en even later de deur van het vertrek zag opengaan.

Miguel Cortez verscheen in de deuropening en om zijn smalle mond verscheen een boosaardig lachje.

Snel liep hij op Smith toe en sjoerde hem in zittende houding tegen de lemen wand.

Toen ging hij op de stoel tegenover hem zitten en begon een lange bruine sigaret te rollen, vrijwel zonder zijn ogen van zijn slachtoffer af te houden.

Hij stak de sigaret aan, blies een rookwolk uit en grinnikte van leedvermaak.

„Blij dat je weer wakker bent, señor,” begon hij op luchtig spottende toon. „Ik was al bang dat de klap die m’n makker je toediende, te hard zou zijn aangekomen. ’t Zou jammer zijn geweest, want wij, jij en ik, señor, hebben nog ’n kleine rekening te vereffenen, si?” „Vind je dat, amigo?” vroeg Smith lijsig.

„Noem me geen amigo!” stoof de Mexicaan op. „Geef je de voorkeur aan Greaser?” (*scheldnaam voor een Mexicaan*)

Cortez vloog uit zijn stoel overeind en boog zich

naar Smith over.

Een ogenblik leek het erop dat hij hem een klap wilde geven... toen, met een gemompelde vloek, ging hij weer terug naar zijn stoel, trok zijn pistool uit de holster en legde dat naast zich op de tafel.

„Gebruik dat woord niet meer, señor!” zei hij met toonloze stem. „De volgende keer krijg je antwoord met dit!” hij legde zijn bruine hand veelbetekenend op het wapen.

„All right, wat wil je?” vroeg Smith kortaf, terwijl hij zich langs de wand afzette om een gemakkelijker houding te krijgen.

„Zoals ik al zei, señor, hebben wij samen nog een rekening af te doen! We hebben elkaar drie keer ontmoet. De eerste keer nam je m'n pistolen en m'n paard... in de canyon sloeg je me knockout en vanavond in de saloon schoot je m'n pistool uit m'n hand...!”

„Dat is 't risico als je met 'n kerel als Croft meedoet!” bromde Smith.

Cortez lachte zachtjes voor zich heen en Smith vroeg zich af waar de Mexicaan heen wilde. Hij kon er nauwelijks hoogte van krijgen.

„Je hebt stevige vuisten en je bent vlug met 'n pistool,” vervolgde Cortez. „Ik weet ook hoe ik hiermee moet omgaan!”

Hij nam het pistool van de tafel, liet het aan de beugel om zijn wijsvinger draaien en toen schoot hij.

De knal van het schot daverde door het kleine vertrek en Smith voelde de kogel rakelings langs zijn hoofd suizen en in de lemen wand slaan.

Het kwam zo volkomen onverwacht dat hij met de grootste moeite een onbeheerste beweging wist te voorkomen.

Zijn grijze ogen, half dichtgeknepen, keken star naar de Mexicaan die schaterend lachte terwijl hij het pistool weer op de tafel naast zich legde.

Smith haalde diep adem, snoof de kruitdamp op en kuchte zachtjes.

„Nu zie je wat ik bedoel, señor!” grijnsde Cortez.

„Ik zie het!” mompelde Smith verachtelijk. „Jij houdt wel van 'n spelletje als er geen risico voor je aan zit!”

Cortez knikte langzaam, de grijns nog steeds op zijn gezicht.

„Si, señor. Ik houd van een good game en ik wil er

zelfs wat risico bij lopen... niet veel! Het is altijd dom om te veel risico te nemen. Maar met jou, señor, ben ik bereid om wat risico te nemen, omdat ik weet dat ik de betere man ben!” „Wees er gelukkig mee!” mompelde Smith. „En wat is Croft nu van plan. Ik neem aan dat hij in de buurt is of onderweg om ’n kijkje te komen nemen.”

De Mexicaan schudde het hoofd.

„Señor Croft is big man. Hij heeft geen interesse voor jou, señor. Hij vroeg mij om met jou af te rekenen!”

„Voor je dat doet, zou je ’n sigaret voor me kunnen maken,” stelde Smith voor.

Cortez lachte.

„Sure!”

Met vlugge, lenige vingers rolde hij een van zijn bruine sigaretten, stak die Smith in de mond en gaf hem vuur.

„Thanks!”

Terwijl Smith kalm rookte, zijn hoofd achterover geleund om de rook uit zijn ogen te houden, verliet Cortez het vertrek.

Even later kwam hij terug, een Colt in zijn hand en

Smith ontdekte dat het zijn eigen vuurwapen was.

Toen nam hij hem het eind sigaret uit de mond, liet het op de vloer vallen en drukte het uit met zijn gelaarsde voet.

„Nu wat ons spelletje betreft, señor! Jij bent vlug met 'n pistool en ik ook. Wat vind je ervan om hier nu uit te maken wie de beste is?”

Smith keek hem onderzoekend aan en ontdekte het flauwe spottende glimlachje.

„Je zou niet durven, amigo!” bromde hij met een schamper lachje. „Vertel me eens, wat is nu eigenlijk het trucje?”

Cortez nam de Colt van Smith van de tafel en woog hem in zijn hand, zijn donkere ogen op zijn tegenstander gericht. Ogen die brandden van haat en afkeer.

„In dit pistool zit één patroon,” legde hij uit. „Ik zal je losmaken en leg het wapen hier op de rand van de tafel. Mijn eigen pistool leg ik hier aan het andere eind en ik zal bij de deur gaan staan. Dezelfde afstand, señor! Dan, op mijn teken, proberen we ieder ons pistool te bereiken. Wie het het eerst te pakken heeft...” hij maakte een beweging met zijn handen,

„hij zal de beste zijn!”

Hij keek Smith vragend aan maar het spottende lachje week niet van zijn gezicht en Smith was er zeker van dat er ergens een valstrik verborgen moest zitten.

Hij schudde langzaam het hoofd.

„Ik geloof niet dat je dat risico durft te nemen,” zei hij kort.

„’t Is geen risico... voor mij, señor,” antwoordde de Mexicaan. „Ik weet, señor, dat ik de beste zal zijn van ons tweeën!”

„En ik weet waarom jij dat weet, amigo!” bromde Smith. „Zou ik de patroon in mijn pistool eens mogen zien?”

„Je vertrouwt me niet?”

„No! Ik ben ervan overtuigd dat je uit dat patroon de kogel verwijderd hebt!” antwoordde Smith afgemeten.

Cortez barstte opnieuw in een onbedaarlijk gelach uit.

„Je kunt dat denken,” zei hij, „maar je bent er niet zeker van! Je kunt je niet permitteren om het risico niet te nemen want in het andere geval blijft er mij

maar een ding over... en dan heb je geen enkele kans!”

En zo was het precies, dacht Smith terwijl hij zijn ogen gericht hield op het uitdagend glimlachende gezicht van Miguel Cortez.

Als hij op het voorstel inging, zouden zijn handen en voeten worden losgemaakt en dat was al heel wat. Dan hing het er verder van af of hij iets goeds zou kunnen bedenken om de Mexicaan schaakmat te zetten.

„Wel señor, wat gaan we doen! Ons spelletje...?”

Smith knikte.

„All right, maak me maar los!”

Cortez knielde naast hem neer en haalde uit zijn achterzak een mes te voorschijn dat plotseling openflitste.

Hij keek Smith een ogenblik doordringend aan.

„Iets anders, señor!” Zijn andere hand schoot tussen zijn vest en uit een schouderholster haalde hij een kleine revolver. „Probeer geen trucjes uit te halen. Wij handelen op mijn teken. Als je het spelletje niet op de juiste manier meespeelt, señor, krijg ik je met dit hier te pakken.”

Het pistool verdween weer en met enkele forse halen sneed hij de touwen om de handen en benen van Smith nagenoeg door.

Snel week hij achteruit.

„De rest zal gemakkelijk gaan!”

Toen Smith zijn handen van elkaar wrong, sprong het touw stuk en na een ogenblik had hij ook het touw van zijn benen verwijderd.

Hij haalde diep adem maar bleef op de grond zitten terwijl hij met langzame bewegingen zijn polsen masseerde om de bloedsomloop weer te herstellen.

Het duurde verscheidene minuten gedurende welke de Mexicaan hem waakzaam gadesloeg, zijn hand op zijn pistool.

Toen stond Cortez op, zonder Smith uit het oog te verliezen en schoof de tafel zo goed mogelijk naar het midden van het vertrek.

Hij legde Smith's pistool aan de rand van de tafel en zijn eigen wapen aan de andere zijde en liep achteruit naar de deur.

Smith krabbelde voorzichtig overeind en bewoog zijn benen in een langzame ritmische beweging om

zijn bloed weer normaal te doen stromen.

Zijn gedachten werkten op volle kracht. Hij was ervan overtuigd, dat zijn pistool als schietwapen waardeloos was. Hij zou op een andere manier te werk moeten gaan.

„Ready, señor?” vroeg Cortez op spottend uitdagende toon maar ook zijn lichaam stond als een veer gespannen. Toen riep hij op luide toon: „Now!!”

Smith had zich afgevraagd of hij er iets mee zou kunnen bereiken als hij de tafel omver zou smijten in de richting van zijn tegenstander, maar hij vermoedde dat de Mexicaan met die mogelijkheid zou rekening houden en erop verdacht zou zijn.

In plaats daarvan balde hij al zijn krachten samen in een enorme sprong, die hem boven op de tafel deed belanden.

Cortez had inderdaad een onderdeel van een seconde gearzeld, alsof hij wilde zien hoe zijn tegenstander zou handelen... toen gleed hij als een slang naar de tafel! Hij had zijn pistool beet en richtte in één beweging. Juist toen hij de trekker overhaalde, trof de voet van Smith zijn vuist in een venijnige trap!

Smith hoorde de kogel vlak naast zijn hoofd in het plafond inslaan, een duidelijke tik die zich mengde met de oorverdovende knal van het schot en de doffe klap waarmee het wapen tegen de wand van het vertrek vloog.

Toen, terwijl Cortez' hand razendsnel naar het pistool in de schouderholster tastte, wierp hij zich van de tafel op de Mexicaan.

Cortez wist hem gedeeltelijk te ontwijken maar hij ging toch tegen de grond met Smith naast zich. De Mexicaan had de kleine revolver al in de hand toen Smith de hand beet kreeg en met plotselinge reuzenkracht op de vloer neerdrukte.

Miguel Cortez kreunde van pijn en zijn vingers openden zich machteloos!

In een oogwenk had Smith het wapen te pakken en hief zich langzaam overeind, zijn gezicht een grimmig masker.

Hij zuchtte diep en zijn gezicht vertrok toen een vlammeende pijn door zijn achterhoofd schoot en hem plotseling weer herinnerde aan de dreun die hij die nacht had opgelopen.

Hij leunde een ogenblik tegen de tafel, zijn tanden op elkaar geklemd. Cortez, op de grond liggend, keek naar hem omhoog met ogen die dof waren en waarin angst te lezen was.

De pijn trok weg en Smith maakte een beweging met het pistool.

„Get up, Cortez! Ik hoop dat je er nu achter bent wie de beste man is!”

De Mexicaan kwam, met een schichtige blik naar het pistool, overeind. Al zijn bravoure was verdwenen. Als verdwaasd streek hij langzaam over de hand die met geweld tegen de vloer was gebeukt. Opnieuw had hij het tegen deze tegenstander moeten afleggen en het had hem volkomen van zijn stuk gebracht.

Zijn ogen nog steeds op de revolver gericht vroeg hij, bijna bedeesd: „Wat nu, señor?”

„De sheriff zal blij zijn je te zien!” bromde Smith. Hij had de woorden nauwelijks geuit, toen de deur werd opengerukt en sheriff Williams op de drempel verscheen, zijn geweer in de holte van zijn arm.

„Ik dacht dat ik jou hier zou vinden, Smith,” zei hij met opluchting in zijn stem. „En nog steeds heel! Wat is er gebeurd?”

Smith legde in korte bewoordingen de situatie uit en Williams knikte bedachtzaam.

„Heb al een uur naar je lopen zoeken,” verklaarde hij. „Davis was al vroeg bij me om te vertellen dat je vannacht niet was komen opdagen en toen

vertrouwde ik 't niet meer! 'n Kleine jongen zette me op het goeie spoor toen-ie me kwam vertellen dat hij hier een schot gehoord had. Dit is namelijk het huis waar Croft vroeger woonde en waar-ie nog weleens verblijft als hij in de stad is!”

Hij keek Cortez met sombere blik aan.

„Ik ben precies op tijd om dat stuk gespuis in ontvangst te nemen!”

Smith raapte zijn Colt op, die van de tafel op de vloer terechtgekomen was en liet de ene patroon in zijn hand vallen.

„Net wat ik dacht,” constateerde hij na een ogenblik. „'n Losse patroon. Jij bent geen man, amigo. Je bent alleen maar 'n kleine, lafhartige coyote, met 'n heel grote mond.”

Zijn hand haalde uit en Cortez kromp in elkaar. Smith lachte verachtelijk.

„Yeah, je bent 'n uitgesproken lafaard!”

„Ik heb 'n goed plaatsje voor 'm,” bromde sheriff Williams. „Voorlopig zit hij daar goed geborgen en zal niemand last van 'm hebben!”

HOOFDSTUK X

Smith krijgt de gewenste informatie

Enkele uren later stapte Smith het registratiekantoor van Sam Hill binnen.

Hij voelde zich weer aardig opgeknapt en fit genoeg om de dingen te doen, die, naar hij meende, gedaan moesten worden om de strijd om de Donovanranch tot een goed einde te brengen.

Hij had een bad genomen en doc Davis had verder zijn beste zorgen aan hem besteed. De wond aan zijn achterhoofd was van weinig betekenis en Davis had hem een paar tabletten laten slikken, die de pijn heel aardig hadden doen verminderen.

Sam Hill keek van achter zijn schrijftafel naar zijn bezoeker, haakte haastig het ijzeren brilletje achter zijn oren vandaan en schoot overeind, een en al glimlach. Smith herkende in hem een van de bezoekers van de saloon en het was duidelijk dat Sam

op zijn beurt ook hem herkende.

„Hello, stranger,” begon hij opgewekt en toen in een adem door: „Dat was een goeie partij gisteravond. A good fight. Ik heb er al heel wat gezien, maar deze keer bleef ’t netjes. No gunplay! Dank zij jou.” Hij grinnikte zachtjes voor zich heen. „Ik heb ’t idee dat Neil Croft een hekel zal hebben aan z’n gezicht als-ie het vanmorgen in de spiegel heeft gezien!” Hij lachte kakelend. „Well, wat kan ik voor je doen?”

Smith keek het mannetje glimlachend aan.

„Ik dacht, mister Hill, dat je me misschien aan een paar inlichtingen zoudt kunnen helpen!”

„Als ik het kan, graag. Be a pleasure!”

„Ik zou graag willen weten wie eigenaar is van de Donovan-ranch?”

Hill keek hem met zijn kraaloogjes onderzoekend aan.

„Je bedoelt... de Rocking C?”

„Was vroeger de Donovanranch,” knikte Smith. „Die bedoel ik, ja.”

„Well, Croft is de eigenaar. Dacht dat je dat wel wist... na gisteravond!”

Hij grinnikte opnieuw bij de gedachte.

„Hoe staat het eigendom hier ingeschreven?” vroeg hij toen. „Wat voor eigendomsbewijs heeft Croft overlegd.”

Hill streek met zijn hand langs zijn magere kin. „Wat dat betreft,” zei hij, terwijl hij zijn bezoeker nieuwsgierig opnam, „de ranch staat hier niet als eigendom van Croft geregistreerd...”

„Niet?” vroeg Smith verbaasd.

„Nee. Maar evengoed is hij de eigenaar. Hij heeft zich in het bezit van de ranch gesteld zonder dat de vroegere eigenaar daartegen bezwaren heeft gemaakt. Bovendien zal Croft ongetwijfeld een bewijsstuk hebben dat de ranch aan hem is overgedragen. Daarom heeft old man Donovan natuurlijk nooit bezwaren gemaakt!”

Smith knikte peinzend.

„I see! Maar stel nu eens dat Croft geen eigendomsbewijs zou kunnen tonen? Hoe liggen dan de kaarten?”

„Dan blijft Croft eigenaar, zolang hij de ranch in zijn bezit heeft. Iemand anders moet dan maar met papieren aantonen dat hij de werkelijke eigenaar is!”

„En...” Smith begon zachtjes te lachen, „ik vraag je ’t hemd van je lijf, mister Hill...”

„No, no, ga je gang. En noem me maar Sam... iedereen doet ’t!”

„All right, Sam, en als nu eens iemand anders bezit zou nemen van de ranch... wat dan?”

„Dat zou niet lang stand houden als Croft kan bewijzen dat hij de rechtmatige eigenaar is!”

„En als Croft geen bewijsstukken zou kunnen overleggen...?”

Sam Hill keek Smith met een olijk lachje aan en grinnikte alsof hij veel binnenpret had.

„In dat geval, mister...”

„...Smith!”

„...mister Smith, zou Neil Croft in ’n verdraaid moeilijk parket zitten. Dan zou hij vermoedelijk geen been hebben om op te staan!”

Smith knikte en glimlachte van voldoening.

„Ik geloof dat het dat is wat je graag wilde horen, mister Smith!”

„That’s right, Sam... Jij bent geen vriend van Croft, als ik ’t wel heb!”

„Zo is het, mister Smith. Ik moet hem niet. Hij

deugt niet!”

„Bedankt, Sam. Ik hoop dat je dit gesprek onder ons houdt. Ik zal je graag ’n glas bier aanbieden als we elkaar een dezer dagen in de ‚Longhorn’ ontmoeten. Als het een beetje rustig is!”

„Voor mij hoeft ’t niet rustig te zijn,” verzekerde Sam. „Ik hou wel van ’n goed knokpartijtje. Als ’t maar netjes blijft.”

„Wel, nogmaals bedankt, Sam,” lachte Smith.

„’t Was me ’n genoegen,” antwoordde Sam.

„En zo liggen dus de zaken, doc,” besloot Smith, nadat hij aan Davis verslag had gedaan van zijn gesprek met Sam Hill. „Als we de ranch in bezit kunnen krijgen, dan heeft, om met Sam te spreken, Croft geen been meer om op te staan!”

„Je vergeet,” wierp Davis tegen, „dat Croft een eigendomsverklaring heeft. Hij heeft de ranch vermoedelijk niet als zijn eigendom laten registreren omdat hij liever niet met die verklaring van Donovan op tafel wilde komen. Was misschien bang dat iemand wel eens aan de echtheid zou kunnen twijfelen en de zaak verder zou gaan uitpluizen. Maar als je hem in een hoek drijft, zal hij er ongetwijfeld mee voor den

dag komen. Dan zal hij dat risico nemen...!”

„Als hij ermee voor den dag kan komen,” mompelde Smith.

„Eh?” vroeg Davis, alsof hij het niet verstaan had. „Ik zei, als hij die verklaring voor den dag kan brengen!” glimlachte Smith veelbetekenend.

„Denk je dat je daaraan iets kunt doen?”

„’t Valt te proberen!”

„Je zult hem de eerstkomende dagen hier niet in de stad kunnen treffen, als dat je bedoeling is. Met zijn toegetakeld gezicht zal hij voorlopig wel op de ranch blijven!”

„Dat denk ik ook!” beaamde Smith.

„Wat ben je dan van plan...?”

„Dat laat ik je morgen weten, doc! En ik hoop dat je van de partij zult zijn...” „Ik ben waarachtig blij dat je er bent!” riep Jimmy toen Smith, vroeg in de middag het erf van de Double Hawk opreed en zich uit het zadel liet glijden. „We begonnen ons, eerlijk gezegd, behoorlijk ongerust te maken. We wisten niet dat je de nacht zou overblijven. Toch geen moeilijkheden gehad?”

„’n Paar kleine strubbelingen, zoals je al gehoord

zult hebben.”

„We hebben niks gehoord.”

„Dan zul je er nog van horen,” lachte Smith.

Hij wuifde naar Paul Donovan, die in een gemakkelijke stoel op de veranda lag.

„Hi, cowboy! Hoe voelen we ons vandaag?”

De jongen lachte.

„Ik voel me fijn, mister Smith,” verzekerde hij.

„Heb me nog nooit in m’n leven zo lekker gevoeld.”

„En dat zal nog beter worden. Ik heb gisteravond in Willows ’n paar goeie bekenden van je ontmoet. Will Wright, Joe Mitchell en John Trigger...”

„Is ’t waar?” riep Paul uit. „Heb je ze verteld dat ik hier ben?”

„Yeah! Ze komen je opzoeken. Mitchell en Trigger had ik al hier verwacht. Wright zal vermoedelijk morgen komen.”

„Jee, that’s great!”

„En er is alle kans dat ze niet meer weggaan, son,” vervolgde Smith. „Ze staan erop om weer voor de Donovanranch te gaan werken!”

„Maar... maar, hoe zit het dan met Croft,” stamelde Paul.

„Ik bedoel, als Croft binnenkort de ranch verlaten heeft!” lachte Smith.

„Ben je te weten gekomen wat je wilde weten, Steve,” informeerde Timmy.

„Yeah!”

Hij wendde zich tot Lefty Jones, die de teugel van zijn paard vasthad om Blackie te gaan verzorgen.

„Wil je hem goed droogwrijven, Lefty, hem flink wat eten en drinken geven en in de stal zetten, zodat-ie goed kan uitrusten. Hij heeft vanavond nog ’n lange rit voor de boeg...”

„Denk je dat je hulp nodig hebt, Steve?”

Smith schudde het hoofd.

„Nee, dit karwei is iets voor een man alleen. Maar een dezer dagen, son, zal ik je hulp hard nodig hebben!”

„Je kunt op ons allemaal rekenen, Steve, dat weet je.”

„I know, Jimmy!”

Hij sloeg de jonge cowboy kameraadschappelijk op de schouder.

„Zou je nog iets voor me te eten hebben?” vroeg hij. „En als je er nog koffie bij hebt! Dan zal ik jou ’t

hele verhaal vertellen!”

HOOFDSTUK XI

De Nachthavik slaat zijn slag

Het was even na middernacht toen de Nachthavik zijn zwarte paard tot staan bracht bij een klein bos eikenhakhout, waartussen enkele bomen hoog oprezen, hun donkere kruinen afgetekend tegen de flonkerende hemel.

Op nauwelijks honderd meter afstand lag de groep gebouwen van de Rocking C, een donkere massa in een door het sterrenlicht vaag zichtbare omgeving.

Een verlicht venster in het benedengedeelte van wat vermoedelijk het ranchhuis was, toonde aan dat nog niet iedereen op de ranch zich te slapen had gelegd.

De Nachthavik had zich, voor hij aan deze gevaarvolle onderneming begon, uitvoerig door Paul en de beide cowboys, die in de namiddag op de Double Hawk waren komen aanrijden, laten voorlichten

omtrent de juiste plaats van de verschillende gebouwen en de ligging van de vertrekken in het ranchhuis. Hij zou er in het donker gemakkelijk zijn weg in kunnen vinden.

Zij hadden hem op dit bos gewezen als de meest geschikte plaats, vlak bij de ranch, om zijn paard achter te laten. Paul had hem verteld dat, toen hij daar nog woonde, een van de ramen aan de achterzijde van het ranchhuis gemakkelijk kon worden omhooggeschoven omdat de ijzeren pin, die het raam op zijn plaats moest houden, niet precies meer in het kozijn pakte. Het was natuurlijk mogelijk, dat Croft het euvel had laten verhelpen, maar misschien had hij er nooit erg in gehad.

De Nachthavik steeg af en sloeg de teugel losjes over de tak van een struik. Hij klopte Blackie liefkozend op de hals en het zwarte paard draaide het hoofd naar hem toe. Het wist wat zijn meester van hem verwachtte.

Toen begaf de Nachthavik zich op pad naar de ranch.

Op dit middernachtelijk uur zouden, naar hij uit ervaring wist, de cowboys, na een vermoeiende dagtaak, allang op hun ene oor liggen en in hun eerste

slaap zijn. Er was voor Croft ook geen enkele reden om een nachtelijke aanval te vrezen en vermoedelijk zou er dus ook geen bewaking zijn.

Toch had hij de laatste mijl zijn paard vrijwel stapvoets doen gaan om te voorkomen dat de hoefslagen in de nachtelijke stilte zouden worden gehoord.

Geleerd door de ervaringen van de laatste dagen, was hij nu zelf ook waakzaam en op zijn hoede, zijn ogen wijd open en zijn oren gespitst, terwijl hij de ranch naderde, waarvan de gebouwen nu steeds scherper vormen kregen.

In de schaduw van een grote katoenboom bleef hij staan op nauwelijks vijftientwintig meter van het ranchgebouw. Vanwaar hij stond, kon hij een deel van het vertrek achter het verlichte venster overzien. Hij wist dat het het woonvertrek was.

Hij wachtte, geduldig als een roodhuid, al zijn zintuigen gespannen om zeker te zijn dat er niemand in de omgeving was. Hij was ervan overtuigd dat hij tot nu toe onopgemerkt was gebleven.

Of niet?

Er was geen enkel geluid te horen geweest, maar

plotseling was hij er zich van bewust dat er iets of iemand vlak bij hem in de buurt was!

Met een nauw merkbare beweging verplaatste hij zich naar de stam van de boom en met deze rugdekking, draaide hij zich langzaam om.

Hij verstarde en voorzichtig gleed zijn hand naar zijn pistool.

Op nauwelijks vier meter van hem vandaan, zag hij de donkere vorm van een hond... een dier van enorme afmetingen.

Het stond daar onbeweeglijk en hij kon het glanzen zien van de ogen die strak op hem gericht waren en de half geopende bek waarin de tanden blikkerden in het flauwe licht.

Een zacht gegrom van achter uit de keel bewees, dat het ondier in het duister de beweging van de hand had gezien en vermoedelijk de betekenis ervan begreep.

Het bewoog zich langzaam naar opzij zonder de afstand te vergroten en de Nachthavik begreep dat het naar de meest geschikte gelegenheid zocht om aan te vallen.

Dit was geen waakhond die alleen maar tot taak

had zijn meester op ongewenste bezoekers te attenderen. Het beest was erop getraind om zelfstandig die ongewenste bezoekers onschadelijk te maken en hij had geluk gehad dat hij, op een of andere onnaspeurlijke wijze gewaarschuwd door een zesde zintuig, de aanwezigheid van het monster had bemerkt voordat het tot een onverhoedse aanval was kunnen overgaan.

Croft had zich de beste bewaking aangeschaft die er te krijgen was, dacht de Nachthavik grimmig.

Het zou hem weinig moeite kosten om zich door een welgemikte kogel van het dier te ontdoen, maar dat zou meteen de ranch alarmeren en zijn hele onderneming doen mislukken.

Dat moest in elk geval worden voorkomen!

Zijn scherpe grijze ogen, tot spleetjes vernauwd, volgden de beweging van het dier, dat langzaam een halve cirkel beschreef zonder de Nachthavik een seconde uit het oog te verliezen.

Hij wist dat de hond, als hij aanviel, hem naar de keel zou vliegen en al zijn spieren en zenuwen stonden onder hoogspanning in afwachting van dat moment. Die aanval zou moeten mislukken!

Toen kwam hij plotseling van de boom los en deed een stap in de richting van het dier.

Het scheen erop te hebben gewacht.

Met een diep, donker gegrom zette het aan voor een sprong en vloog een onderdeel van een seconde later de Nachthavik naar de keel!

Als een flits dook deze in elkaar toen hij het donkere lichaam op zich zag toeschieten, zijn machtige handen raakten de onderkant van het dier en terwijl zijn gespierde lichaam zich als een veer ontspande, smakte hij het dier tegen de boomstam.

Onder aan de stam bleef het hondenlichaam liggen, volkomen roerloos.

De Nachthavik zuchtte diep, streek met zijn hand over zijn ogen alsof hij de nachtmerrie vandaar even wilde wegvagen en veegde toen met zijn zwarte halsdoek langs zijn gezicht en hals, die nat waren van het zweet.

Langzaam blies hij zijn adem uit terwijl hij een blik wierp op het lichaam van de hond. Het leek wel een kalf. Hij gaf de voorkeur aan een man met een pistool.

Het hele voorval had nauwelijks enkele minuten in

beslag genomen en het had verder op geen enkele manier de aandacht getrokken.

Alles was rustig en de Nachthavik was ervan overtuigd dat er verder geen bewaking aanwezig zou zijn.

Croft zou ongetwijfeld volkomen op de hond vertrouwd hebben.

Wel, dan kon de operatie nu verdergaan.

Hij bond de zwarte halsdoek voor zijn gezicht en snel verliet hij de schaduw van de boom en bewoog zich naar het verlichte venster.

Staande buiten de lichtschijs, gluurde hij naar binnen en een flauw glimlachje verscheen rond zijn lippen.

Er was in de kamer maar één man aanwezig, Croft, die aan een grote, ronde tafel zat te lezen, een dunne sigaar in de hand. In een hoek van het vertrek, naast de deur die, naar de Nachthavik wist, naar een slaapkamer leidde, stond een kleine, groen gelakte brandkast.

De Nachthavik geloofde niet dat er in het ranchhuis nog iemand anders aanwezig zou zijn. De cowboys en ook de kok zouden wel in het bunkhouse slapen.

Het zou tenslotte nog een gemakkelijk karwei kunnen worden!

Snel liep hij om het huis heen naar de achterzijde.

Daar was de keuken en het daaraan grenzende vertrek moest de vroegere provisiekamer zijn, volgens de uitleg die Paul gegeven had. Het raam van dat vertrek moest hij hebben.

Voorzichtig wurmde hij zijn vingers onder de houten lijst en slaagde erin de opening iets groter te krijgen. Toen had hij beter houvast en met een zacht schurend geluid, gleed het raam omhoog.

Na een laatste blik over het achtererf, klom hij snel naar binnen en schoof het raam weer omlaag.

In het halfduister bereikte hij de deur en kwam in een korte gang die dwars door het ranchhuis liep.

Een smalle lichtstreep wees hem de plaats van de deur naar het woonvertrek.

Hij liep er geruisloos heen, luisterde enkele ogenblikken aandachtig, trok zijn pistool uit de holster en drukte de deur open.

Als een schim gleed hij de kamer in en duwde de deur zachtjes achter zich dicht.

Croft was nog verdiept in zijn lectuur maar

plotseling werd hij zich blijkbaar bewust dat er iemand in de kamer was gekomen en met een ruk keek hij op.

Zijn ogen werden groot en hij slikte krampachtig toen hij onverwachts de donkere, sinistere figuur met het dreigend gerichte pistool in het oog kreeg.

Zijn lippen waren nog steeds gezwollen en rond zijn ene oog zat een grote donkere vlek, in het lamplicht duidelijk zichtbaar.

Wright had waarachtig geen half werk geleverd, dacht de Nachthavik.

Croft ademde diep en met een hand die lichtelijk beefde, legde hij de lange sigaar in een asbak. Hij likte met zijn tong langs zijn lippen en vroeg toen, met ietwat onzekere stem:

„Who are you? W-w-wat wil je?”

De Nachthavik deed een stap naar voren.

„Wie ik ben, doet er weinig toe,” antwoordde hij met gedempte stem. „Sommigen noemen me de Nachthavik... dat is ook voor jou voldoende! En wat ik wil?” Hij lachte. Een kort, onheilspellend lachje. „Dat weet je vermoedelijk, Croft!”

„Geld?”

„Is altijd gemakkelijk.”

„Dan tref je ’t niet. Je kunt hebben wat ik hier in m’n portefeuille heb. Dat is alles. De rest staat op de Bank!”

Hij greep naar de binnenzak van zijn jas en de Nachthavik waarschuwde zachtjes:

„Als je daar ’n revolver hebt, Croft, denk er dan aan dat mijn kogel altijd vlugger gaat!”

Croft die zijn houding weer had teruggevonden nu er blijkbaar geen onmiddellijk gevaar dreigde, snoof minachtend en smet met een onverschillig gebaar zijn portefeuille op tafel.

„Haal ’t geld er maar uit!”

Croft opende de portefeuille en legde de bankbiljetten die erin zaten op tafel. Hij schoof het stapeltje in de richting van de Nachthavik.

„Dat is alles wat ik hier heb. ’n Paar honderd dollar!”

„En daarin?” De Nachthavik wees naar de brandkast.

„Daar zit geen geld in,” antwoordde Croft snel.
„Niks als wat papieren, die voor jou waardeloos zijn!”
„Open up!”

„Luister nou 'ns...” begon Croft, maar de Nachthavik onderbrak hem met een kort gebaar.

„Je hebt gehoord wat ik zei. Dat... of dit!” en hij bracht langzaam het pistool omhoog.

Croft zag de dreiging in de koele, grijze ogen boven het masker en hij gaf zich gewonnen.

Moeizaam stond hij op, liep naar een kleine kast en trok een lade open.

Toen zijn vingers zich om de revolver sloten, die daarin lag, voelde hij plotseling het pistool van zijn overvaller in de rug en een spottende stem zei:

„De sleutel, Croft! Met dat ding krijg je de safe niet open!”

Met een gemompelde vloek liet hij het wapen los en haalde uit een doos in de hoek van de la een sleutel te voorschijn.

Hij bood de sleutel aan maar de Nachthavik schudde het hoofd.

„Jij mag 't doen, vriend,” zei hij zacht, „en het is te hopen voor je dat de sleutel past!”

Croft, zijn zware lippen op elkaar geklemd, liep naar de kleine brandkast, stak de sleutel in het slot, draaide tweemaal en trok toen de zware stalen deur

open.

„Van hier af zal ik het overnemen,” mompelde de Nachthavik en de kolf van zijn pistool kwam met een doffe klap neer op het hoofd van Croft.

Hij legde het bewusteloze lichaam ter zijde en bukte zich voor de geopende kast.

Het eerste waar zijn oog op viel, was een bundel bankbiljetten die hij haastig bij zich stak.

Toen begon hij snel de papieren die in de brandkast aanwezig waren door te snuffelen.

Een blik was voldoende om ze stuk voor stuk snel ter zijde te leggen.

Tenslotte bleef een kleine kartonnen map over, die hij mee naar de tafel nam. Onder het lamplicht nam hij de daarin aanwezige stukken snel door. Veecontracten... schuldbekentenissen... het interesseerde hem allemaal niet. Plotseling vond hij wat hij zocht en hij gromde van voldoening.

In een enveloppe vond hij de verklaring, die Earl Donovan getekend had. Hij nam ze snel door, vouwde ze daarna weer in elkaar en stak ze in zijn zak.

Toen rangschikte hij de papieren weer netjes in de map en legde die weer terug in de brandkast.

Hij overtuigde zich ervan dat alles weer op zijn plaats lag, sloot toen de kast en legde de sleutel terug in de lade.

Croft lag nog volkomen roerloos op de grond en het zou nog wel een paar uur duren eer hij weer aan de oppervlakte zou komen.

Na een laatste blik in het rond, liep de Nachthavik naar de olielamp en draaide de pit omlaag.

Door de gang liep hij naar de voordeur en schoof de grendel terug.

Voorzichtig opende hij de deur en bleef aandachtig staan luisteren.

Het erf lag verlaten onder de sterrenhemel en er was geen enkel geluid te horen dat hem verontrusten kon.

Hij stapte naar buiten en trok de deur dicht. Toen richtte hij zijn schreden naar de katoenboom om nog even te gaan zien hoe het met de hond gesteld was.

Maar hij had nauwelijks enkele passen gedaan, toen een harde stem ergens achter hem zich liet horen.

„Dat is ver genoeg, stranger! Put up your hands, mister!!”

De Nachthavik reageerde met de snelheid van de

bliksem.

Bij de eerste woorden had hij zich opzij geworpen en lag zijn pistool in zijn hand.

Hij vuurde enkele schoten af naar de hoek van het ranchhuis, waar zijn tegenstander zich blijkbaar bevond en onmiddellijk daarna zette hij het op een lopen! Geen tijd om dit verder uit te vechten!

Zigzaggend rende hij gebukt over het erf weg, terwijl de nachtelijke stilte werd verscheurd door het gedaver en gedreun van de schoten die hem werden nagezonden.

De kogels floten hem om de oren en de echo's galmden na tot hij ongedeerd, in de beschermende duisternis, aan het vervaarlijk oog van zijn vijanden onttrokken was.

Hij hoorde nog het lawaai en rumoer van stemmen terwijl hij zich, in iets rustiger tempo naar het eikenbos haastte, waar zijn paard stond te wachten.

Hij vroeg zich een ogenblik af of een achtervolging zou worden ingezet, maar daar maakte hij zich geen zorgen over. Het zou hem weinig moeite kosten in het duister eventuele achtervolgers te ontlopen.

Blackie stond nog op de plaats waar de Nachthavik

hem had achtergelaten en hij begroette zijn meester met een zacht gesnuif.

„Oké son,” mompelde de Nachthavik terwijl hij het paard zachtjes op de hals klopte, „dat karweitje zit er weer op. Tot ieders tevredenheid, behalve misschien van mister Croft!”

Hij slingerde zich in het zadel en liet Blackie even de sporen voelen. Het zwarte paard legde de oren in de nek en stoof weg alsof de duivel hem op de hielen zat.

Met een gevoel van diepe tevredenheid liet de Nachthavik de koele nachtwind langs zich heensuizen...

HOOFDSTUK XII

De Nachthavik rijdt naar Willows

Na enkele mijlen liet de Nachthavik zijn paard in draf overgaan en keerden zijn gedachten terug naar de zojuist volbrachte onderneming.

Het feit dat hij niet ongezien van de Rocking C was weggekomen, was een beetje een streep door de rekening.

Hij had met opzet het geld van Croft meegenomen om de rancher de indruk te geven dat het hem alleen daarom te doen was geweest.

Hij hoopte op die manier te bereiken dat Croft niet zijn papieren zou gaan nasnuffelen om te zien of er iets ontbrak en er dus ook niet achter zou komen dat zijn overvaller, behalve het geld, ook de verkoopverklaring had meegenomen.

Als hij het wel ontdekte, zou hij begrijpen wat er aan de hand was en zijn maatregelen nemen.

Het zou dan weleens heel moeilijk kunnen worden om de ranch in handen te krijgen.

Het was nu maar de vraag of de man die zijn aanwezigheid had ontdekt, hem al langer tevoren had bespied en had gezien dat hij in de paperassen van Croft aan het snuffelen was geweest.

Als dat zo was, zou hij er zonder twijfel Croft van op de hoogte brengen en dan was het wel zeker dat hij de diefstal van zijn eigendomsbewijs zou ontdekken.

Terwijl hij in gestrekte draf onder een hemel vol sterren door het weideland van de Bitter Creek Meadows reed en zijn gedachten zich met dit probleem bezighielden, schoot hem plotseling een oplossing door het hoofd die in één klap aan alle moeilijkheden een einde zou maken.

Gesteld dat hij kon aantonen dat de verklaring die hij nu in zijn bezit had, inderdaad een vervalsing was!

De verklaring bevatte, zoals hij gezien had, vier handtekeningen. Die van Earl Donovan, de rancher die inmiddels gestorven was, van Croft, die de koop aanvaard had en van de twee getuigen Bill Roscoe en de advocaat Oliver.

De laatste was de belangrijkste. Hij had de verklaring opgesteld en, aangezien Donovan ze niet getekend had, was Oliver vermoedelijk de man die de handtekening van de rancher had vervalst.

Hij had al eens een zaak voor Donovan behandeld en was daardoor ongetwijfeld in het bezit van stukken die diens handtekening droegen.

Oliver was de belangrijkste man, na Croft, in deze zaak en ook de enige die er misschien toe gebracht zou kunnen worden om een bekentenis van de waarheid af te leggen.

Dat zou heel vlug moeten gebeuren. Wanneer Croft de diefstal zou ontdekken, zou hij zich zeker met de advocaat in verbinding stellen en dan zou mister Oliver weleens uit Willow Springs kunnen verdwijnen!

Een gesprek met Oliver nú was van het grootste belang.

Vandaar, dat de Nachthavik, in plaats van naar de heuvels af te buigen, Blackie de vrije teugel gaf en de weg volgde naar Willow Springs.

De Nachthavik bracht Blackie naar de stal van doc Davis en ging toen op zoek naar het huis van Lee Oliver.

Het was nog steeds donker, maar hij had weinig moeite om het te vinden. Evenals het huis van Davis had het rondom een tuin, die geheel verwaarloosd was, en hij begaf zich naar de achterzijde om te proberen langs die kant het huis binnen te komen.

Willow Springs was nog steeds in diepe slaap en er was weinig gevaar dat hij ontdekt zou worden.

Aan de achterzijde was een toegangsdeur, waarin een klein vierkant raampje was aangebracht en de Nachthavik aarzelde geen ogenblik, nam zijn stetson af en met de hoed als bescherming voor zijn handen, drukte hij het ruitje in...

Nog voor het glasgerinkel was verstomd, had hij zijn arm door de opening gestoken en schoof de grendel van de deur.

Snel deed hij de deur open en glipte naar binnen.

Oliver had in het benedengedeelte zijn kantooruimte en het was waarschijnlijk dat zijn slaapkamer op de verdieping zou zijn.

De Nachthavik ontdekte de trap en ging voorzichtig naar boven.

Een luid gesnurk wees hem de weg naar de slaapkamer van de advocaat.

Het vertrek was aardedonker door de dikke overgordijnen die voor het venster hingen en dat kwam de Nachthavik goed gelegen.

Er hing een sterke whiskygeur. Lee Oliver was kennelijk een goeie klant van de ‚Longhorn’.

Hij streek een lucifer aan en ontstak de olielamp die op een tafeltje naast het bed stond.

Terwijl het licht langzaam aangloeide, keek hij neer op de slapende.

Lee Oliver kon niet veel ouder zijn dan veertig jaar maar hij had een ongeregeld leven geleid en de drankfles te zeer aangesproken. Hij zag er als gevolg daarvan al behoorlijk afgetakeld uit.

Een slappe figuur, concludeerde de Nachthavik en hij vroeg zich af of het veel moeite zou kosten om Oliver aan het praten te krijgen.

Maar hij zou wel zien.

Hij schudde de schouder van de advocaat, maar deze mompelde alleen maar in zijn slaap en trachtte zich aan de schuddende hand te onttrekken.

Eindelijk, toen de Nachthavik er wat steviger ging aanstaan, deed hij zijn ogen open.

Ze werden groot van schrik toen hij de zwarte

gestalte naast zijn bed gewaar werd.

Hij deed zijn mond open om te schreeuwen maar er kwam geen geluid en plotseling wierp hij zich met zijn gezicht naar de muur en trok de deken over zich heen.

De Nachthavik trok de deken langzaam terug. Lee Oliver lag te beven in zijn bed.

„Go away,” jammerde hij, „go away..”

„Shut up!” snauwde de Nachthavik. „Draai je naar deze kant, Oliver en ga niet aan 't gillen, want daar zou ik iets aan moeten doen!”

Het duurde even eer Oliver er toe te bewegen was aan het bevel gevolg te geven.

Met grote angstogen keek hij de Nachthavik aan, zijn tanden klapperden hoorbaar en zijn handen bewogen alsof ze onder stroom stonden.

„Je drinkt te veel, Oliver,” mompelde de Nachthavik terwijl hij op het wrak neerkeek.

„W-w-w-ie ben jij?” stamelde de advocaat tenslotte.

De Nachthavik lachte schamper.

„Geen nachtmerrie als je dat soms mocht denken... maar ik zou er een kunnen worden. Dat zal van jou afhangen. Sommige mensen noemen me de

Nighthawk, Oliver. Ik heb 'n hekel aan schurkenstreken en ik ben hier om met jou te praten over een schurkenstreek waar jij bij betrokken bent geweest!”

Lee Oliver schudde heftig het hoofd.

„Ik-ik weet nergens van!”

„Dan zal ik je geheugen opfrissen. Je hebt ongetwijfeld weleens van Earl Donovan gehoord?”

Oliver fronste de wenkbrauwen alsof hij diep nadacht, maar de schichtige blik naar de Nachthavik bewees dat hij zich de naam onmiddellijk herinnerde.

„Wel?”

Oliver knikte snel. Hij was zijn eerste schrik te boven en zijn hersens begonnen weer een beetje normaal te werken.

„Die naam ken ik,” gaf hij toe.

„Earl Donovan is dood,” zei de Nachthavik kort. „Hij stierf in Arizona, nadat hem enkele jaren geleden door een boevenstreek zijn ranch hier afhandig werd gemaakt! Jij weet daar alles van!”

De advocaat likte zijn droge lippen en staarde naar de grijze ogen boven het zwarte masker, die koel en onbarmhartig op hem gericht waren.

Hij aarzelde... slikte enkele keren krampachtig.

„Ik weet dat hij zijn ranch verkocht heeft,” zei hij toen, zijn ogen afgewend.

„Heb jij daar iets mee te maken gehad?” vroeg hij toen kortaf.

Lee Oliver schudde heftig het hoofd.

De Nachthavik haalde langzaam de verkoopverklaring te voorschijn en vouwde het papier open.

„Kom eens overeind en bekijk dit eens,” zei hij op afgemeten toon.

Oliver ging overeind in zijn bed zitten en bij het licht van de lamp liet hij zijn ogen gaan over de verklaring.

De Nachthavik zag hoe hij schrok en even tijd nodig had om te herstellen.

„Hoe... eh... hoe ben je hier aangekomen,” vroeg hij toen. „Heeft Neil Croft...!”

De Nachthavik knikte zwijgend.

„W-w-wat heeft-ie je verteld?” Oliver likte opnieuw langs zijn lippen en zijn handen begonnen weer zachtjes te beven.

„Wat heb jij me te vertellen?” vroeg de Nachthavik

kortaf.

„Ik... ik herinner me nu dat ik die verklaring destijds getekend heb... als getuige,” mompelde de advocaat.

„Is dat alles!”

Oliver zweeg en zijn bevende vingers plukten aan zijn onderlip.

De Nachthavik keek hem enkele ogenblikken strak aan met ogen als stukjes ijs. Toen haalde hij, met een langzaam nadrukkelijk gebaar, zijn pistool uit de holster en legde het wapen op de tafel, binnen zijn bereik.

Het was misschien niet de juiste manier, maar vermoedelijk wel de meest doeltreffende, bedacht hij grimmig.

Lee Oliver keek met ogen, waarin de angst te lezen was, naar het wapen.

„Ik zal je vertellen, vriend,” ging hij verder, „wat jouw aandeel in deze zaak is geweest.” Hij trok het papier uit de machteloze vingers van de advocaat en vouwde het weer langzaam dicht. „Jij hebt deze verklaring opgesteld... jij hebt er je handtekening onder gezet maar... jij hebt ook de handtekening van

Earl Donovan gezet! Jij en niemand anders. Probeer het te ontkennen!”

„Heeft... heeft Croft je dat verteld!”

„Never mind! Ik wil het van jou horen!”

Als toevallig legde hij zijn hand op zijn pistool en Oliver verschoot van kleur.

„Waarom deed je het?”

„Ik moest het doen!” Oliver gilte het uit, het kleine beetje weerstand volkomen gebroken. „Croft dwong me ertoe!”

„Why?”

„Hij had me volkomen in zijn macht. Ik had 'n speelschuld van meer dan vijfduizend dollar en ik kon niet betalen. Hij dreigde me...”

Het leek een ogenblik of hij in tranen zou losbarsten.

„'t Was de enige manier om van die schuld af te komen... m'n zaken hier te kunnen voortzetten. Ik zag er niet zoveel kwaad in... Croft betaalde voor de ranch!”

„Vijftienduizend dollar. Noem je dat betaling voor 'n dergelijk bedrijf?” vroeg de Nachthavik op ijzige toon. „Terwijl hij later de postkoets liet overvallen

om het geld weer terug te roven!”

Lee Oliver antwoordde niet. Hij staarde voor zich uit als een toonbeeld van ellende.

„Kom uit je bed en kleed je aan!” beval de Nachthavik kort en opnieuw laaide de angst op in de ogen van de advocaat.

„Wat... wat ben je met me van plan?”

„We gaan naar jouw kantoor, vriend,” antwoordde de Nachthavik op zachte dreigende toon, „en daar zul jij opnieuw een verklaring opstellen... een verklaring van wat je gedaan hebt. En daarna gaan wij samen een bezoek brengen aan de sheriff!”

Hij nam het pistool voorzichtig van de tafel en hield het in de hand.

„Wat denk je ervan?” vroeg hij.

Oliver knikte gelaten.

„Neil Croft zal me te grazen nemen als-ie 't hoort,” mompelde hij.

De Nachthavik liet zijn pistool in de holster glijden.

„Neil Croft zal genoeg met zichzelf te stellen hebben,” verzekerde hij...

De zon stond al boven de heuvels toen de Nachthavik en advocaat Lee Oliver door de

hoofdstraat van Willow Springs liepen op weg naar het kantoor van sheriff Williams.

De advocaat had een volledige bekentenis op schrift gesteld en daarna aan de Nachthavik nog uitvoerige bijzonderheden gegeven over de schurkenstreek die ze destijds tegenover Earl Donovan hadden uitgehaald.

Sheriff Williams was juist in zijn kantoor gearriveerd toen Smith en Oliver bij hem binnenstapten.

„Hello, Smith,” riep hij verwonderd uit, „wat brengt jou zo vroeg hierheen. Ik wist niet eens dat je in de stad was.”

Hij keek fronsend naar Lee Oliver.

„En jij ook al? Wat is er aan de hand?”

„Lee Oliver komt zichzelf aangeven, Gus,” antwoordde de Nachthavik kort. „Je kunt beter dit eerst lezen, dan ben je meteen op de hoogte!”

„Sit down,” nodigde Williams uit terwijl hij zijn bril achter zijn oren schroefde en het papier, dat de Nachthavik hem overhandigd had, begon te lezen.

Hij deed er zijn tijd over maar tenslotte legde hij het voor zich neer en keek Oliver aan.

„Wel, dat maakt 't duidelijk!” zei hij. „Dat ziet er voor jou niet goed uit, Lee. Ik ben bang dat ik hierachter een plaatsje voor je moet inruimen!”

Lee Oliver knikte zwijgend, zijn ogen naar de grond gericht.

Zwijgend ook volgde hij even later de sheriff die hem in een van de cellen in de aanbouw onderbracht.

„Dat is dan nummer twee!” bromde Williams toen hij weer in zijn kantoor verscheen. „En nu de grote vis nog zien te vangen. Jij bent zeker vannacht op de Rocking C geweest!”

De Nachthavik knikte.

„Ik ben bang dat de grote vis vandaag hoofdpijn zal hebben, Gus,” zei hij glimlachend en hij vertelde kort en duidelijk wat hij die nacht had uitgespookt.

„Zie je, Gus,” besloot hij, „achteraf dacht ik dat een bekentenis de zaak voor jou ook een heel stuk gemakkelijker zou maken. En zo kwam ik op Lee Oliver. Ik was er namelijk van overtuigd dat hij, als advocaat, de belangrijkste rol had gespeeld, voor wat die verklaring en de handtekening van Donovan betreft. En hij bleek zo door de drank te zijn aangetast, dat het niet de minste moeite kostte om

hem tot een bekentenis te brengen!”

„Het heeft voor mij de situatie een heel stuk vereenvoudigd,” gaf Williams toe. „Ik ben nu in staat om Croft ook in zijn kraag te pakken en dat zal ik ook doen. Vandaag nog!”

Hij keek de Nachthavik met een geslepen glimlachje aan.

„Heb jij soms nog bepaalde ideeën op dat punt, Smith?” vroeg hij.

„Dat heb ik, ja,” gaf de Nachthavik toe. „In de eerste plaats, dit, Gus! Kun je ervoor zorgen dat het niet uitlekt dat Oliver en de Mexicaan hier in de cel zitten?”

„Daar komt niemand iets van te weten, zolang als het nodig is!”

„Mooi. En verder zouden we ’t zo kunnen doen!” Hij legde de sheriff zijn plan voor en nadat hij was uitgesproken, knikte deze tevreden.

„Dat kan de beste manier zijn,” gaf hij toe. „Ik ben ’t ermee eens. We moeten inderdaad proberen te voorkomen dat er al te veel lood rondvliegt!”

„Wel, dan ga ik nog even langs doc Davis en daarna terug naar de Double Hawk. Tot vanmiddag, sheriff!”

„Be seein’ you, cowboy!”

HOOFDSTUK XIII

Victorie!

Het was al laat in de namiddag toen een groep ruiters in een snelle draf door de Bitter Creek Meadows reed, op weg naar de Rocking C.

De groep bestond uit negen mannen onder aanvoering van sheriff Williams en de Nachthavik. Doc Davis was van de partij – het was altijd gemakkelijk om een dokter bij de hand te hebben, had hij betoogd – en ook Jimmy Stevens. Verder bestond de groep uit Will Wright, Jack Hawkins en John Trigger, terwijl de beide cowboys van de Donovan ranch, Mike Eston en Gil Harper, die nu voor de Double Hawk reden, erop hadden gestaan om mee te mogen gaan, omdat het hun bedoeling was weer in dienst te treden van de Circle D.

Paul Donovan, die ook graag de rit had willen meemaken, had van doc Davis geen toestemming

gekregen. De dokter achtte hem nog niet fit genoeg en Paul had zich, zij het met tegenzin, bij de beslissing neergelegd.

Op enkele mijlen van de Rocking C stak de Nachthavik die, met de sheriff voorop reed, de hand op en hield zijn paard in.

„Van hier af gaan de sheriff en ik alleen verder,” kondigde hij aan. „Jullie gaan de weg naar het noorden, zoals we afgesproken hebben. Wright hier, heeft de leiding. Hij weet precies wat de bedoeling is.”

Hij keek naar de lucht, waar de zon de westelijke bergkammen al dicht genaderd was.

„De schemering zal vlug komen en dat zal jullie de kans geven om vrijwel ongezien te naderen. Er wordt niet geschoten als het niet heel hard nodig is. Good luck!”

Ze bleven wachten tot de ruiters bijna uit het gezicht verdwenen waren.

Toen zetten ze hun paarden aan en vervolgden hun weg naar de Rocking C.

„Hoeveel kerels rijden er voor de Rocking C?” vroeg de Nachthavik, toen ze de ranchgebouwen in het oog

kregen.

„’n Man of twaalf, dertien,” antwoordde de sheriff.
„Ik weet ’t niet precies. Maar ze hebben een paar
gewonden en ik heb er eentje bij mij in de nor zitten.
We zullen ’t wel klaren, deputy!”

Hij grijnsde en de Nachthavik betastte glimlachend
de blinkende ster die op zijn bruin leren vest zat
vastgespeld. Het was een idee van Williams geweest
om hem te beëdigen als zijn assistent en de
Nachthavik had er geen bezwaren tegen gemaakt. Hij
vertegenwoordigde nu de wet en dat kon voordelen
hebben.

Het hoeftgetrappel deed een aantal cowboys uit het
bunkhouse en van achter het ranchhuis te voorschijn
komen, die hun komst zwijgend en met vijandige
gezichten gadesloegen.

De Nachthavik telde er zes en hij vermoedde dat
zijn bezoek, de vorige nacht, daarvan de oorzaak was.
Croft had zijn troepen zoveel mogelijk
samengetrokken om op de gebeurtenissen voorbereid
te zijn en er het hoofd aan te kunnen bieden. Het was
maar goed, dacht hij, dat ze niet met de hele troep
openlijk naar de ranch gereden waren. Dan zou het

zeker op een gevecht zijn uitgelopen dat ongetwijfeld slachtoffers zou hebben geëist. Als alles nu volgens plan verliep, zou dat gevaar heel wat minder zijn.

Neil Croft kwam uit het ranchhuis naar buiten toen ze het erf opreden. Zijn gezicht, dat nog de sporen droeg van zijn gevecht met Will Wright, stond stuurs en op bitse toon vroeg hij:

„Wat kom je hier doen, sheriff?”

Sheriff Williams leunde, volkomen op zijn gemak, naar voren, zijn hand steunend op de zadelknop.

„Ik dacht dat ik eens een praatje met je moest komen maken, Croft!” antwoordde hij lijsig.

Croft richtte zijn sombere blik op de Nachthavik. „Wat doet hij hier?” vroeg hij op een snauwende en afwijzende toon.

„Hij is m’n deputy, zoals je kunt zien!”

Croft stond een ogenblik besluiteloos.

Toen haalde hij de schouders op.

„All right, come in en laat maar eens horen wat je te vertellen hebt,” en daarna, met een schamper lachje, „blijf op je hoede, boys. Misschien bevalt ’t me niet wat die twee te zeggen hebben!”

De mannen knikten zwijgend en de sheriff en de

Nachthavik stegen af en volgden de rancher naar binnen.

„Ga je gang,” zei Croft, „en maak 't zo kort mogelijk!”

„Dat zal ik,” bromde Williams. „Ik ben hier naar toe gekomen om jou te arresteren!”

Croft was een ogenblik sprakeloos.

Toen begon hij te lachen, hard en smalend. „Arresteren? Mij? Op welke beschuldiging?”

„Op de beschuldiging dat je deze ranch met alles wat erbij hoort, in bezit genomen hebt zonder toestemming van de rechtmatige eigenaar!”

Croft's gezicht betrok.

„Als dit 'n grap is,” zei hij nijdig, „is het 'n vervloekt slechte grap, Williams. Je weet evengoed als ik dat Donovan de ranch aan mij heeft verkocht! Ik heb er een bewijs van! Bovendien heeft Donovan zich nooit verzet!”

„Donovan is dood. Maar zijn zoon en rechtmatige erfgenaam leeft en hij eist de ranch op. Volgens hem heeft zijn vader de ranch nooit aan jou verkocht!”

Croft schoot overeind en liep woedend naar de kast waarin de sleutel lag van zijn safe.

„Ik zal je de verkoopverklaring laten zien!” snauwde hij.

Gus Williams knipoogde en de Nachthavik glimlachte flauwtjes.

Na enkele ogenblikken kwam Croft aanzetten met de map, die de Nachthavik zo goed kende.

Met heftige bewegingen smeed hij de overige paperassen opzij, op zoek naar de envelop. Hij vond die, opende hem en ontdekte dat er niets in zat.

Met een blik op de ondoorgrondelijke gezichten van zijn beide bezoekers, begon hij wild in de overige papieren te graaien, liep toen terug naar de brandkast om die aan een onderzoek te onderwerpen.

Toen hij terugkwam stonden er kleine zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd.

„Ze is altijd hier geweest, die verklaring,” legde hij uit terwijl hij moeite moest doen om zijn stem in bedwang te houden. „Maar ik kan ze nu niet vinden.

Heb ze vermoedelijk verlegd. Ze komt er nog wel uit!”

Hij keek de sheriff aan en glimlachte weer, met iets van zijn oude hooghartigheid.

„Hoe het ook zij, sheriff,” zei hij koel. „Dat is geen

reden om mij te arresteren en dat weet je! Als young Donovan meent rechten op de ranch te hebben, laat-ie dan maar een advocaat in de arm nemen. Laat 'm maar naar Lee Oliver stappen. Misschien kan die hem helpen.”

„Ik ben bang dat dat onmogelijk is, Croft,” antwoordde Williams droog. „Zie je, Lee Oliver zit bij mij in de cel!”

„Wat?”

De sheriff knikte.

„Yeah! Weet je, Croft, ik ben geen idioot. Ik zou hier nooit gekomen zijn als ik de zaak tegen jou niet volledig rond had. Ik heb die verkoopverklaring waar jij zo ijverig naar gezocht hebt, in mijn bezit en ook een verklaring van Lee Oliver, waarin hij bekent dat hij in jouw bijzijn de handtekening van Earl Donovan daarop heeft geplaatst. We weten alles, vriend, en dat is de reden waarom wij hier zijn om jou te arresteren. We weten dat Bill Roscoe en Buck Frazer later de postkoets hebben aangehouden en Donovan zijn geld weer hebben afgenomen. Ik ben ervan overtuigd dat ze op jouw bevel hebben gehandeld en als het om hun hachje gaat, zullen ze dat echt wel

bekennen!”

Croft zat enkele ogenblikken onbeweeglijk toen de sheriff zweeg.

Plotseling scheen de situatie tot hem door te dringen en hij sprong met een ruk overeind, zijn gezicht vertrokken van woede.

„Je krijgt mij niet te pakken,” schreeuwde hij. „We zullen vechten... m’n mannen en ik, we zullen vechten tot het laatst! Je vertelt me leugens en...”

„Sit down, Croft!” snauwde de Nachthavik en de loop van zijn Colt was gericht op de rancher. „De sheriff en ik vertegenwoordigen de wet en we nemen je mee naar Willow Springs, hoe dan ook!”

Croft ging zitten en het leek dat hij zich bij de toestand neerlegde.

„Goed,” zei hij met doffe stem, „ik zal met jullie meegaan naar Willows. Ik ben er zeker van dat alles uitgelegd kan worden. De bekentenis van een dronkaard als Lee Oliver heeft geen betekenis. Het is zijn woord tegen het mijne!”

De Nachthavik, die Croft nauwlettend in het oog hield, vroeg zich af wat de reden kon zijn dat Croft zich zo plotseling gewonnen gaf. Hij meende ze te

kunnen raden. Croft zou zich niet als een mak schaap naar Willows laten leiden. Eenmaal buiten zou hij ongetwijfeld rekenen op de hulp van zijn mannen.

Plotseling hoorde hij op enige afstand het schorre geblaf van een prairiehond en hij glimlachte.

„Luister goed, Croft,” zei hij, „we willen je zonder moeilijkheden hier vandaan krijgen. Je geeft je mannen buiten opdracht om zich rustig te houden.”

„Sure!” Croft’s toezegging kwam snel... te snel. „Kom maar mee,” beval Williams. „We zullen ’n paard voor je laten zadelen en dan rijden we weg.” Met z’n drieën stapten ze naar buiten, waar Croft’s mannen nog steeds op het erf rondhingen. De schemering was al ingetreden maar er was nog voldoende licht.

Croft deed een stap naar voren en de Nachthavik zag de glimlach op zijn gezicht.

„Wel, mannen,” zei hij op bijna opgewekte toon, „de sheriff en z’n deputy willen dat ik meega naar Willows. Ik doe ’t niet graag, maar zij staan erop. Ik heb hun beloofd dat ik jullie zou manen om je rustig te houden en dat doe ik hierbij. Je hebt ’t allemaal gehoord!”

De laatste woorden hadden spottend geklonken en

een van de kerels deed een stap naar voren.

„We hebben 't gehoord, boss, heel duidelijk!” zei hij met een grijnslach.

Toen trok hij plotseling zijn pistool uit de holster.

„Put up your hands, jullie tweeën, of...”

Zijn woorden waren nauwelijks koud of een schot knalde en het pistool werd hem uit de hand geslagen.

De stem van Will Wright schalde over het erf.

„Jullie steken je smerige handen de lucht in and mighty quick! We staan hier met zeven man om jullie naar een heet plekje te transporteren, als je dat liever is!”

Een tweede kogel doorboorde de hoed van Buck Frazer en plotseling stonden ze op het erf... hun pistolen tot schieten gereed.

„Ik ben bang dat de vlieger niet opgegaan is, Croft,” mompelde de Nachthavik. „Je zult eraan moeten geloven...!”

Will Wright voegde zich bij hen terwijl de anderen zich met het ontwapenen van Croft's mannen bezighielden.

„Dit is het einde voor jou, Croft!” zei Wright. „We nemen de ranch over en je zult 'n knappe kerel

moeten zijn om hier nog ooit terecht te komen. En jullie,” wendde hij zich tot de cowboys van de Rocking C, „hebben ’n half uur de tijd om je spullen bij elkaar te zoeken en te verdwijnen. De eerste de beste die ik hier nog op het gebied van de ranch ooit tegenkom, wordt op ’n kogel getrakteerd. Voor zover er gewonden zijn, zullen we zien dat ze zo vlug mogelijk naar een andere plaats worden overgebracht!”

Croft stond erbij als een geslagen hond. Hij wist dat zijn spel voorgoed was uitgespeeld.

Het was twee dagen later...

Paul Donovan zat in een stoel in de schaduw van de katoenboom, waaronder de Nachthavik zijn korte gevecht met de wolfshond geleverd had.

De Nachthavik zelf leunde tegen de stam van de boom, bezig met het rollen van een sigaret.

„Je rijdt vandaag dus weg, Steve?”

De Nachthavik glimlachte.

„’t Zal nodig zijn, Paul. Ik heb zelf ook ’n ranch die mijn zorg nodig heeft! Wel niet zo groot als deze, maar ik hou ervan en ik zou ze voor geen andere willen ruilen!”

Paul knikte zwijgend en knipperde met zijn ogen.

„Ik wou dat vader het nog eens kon zien... hoe goed het allemaal is afgelopen.”

De Nachthavik legde zijn hand met een kalm gebaar op de schouder van de jongen.

„’t Zou me niet verbazen dat je vader er alles van af weet, son,” zei hij zacht. „Soms weten en zien vaders heel wat meer dan hun kinderen denken.”

Paul antwoordde niet, maar hij dacht dat hij het begreep.

KRUIDDAMP OM DE DONOVAN-RANCH

DEEL VI UIT DE NACHTHAVIK-SERIE

Steve Smith, alias de Nachthavik, de geheimzinnige in het zwart geklede figuur, die tegen onrecht vecht, komt als geroepen wanneer hij zijn vrienden Jimmy en Dan Stevens op de Double Hawk-ranch gaat bezoeken.

Ernstige moeilijkheden doen zich voor met Neil Croft, de nieuwe eigenaar van de Donovan-ranch, die zich indertijd met minder fraaie middelen van deze ranch had meester gemaakt.

Het kordate optreden van de Nachthavik belet deze boze plannen en het duurt niet lang of Paul, de zoon van Earl Donovan, wordt ook weer volledig in zijn rechten hersteld.

Een bijzonder spannend wild-west verhaal!

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

